

Ex parte scriptura
Vita Monastica S. P.
Augustini & Gonzal

M.
a Simon2 Werline nro
Cass. ala

V. II.

86

EPITOME
HISTORICA
VITÆ MONASTICÆ
MAGNI ANTISTITIS

Augustini, institutionis sacrae Eremitarum familiae, antiquitatis & continuationis eiusdem.

^{um}
F. A V C T O R E. *Digensium*

R. P. Fratrem Ioanne Gonsalez de Critana Eremita Augustinensi, ex Hispanico idiomate in latinum versa per F. G. A. D. eiusdem Ordinis religiosum. *Liber mendaciorum plenissimus.*

ANTVERPIAE,
Apud Hieronymum Verdussen.

M. DC. XII.

Cum Gratia & Privilegio.

EPITOME

HISTORIA

VITE MONASTICA

MAGNI AUSTRIACI

Augustini, imperatoris sacre theologie

scripti scriptis, scriptis

continuatione scriptis

AVCOTOR

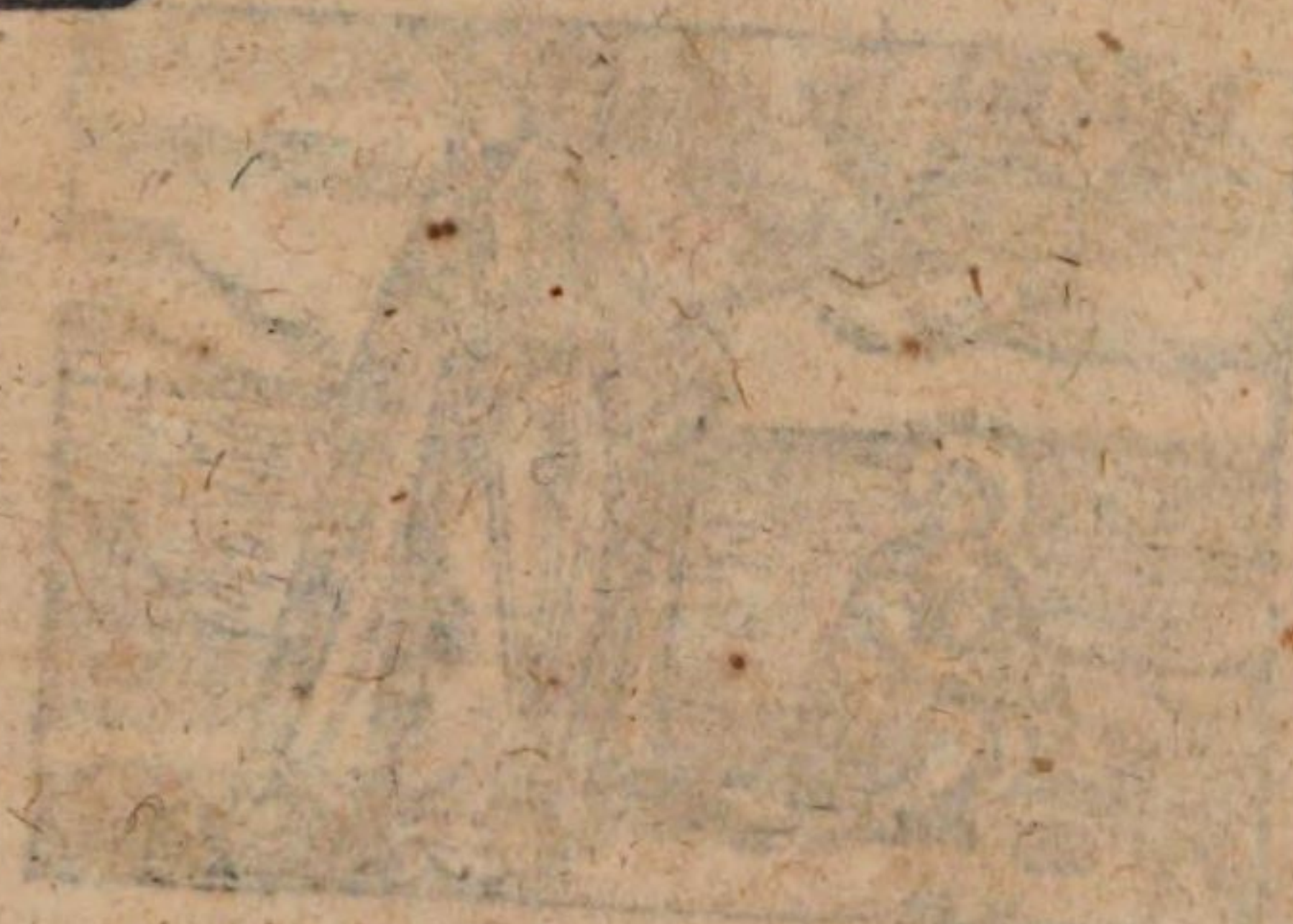
R. P. Petrus Joannes Gualtherus

in the theologia, ex theologia

Joannis de la F. G. A.

Ordinis religiosi

Bayerische
Staatsbibliothek
München

ANALYTICAE

ANALYTICAE

M. D. C. XII

Com. Gualtheri

DEDICATORIA.

*Admodum Reuerendo P. Magistro
Patri Cornelio de Bijs, ordinis Fratrum
Eremitarum S. Augustini, Prouincia-
rum Hiberniæ, Scotiæ, Angliæ, &c.
Vicario Generali S. P. P.*

CVM mei in te debiti, ad-
fectusque rationes expen-
do, Reuerende admodum
Pater, arctor impeditè, nec me
expedire valeo, ni debitum cum
adfectu, & affectum cum debito
composuerim; vt sic ingens ani-
mus exiguum quod reddo, am-
plificet, si tu exile illud adfectu,
* 2 non

DEDICATORIA.

non re-ipsâ metiare : sat reddidero , sat donauero , si cum reculâ , animum : tuæ erit humanitatis remittere , quod minus. Quid minus ? sanè multa, si rem ipsam expenderis , quæ quamvis non à meâ mente & ingenio, & nil præter stylum admouerim , ex se tamen magna, & hanc rem magnâ , magno adfectu Magno Patri adfero, ceu clientes Principibus, ex familiariû suorum hortulis plantam nobilem. Habes hac in Epitome vitem illam , quæ non Asiam modò, sed & Africam, Europam, Americam , ceterasque orbis plagas ambitu suo complectatur, & sub eius vmbra sacras animantes , quæ ingenii & scientiarum perspicientiâ, aquilas: animi
for-

DEDICATORIA.

fortitudine leones: religiosâ prudentiâ elephâtes: simplicitate columbas referât. Magnum,inquâ, habes Augustinum, & sub eius manu natos, & educatos viros doctrinâ, vitæ sanctimoniâ, & in aduersos casus animi constantiâ firmissimos, qui Paternitati tuæ facem ita prætulere, vt ad eorum iubar in Occidentali regione viginti annorum decursu, Ordini tuo, & Christianæ fidei adeo illucesceres, vt

Ἀπὸ τοῦ Θεοῦ σωτὴρ τε ψυχῶν, ἔν νόσῳ ὁδῶν. κα.
ἐλαίωσιν.

innumeras gētes luce perstrictas tuâ ab idololatriæ tenebris ad fidei lumen ire, multas etiam redire compelleres. Egisti rem strenuè, terrâ, mari: in illâ crebra tru-

DEDICATORIA

culentū ferarum pericula obe-
 undo : in hoc tete mergendo , vt
 fluctuantes animæ te duce sacris
 tinctæ lymphis emergerent , te
 duce à cruentâ dæmonis rabie
 vendicarentur. Sic Chichimecas
 indomitos eloquij suauitate ita
 pellexisti, vt Christo nomē darēt,
 ita confirmasti vt incertâ sede er-
 rantem palantium more gentem
 & in patrios ritus plus æquo pro-
 nam , traditâ politicæ vitæ me-
 thodo, in fide continueris , iner-
 tem aliàs populum, ne otio dila-
 beretur, ferere ac plantare docēs.
 Sic incultas nationes , & falso fi-
 mulacrorum cultu abreptas , ex-
 coluisti , vt idolis earum dirutis,
 sacra vnius Dei fana substitueres,
 & ipsæ ad te , Deo per sacras bap-
 tismi

DEDICATORIA.

tismi vndas conciliandæ, confluerent, omnis ætatis homines, etiã centenarij. Alliciebãtur nimirum spiritus tui feruore : & verbo diuino, quod personabas, ita affluẽter irretiebantur, vt supra sexaginta hominum millia conuenerent, te pro concione Ottomiticè dicentẽ audituri. Incerta adferre viderer, ni certissima facerent testes locupletissimi, & ampliora; quorum ego sententias proprijs notatas chirographis, vidi, legi: cuiusmodi sunt, M. Didacus de Salamanca Episcopus de Porturico, in epist. ad M. Augustinum de Iesu vicarium Generalem, qui postea Archiepiscopus Bracarenfis Præsul sanè magnus: M. Ioannes Gonfales de Mendoza Episcopus

DEDICATORIA

copus Lipacensis. Frater Ioannes de Carauajal Assistens vltra montanus : M. Christophorus de la Cruz, in Indijs Procurator Generalis: F. Balthasar de Salaz: M. Petrus Rubion: M. Ioannes Baptista Plumbinus Procurator Generalis totius Ordinis. His accedunt Reuerendissimi Generales, Andreas Fiuizanus, Alexander Senensis, & Fuluius Asculanus vicarius Apostolicus; omnes Ordinis FF. Erem. S. August. Nec defuit Fr. Ioannes Maria Brasichellenensis sacri palatii Magister Ordinis S. Dominici: vt omittam Archiepiscopum Mexicanum, & R. P. Ioannem de Medina Antistitem in nouâ Hispaniâ, quos in fidem adducit Præsul Porturicensis, quorum suasu, vnâ etiam

[DEDICATORIA.

etiam Inlustris D. Martini Henri-
quez Proregis, plurima ad fugiti-
uorum eruditionē barbaro idio-
mate scripsisti. Quæ cum ita sint,
vereor vt liberiùs ea referēdo mo-
destiā tuam offendam, sed tamen

— *cum meritis impleueris omnia,*

Quid. 2.
T. i. 11.

Pars mihi de multis una canenda fuit.

Non quia hæc à te, sed quòd diui-
no munere tibi donata, nobile
gentis tuæ stemma condecorant,
Augustinates exornant, Ordinem
tuum inlustrāt, & eam tibi spem
adferunt, vt cum Magni Augu-
stini militibus, quos pari te sacrās
militiæ, es insecutus, pari tandem
gloriā perfruare. Vale. Datum
Angiæ è cœnobio Augustinen-
sium 12. Kal. Decemb. 1612.

R. *admodum Paternitatis tuæ obseruantissimus*
Fr. Gregorius Aur. D'ayneff. Augustinianus.

LECTORI.

Doctori magno quisquis profite-
ris amorem,
Quidquid id est, magni mune-
ris instar ama.

Aurell hîc cernes acies, diffusa-
que castra:
Partitam laudem cum duce
miles habet.

Πρὸς τὴν ἐρμηνέαν.

Πολλὰ μὲν ὁ γράψας συλλήβδην ταῦ-
τα πόνησε,
Ἀλλ' ὀλίγοι τὴν νῦν τῷ γραφέως
ἔλαβον.

Χρήσιμός ἐστι πόνος σεόθεν, φιλέουσιν
ἅπαντες.

Πρῶτα φέρειν πότερος δ' ἄξιος;
ἀγνοέω.

F. N. Baxius Augustin.

LECTORI.

Mirentur alij, Lector beneuole,
Iliadem Græci Poëta vnâ
nuce concludi; plus stuporis iniecit
mihi libellus hic inspectus & lectus,
ut qui mille ducentorum & amplius
annorū Magni Augustini & com-
militonum eius labores, paucis pa-
gellis complectatur: mouit hoc me ut
eum tibi Latinè redderem, quem Hi-
spanicè acceperam, ut mecum legeres
& mirareris: quem ne capitum pro-
lixitate conuolutum haberes, magis
nudum reddidi, capita in §. parti-
tus, in quo si minus placui, placere
studui.

INDEX CAPITVM,

Cap. 1. De baptismo S. Augustini,
ac vitæ eius instituto.

§. 1. *S. Augustinus Eremitarum auctor cense-*
tur pag. 4.

§. 2. *Hymnus TE DEV M componitur, quan-*
do? pag. 6.

§. 3. *Alba veste posita, religiosam servat. pag. 8.*

§. 4. *Vitam Apostolicam tradit. pag. 11.*

§. 5. *Ante Sacerdotium Monachus fuit. pag. 12.*

§. 6. *Quem statum hortatu Sancti Suppliciani*
elegit. pag. 16.

§. 7. *Id quod ex historijs habetur pag. 18.*

§. 8. *Vita Eremitica auctores Ss. Paulus & An-*
tonius; non minus Augustinus. pag. 21.

§. 9. *Maris inclementiâ in Sardiniam venit.*
pag. 13.

Cap. 2. De regressu Augustini in patriam,
piis largitionibus, sociorum delectu,
& monasterij structura pag. 27.

§. 1. *De vestis eius qualitate; quodq; calceis usus.*
pag. 29.

§. 2. *Eius institutum Valerius Episcopus appro-*
bat. pag. 31.

Cap. 3. De Sacerdotio Augustini, &
iis quæ postea egit. pag. 33.

§. 1. *Fit Ecclesiastes, & in Ecclesia residentiam*
parat. pag. 35.

INDEX.

- §. 2. Coëremitis suis regulam ponit. pag. 39.
§. 3. Tribus religionum regulis, claruit orbis.
p. 41.
§. 4. Eruditiores ad presbyterium promouet, &
Episcopatus. pag. 43.
§. 5. Antiquitas fratrum Eremitarum quæ
sit. p. 45.
§. 6. Recapitulatio dictorum. p. 47.

Cap. 4. De lege & ceremonijs, quas
Monasterijs suis tradidit p. 49.

- §. 1. Præfagia auctoritatis institutionis Augusti-
niane. p. 50.
§. 2. Quantum sectarijs infesta fuerit. p. 52.
§. 3. Aliquot è Sanctis Martyribus referun-
tur. p. 54.

Cap. 5. De assumptione Augustini ad
Episcopatum, de Canonicorum
correctione, & Sanctimona-
lium institutione. p. 58.

- §. 1. Quæ differentia inter Canonicos regulares
& Augustini Monachos. p. 59.
§. 2. D. Marcus Canonicos instituit. p. 61.
§. 3. Vnde primùm Eremitæ cæperint. p. 63.
§. 4. Gelasius Papa, Canonicos Romam induxit.
pag. 64.
§. 5. Forum incrementa. p. 66.
§. 6. D. Perpetua soror Augustini, Monialibus

INDEX.

præficitur. p. 68.

§. 7. *Recapitulatio præcedentium. p. 70.*

Cap. 6. De continuatione & confirmatione ordinis Eremitici. pag. 71.

§. 1. *Sanctus Columbanus ex eo fuit. p. 73.*

§. 2. *Persecutiones quas passus ordo. p. 76.*

§. 3. *Eremitarum variae expeditiones. p. 80.*

§. 4. *Noe insurgunt tempestates. p. 86.*

Cap. 7. de continuo Ordinis Eremitici progressu, & Pontificijs indultis. pag. 90.

§. 1. *D. Guilielmus Eremita, Augustinenses restituit. p. 91.*

§. 2. *Augustini meritis, iugis Eremit. ord. præservatio tribuenda. pag. 94.*

Cap. 8. De declaratione confirmationis præteritæ Eremitarum ordinis, facta à Lateranensi Concilio, Et quod D. Franciscus ex hac fuerit familia. pag. 97.

§. 1. *In Augustini corde Christi stigmata fuere. pag. 103.*

§. 2. *Fratrū minorū institutio, unde. 106.*

INDEX.

§. 3. *S. Clara de monte falco Augustinensis. Et
Roma veram Beatissima Virginis effigiem
habemus. p. 109.*

Cap. 9. Pontifices nobis, ceu veris Augustini
filijs, corpus Magni Patris adiudicarunt,
nec non etiā B. Matris Monychæ. p. 112.

§. 1. *Qui honores nostris in sacropalatio delati.
pag. 115.*

§. 2. *Vnde in Hispania hic ordo propagari cœpe-
rit. pag. 117.*

§. 3. *De Monasterijs & viris illustribus. p. 119.*

§. 4. *Declaratio amplior antiquitatis huius or-
dinis. pag. 126.*

Cap. 10. De nominis & vestis Eremiticæ
continuatione, vsque ad vnionem per
Pontifices factam. pag. 129.

§. 1. *Qua auctoritate habitu albo vtamur. p. 132.*

§. 2. *Mendicantes dicimur, & rigor prima in-
stitutionis mitigatur. ibid.*

§. 3. *Varie Diui Augustini apparitiones. p. 135.*

FINIS.

EPI TOMES

INSTITVTIONIS

FF. EREMITARVM

S. AVGVSTINI.

CAPVT. I.

Vt D. Augustinus statim à suo baptismo monasticam vitam habitu & moribus instituit : deque eius in Ecclesia progressu.

PERFECTAM arboris cognitionem è fructuum perceptione pendere, VERITAS ipsa Matth. 12. docet; qualis enim ipsa, tales & fructus eius. Hinc qui altitudinem ingenij, sanctitatis abyssum *Magni Patris Augustini* penitiùs perspectam habere volet, is oculorum, ac mentis aciem, in vberem illam *Diui Patris* mentem, generososq; fructus intendat, quibus sanctam Dei Ecclesiam fecundauit, ditauit: in eos (inquam) fructus oculos dirigat, qui à Sanctissimi PATRIARCHÆ AVGVSTINI doctrinâ, humanæq; consuetudinis exemplo, in vniuersam Ecclesiam

A clesiam

clesiam deducuntur; & quibus ipsa in sacra-
rum literarum expositione, defensione, vitæ
vnde quaque perfectæ præscriptione, cum
firmissimo præsidio utitur: planeq; compe-
riet MAGNUM AVGVSTINVM cum do-
ctrinæ præstantiâ, tum vitæ sanctimoniâ, al-
terum ab Apostolis locum absq; iniuriâ sibi
vendicare. Tantum enim in humanarum,
diuinarumq; rerum cognitione sibi compa-
rauit, vt Christiani orbis *Doctorum lux* meri-
tò nuncupetur: tantum in integritate, vi-
tæque monachalis instituto processit, vt
omnium penè Religiosorum statuum MA-
GNVS PARENS habeatur.

Fertilitas
ordinis

FF. Erem.

Et vt sacros Religiosorum ordines supra
quadraginta reticeam sub *D. Patris Augusti-*
ni regulâ merentes, fructusque innumeros,
quos inde Canoniorum Regularium ordo,
ad hanc vitæ normam directus, ac ferè de-
nuo à sanctissimo DOCTORE erectus, retu-
lit (id quod latius infrà patebit) tot, tantaq;
Christianæ Religionis lumina, Doctores
Ecclesiæ maximos, ipsa prima vitæ mona-
chalis semina à sanctissimo PATRE iacta,
ediderunt, vt nec mente cogi, nec nomini-
bus censeriqueant. Eousq; excreuit dia illa
Ordinis Eremitici planta, cuius sationis au-
ctor vitæ ac doctrinæ puritate insignis *Au-*

gustinus,

gustinus, cuius semina in omni primùm Africâ iecit, tum demum ipsa se per Lybiam in vastissimas Ægypti & Æthiopiæ regiones effuderunt, vbi Sabellico *teste parte 2. Enneade 7. lib. 9.* tot sunt Fratrum Eremitarum S. Augustini cœnobia, vt eorum numerus haberi nequeat : quod ipsum adfirmat *Bohemius in tractatu de tribus orbis partibus.*

cuius att-
estor August
in Africâ.

Continuò autem non Hispaniam, non Italiam solùm, verùm etiam Germaniam, Galliam, ceterasq; regiones, hæc Ordinis Eremitici cohors sacra penetrauit. In quo etiam diuinæ sapientiæ ac prouidentiae argumentum singulare enituit : nam vt ex fructuum bonitate, suauitateque, in ampliorum radicis, vnde dimanant, eiusq; sinceritatis cognitionem, deduceremur; Deo semper auspice stetit : adeò vt inter hæreticorum insanientium minas, inter sæuas frementium Tyrannorum confectiones, tormenta; in desertis, inhospitis, incultisq; locis; pluribus doctrinâ ac sanctitate conspicuis viris claruerit. Hinc tot Sancti, tot Beati, tot omni literarum genere insigniter instructi ex hac institutione prodiere, vt si omnes in digitos mittere voluerimus, infinitum prope numerum comperturi simus

stetit vbiq;
hæc institutio.

& inter hæreticos.

4 EPIT. INSTITUTIONIS

quando ea
coeperit.

eorum, qui à primâ S. P. AUGUSTINI basi,
ceu radice, prodierunt. Ea autem posita est
salutis humanæ anno 393. vt inquit *Phi-*
lippus Bergomen. in *supplemento Chronicor.* pri-
mâ parte libro 7. cap. 57. vel, vt *Caribayus,*
anno 389. cui adstipulatur *Cæsar Baronius*
Annalium tom. 4. anno Chri. 385. & 391.

*
nos illius
fuius &
fuius, & à
capite no-
stro sic dicti

Hoc autem memoratu dignum, nos tot
sæculorum voluminibus, quæ crebris mu-
tationibus subiacere solent, perpetuò sub
Diui Patris Augustini regulâ meruisse. Fra-
trum Augustinensium nomen continuasse,
in veste nigrâ, zonâ supercinctos pelliceâ,
perseuerasse; quo olim habitu *Instituti* no-
stri caput *Augustinus* vsus; ac hæredita-
rium nobis, ceu filiis suis genuinis reliquit.
Quod verò ex peculiari instituto, huius-
modi veste, cinctorióque vteretur, ipsemet
assertor est *Augustinus*, vt notarunt, *Cæsar*
Baronius, *Genebrardus*, *Onufrius*, & *Tur-*
rianus locis infrâ citandis; quibus accedit
Diuus Antoninus Florentinus 3. parte *histor.*
cap. 14. titulo 24. §. 2.

§. I. CAP. I.

Augustinus Eremitarum auctor colligitur.

Qvod autem hæc Fratrum Eremitarum
S. *Augustini* propago, ab eo originem
duxerit,

duxerit, ex ipsius Sancti *Institutoris* scriptis memorati auctores colligunt; maximè verò ex *lib. 3. cap. 40. tomo 7. contra Petilianum Donatistam*, ubi se prima Ordinis nostri jecisse fundamina gloriatur, ait enim: *Deinde perrexerit ore maledico in vituperationem monasteriorum & monachorum*, arguens etiam me, quòd hoc genus vitæ à me fuerit institutum, &c. Confirmat in narratione super *Psal. 99. & 132. Et libro de opere Monachorum. cap. 39. Et clariùs sermone 49. & 50. De disquisitione & communi vitâ clericorum*, quorum auctor censetur Augustinus à Posidio in indice, à Beda, Erasmo, Academiâ Louaniensi, à recentioribus, antiquisq; scriptoribus: à Concilio denique Aquisgranensi *cap. 112. & 113. à Iure Canonico cap. Nolo. 12. quest. 1. & cap. Certè.*

Quæ autem de suo monasterio dicat Augustinus, hæc habe ex *lib. 2. de dono perseuerantia, cap. 15. tomo 7. Fuit quidam in nostro monasterio, qui corripientibus Fratribus &c. adeò profecit in malum, ut desertâ monasterij societate, fieret canis reuersus ad vomitum. Nec minus perspicua fit hæc veritas ex sermonibus septē, quos ad fratres in Eremo habuit, scilicet ex 12. 25. 27. 28. 39. 40. & 60. quos quidem (quantumuis in ceteris censores*

sermones
ad Fratres
in Erem. S.
Augustini.

6 EPIT. INSTITUTIONIS

spongiam admoucant) Augustini esse, non est qui inficietur, cum & citatis iam locis, & aliis multis, ut Decret. 13. quest. 2. cap. Siquis irascitur. & cap. 17 quest. 4. cap. 5. iuxta Gratianum, sub eius manu nati admittantur & probentur.

§. 2. CAP. I.

Vitâ & veste innouatur Augustinus, & hymnus, TE DEVM, concinnatur.

Ambrosius
religione &
veste initi-
at August.

DEnique non parû lucis ac roboris huic veritati accesserit, si memoriâ repetierimus sacri instituti nostri Auctorem, cum Mediolani sacro baptismatis fonte ablueretur, à Sancto Ambrosio* nigrâ donatum veste: cum etiam alterno spiritu diuinum illud canticum, mysteriisq; (vt cuique notissimum est) plenissimum, TE DEVM scilicet LAUDAMVS insonuere*; quod ideo communiter Ambrosii Augustinive hymnus nuncupatur. Porro hæc contingere anno reparationis humanæ 390. auctor est Philippus noster Bergomensis, & Petrarcha lib. de vitâ solitariâ, Sanctus denique Antoninus loco citato; quod ipsum etiam ex Diuo Patre Augustino colligere est.

* & vterque
Cantici, Te
Deum au-
tor.

Quod si cui mirum fortasse (ne dixerim incredibile) videatur, adolescentem Augu-
stinum,

duxerit, ex ipsius Sancti *Institutoris* scriptis memorati auctores colligunt; maximè verò ex *lib. 3. cap. 40. tomo 7. contra Petilianum Donatistam*, ubi se prima Ordinis nostri jecisse fundamina gloriatur, ait enim: *Deinde perrexerat ore maledico in vituperationem monasteriorum & monachorum*, arguens etiam me, quòd hoc genus vitæ à me fuerit institutum, &c. Confirmat in narratione super *Psal. 99. & 132. Et libro de opere Monachorum. cap. 39. Et clariùs sermone 49. & 50. De disquisitione & communi vitâ clericorum*, quorum auctor censetur Augustinus à Posidio in indice, à Beda, Erasmo, Academiâ Louanensi, à recentioribus, antiquisq; scriptoribus: à Concilio denique Aquisgranensi *cap. 112. & 113. à Iure Canonico cap. Nolo. 12. quest. 1. & cap. Certè.*

Quæ autem de suo monasterio dicat Augustinus, hæc habe ex *lib. 2. de dono perseuerantia, cap. 15. tomo 7. Fuit quidam in nostro monasterio, qui corripientibus Fratribus &c. adeò profecit in malum, ut desertâ monasterij societate, fieret canis reuersus ad vomitum. Nec minus perspicua fit hæc veritas ex sermonibus septē, quos ad fratres in Eremo habuit, scilicet ex 12. 25. 27. 28. 39. 40. & 60. quos*

sermones
ad Fratres
in Erem. S.
Augustini.

6 EPIT. INSTITUTIONIS

spongiam admoueant) Augustini esse, non
est qui inficietur, cum & citatis iam locis, &
aliis multis, vt *Decret. 13. quest. 2. cap. Siquis*
irascitur. & cap. 17 quest. 4. cap. 5. iuxta Gra-
tianum, sub eius manu nati admittantur &
probentur.

§. 2. CAP. I.

Vitâ & veste innouatur Augustinus, & hymnus,
TE DEVM, concinnatur.

Ambrosius
religione &
veste initi-
at August.

DEnique non parû lucis ac roboris huic
veritati accesserit, si memoriâ repetie-
rimus sacri instituti nostri Auctorem, cum
Mediolani sacro baptismatis fonte abluere-
tur, à Sancto Ambrosio* nigrâ donatum ve-
ste: cum etiam alterno spiritu diuinum illud
canticum, mysteriisq; (vt cuique notissi-
mum est) plenissimum, TE DEVM scilicet
LAVDAMVS insonuere*; quod ideo com-
muniter Ambrosii Augustinive hymnus
nuncupatur. Porro hæc contingere anno
reparationis humanæ 390. auctor est Phi-
lippus noster Bergomensis, & Petrarcha *lib.*
de vitâ solitariâ, Sanctus denique Antoni-
nus loco citato; quod ipsum etiam ex Diuo
Patre Augustino colligere est.

* & vterque
Cantici, Te
Deum au-
tor.

Quod si cui mirum fortasse (ne dixerim
incredibile) videatur, adolescentem Augu-
stinum,

stinum, vanâ tumescentem philosophiâ, sapientiaq; mundanâ plus æquo inflatum, ista alta religionis Christianæ mysteria huic inferta Cantico, perspicientiâ suâ, penetrasse, reserasse : admirationem tollit Sabellicus *parte. 2. Ennead. 7. lib. 9.* cùm inquit, vnâ cum baptismi gratiâ, eum scientiæ infusæ donum percepisse, quâ valuit ex-tempore, inchoantem Ambrosium, alterno versu subsequi : cuius hymni auctorem Augustinum pariter fuisse, tenet Ecclesia. Id ipsum Datus quartus ab Ambrosio Mediolanensis Episcopus asseuerat *histor. lib. 10. cap. 1.* innumeri denique alij, vt Iacobus de Voragine *lib. qui Flos Sanctorum* dicitur; Honorius in *speculo Ecclesiæ* : Iacobus de Valentia in *Psal.* & alij quos sciens prætereo : non ita testimonium quod mihi hac in re non parum ponderis & auctoritatis habere videtur; Inlustris Dominus Stephanus de Yuarra Eques S. Iacobi, Quæstor ærarius, & à consilijs Bellicis Philippo tertio Hispaniarû Regi, membranam in æde Collegiata D. Ambrosij inter cetera Mediolani se vidisse mihi affirmavit, in quâ vtriusq; Doctoris Ambrosij & Augustini manu, hymnus TE DEVM ab eisdem compositus, inscriptus foret, ita, vt cuius etiam ex characteris differentiâ, facile

Non mi-
um tyro-
nem in fide
August. ma-
gistralem
hymnum
pronunti-
asse.

De August

illustri te-
stimonio
asseritur.

De Aug

magnum id cile proprius innotesceret artifex. Ad hæc in eundem communiter sensum venit Ecclesia, ut hæc duo præclara fidei Christianæ lumina *Ambrosium & Augustinum*, huius Cantici auctores probet, statuaturque; cuius ipsa usum ab anno Servatoris 520. recepit: Diuus Iulianus Archiepiscopus Toletanus in Ecclesiam suam anno 700. inuexit: cuius denique eloquutores, memoratos Episcopos, Pius Quintus in Breuiarij restitutione commemorat, facitque.

§. 3. CAP. I.

Christiani tyrocini alba deposita, habitum Religionis reservat.

Probris ab
ad dñ August
dñ August
*cur cincto-
rium assum-
pserit.*
S Acris itaq; Paschalibus feriis, *Augustinus* vnà cum Adeodato filio (qui etiam cum aliquot aliis Monachalem habitum suscepit) baptismi emerfus vndis, emissâ adeò solemni (ut ex hymno constat) fidei professione: veste nigrâ ab ipso Ambrosio, penes quem tum temporis, omnis monasterij Sancti Simpliciani cura erat, induitur. Pullo igitur habitu assumpto; verus hic mundi contemptor, in certum pœnitentis Eremitæ argumentum, ab eodem zonâ pelliceâ supercingitur, quò sic se ab aliis Monachis, qui cingulo sub veste utebantur, *se-*
cerne-

cerneret : quod ex epistolâ Sigisberti ad *Qui nologus*
Macedonium colligi potest. *Epist.* Pintiæ verò
 in *S. Patris Augustini* cœnobio antiquissi- est & anti-
 ma pictura, quæ id referat, visitur; vbi S. Am- quis pictu-
 brosius candidam Augustino vestem, iam ris sua fides
 nigrâ amictō, zonâque pelliceâ cincto, præ-
 bet & assertor habetur Maurolus in Mar- *Maurolus*
 tyrologio die conuersionis S. Patris Augu-
 stini. Nec prætereundum, præfatam vestem
 candidam, nouis Christianis, sacræ ablutio- alba vestis
 nis die, conferri solitam: nec eam nouella neocatholi-
 ista veræ fidei germina, Dominicam in Al- cis datur.
 bis vsque deponere : cui idcirco (Baronio vnde Domi-
 teste) id nominis obtigit. nica in albis
 dicta.

Igitur præscripto tempore, eo nouitia-
 tus sui candore vsus, albâ positâ, pullæ ve-
 stis, ac cinctorij pellicei vsum continuo non *continuat*
 sine mysterio, reseruauit, quem habitûs mo- monachif-
 rum quoad vixit, etiam ante presbyterium, mum Au-
 ceu verus Monachalis instituti miles, ad per- gustinus.
 fectionis Apostolicæ normam vitæ suæ ge-
 nus componens, continuauit. Sic tradit
 Hieronymus Platus *lib. 2. cap. 25. De bono sta-*
tus religiosi: fatetur ipse Augustinus *epistola*
89. quest. 4. vbi in hanc ait sententiam: Ego
 qui hac scribo, perfectionem de qua Dominus lo-
 cutus est, quando ait diuiti adolefcenti, Vade,
 vende omnia quæ habes, vehementer adamari.

Ecce. & gratiâ eius adiuuante sic feci. Ecce. Quantum autem in hac perfectionis via profecerim, magis quidem noui ego quàm quisquam alius homo, sed magis Deus quàm ego. Quin etiam ante suam conuersionem, in communem vitam maximè propendebat, ut ex lib. Confess. 6. cap. 14. & locis infra citatis, patet.

*quæ causa
mouens il-
lius.*

Quæ causa

Præterea, non parum luminis dicto accesserit, si animum intenderimus in causam tantæ metamorphosis Doctoris tanti. Nec verò alia fuit à Diui Antonij Confessoris vitâ monachali, quam à Potitiano suo recitari audierat. adhæc vitæ suæ ideam, ut conuersus fuit, Paulum primum Eremitam sibi proposuit; qua de re sacer hic Ordo, peculiari officio hunc sanctum veneratur, quòd ex eo vita Eremitica, anno soluti generis humani 251. originem duxerit: quod Henrico ab Alemaniâ in historia Sancti Augustini, quam in membranis conscriptam reliquit, adulatur; vidi, legi: Sancto denique Antonino à Florentiâ loco suprâ citato, §. 1. & ex Registro, seu Act. Pontificum colligi potest.

§. 4. CAP. I.

*Vitam Apostolicam professus, eam aliis, sed in
rudi adhuc tabulâ proponit.*

Ceterum ex eâ Eremitarum viuendi for-
mulâ, quam Mediolani in cœnobio San-
cti Simpliciani deprehenderat: ex eo de-
mum vitæ genere quod postea Centumcel-
lis notauit, vitam Eremiticam eduxit Au-
gustinus. Hinc eo formati ritu, omne in-
stitutum fuit, in communi, ceu verus cœ-
nobicus, vitam agere: quod liquidò ex
plurimis Confess. locis constat, *ut ex lib.*
6. Confess. cap. 14. ex lib. 9. cap 4 & 10. ex lib.
8. cap. 2. In cuius rei robur addit Sabellicus
parte. 2. lib. 9. Ennead. 7. Diuum Augustinum
aliquamdiu cum miræ eruditionis & sancti-
tatis viro Simpliciano eiusq; monachis com-
moratum in monasterio, quod sæcularis &
Ecclesiasticæ militiæ, Antistes Martinus po-
nè mœnia Mediolanensia extruxerat, cum
posito militari cingulo, monachalem vitam
est amplexatus; cuius normam in Oriente,
teste *Sulpitio Dialo. 1. cap. 4.* viderat, notaue-
ratque.

*vnde vitam
normam
eruerit.*

In Aug.

*De Aug.
Bridgman*

*Diuus Mar-
tinus etiam
monachus.*

*In Aug.
S. Martinus
est in O-
riente gressus*

Atqui cum in eo cœnobio, nulli adhuc
certæ regulæ adstringerentur, inde rece-
dens Augustinus, formam viuendi iuxta
Aposto-

Apostolicam
regulam,
sed rudi for-
matam pe-
nicillo, pro-
ponit Augu-
stinus.

Apostolicam præscripsit, licet non in eo perfectionis gradu, quo nunc seruatur; cum in id solum priores illi istorum sæculorum Monachi intenderent, ut vitæ suæ instituto mundum aspernati, eius contemptores haberentur.

§. 5. CAP. I.

Ante presbyterium perfectus monachus fuisse perhibetur.

trium ipse
votorum
obseruator.

NEc deerit quo probemus plenissimum Ecclesiasticæ Hierarchiæ iubar *Augustinum*, priusquam sacris initiaretur, monasticam disciplinam professum fuisse, maxime si id contenderimus: nam ipse *libro 22. De Ciuit. Dei cap. 8. & in epistolis Epist. 89.*

*Sed nunc
epistolam
scripsit in
epistolis*

quæst. 4. se paupertatis votum obseruasse ostendit: iam verò quod castitatis sectator fuerit, expressè habet in *Confess. li. 10. cap. 30:* quod ad obedientiam spectat, regulam eius consule, *vbi tamen non inuenierim quod vult auctor*

Monychæ
matris vo-
tum.

Sed age; quam fidem potiore requires eâ, quam ipse Augustinus facit *lib. Confess. 8. & 9. cap. 10.* vbi matris suæ Monychæ verba refert? aiebat enim pia mater, nullo se vitæ longioris teneri desiderio, quàm ut filium Christianorum albo adscriptum videret, id quod à diuinâ bonitate impetrauit:

& cu-

& cumulatius pio desiderio accessit, vt eum contemptâ felicitate terrenâ, seruum Dei iam factum intueretur. Quâ voce, quid aliud mater religiosissima significatû voluit, quam Augustinum Catholicum, vnâ & Religiosum, iuxta vitæ monachalis præscripta vitam suam componere?

Idem probant loca principio citata: omnes denique sermones ad Fratres in Ere-
mo, & maximè 14. 21. 24. & 25. quibus etiam in huiusce veritatis confirmationem vsus est Fernandus ab Hispaniâ anno liber-
tatis humanæ 1352. in ea oratione quam Auenionis Cauarum Episcopus existens, coram summo Pontifice in consessu omniû purpuratorum Patrum habuit. In iis namq; sermonibus, pullæ Augustini vestis, & zonæ coriaceæ fit mentio. quodq; monachus, Monachorumque Eremitarum institutor fuerit. Et Magnum Augustinum Fratres Eremitas fundasse, ita certum, veritatiq; consentaneum adfirmat Petrus Maturus in suo ad Sanctum Antoninum Defensorio, vt certum extitisse vixisseq; Augustinum.

*Quid probent
Solidissimi
sermones?*

Dictis addamus Sancti Antistitis Valerij
*epistolam ad Augustinum, & melliflui Do-
etoris Ambrosij sermonem 92. cuius thema
primarium, baptisus S. Augustini, qui bap-
tizatus

*Eremitas
instituisse,
quâ fide
certum.*

*ex Diuo et
iam Ambro-
adfertur.*

*huius supposito Aug. nam
illa epistola nusquam extat,
& sermo Ambrosij fides est.*

tizatus ab Ambrosio; qui ab hisce duobus præclaris Ecclesiæ luminibus Canticum *Te Deum* concinnatum; quî demum Augustinus ab Ambrosio cucullum nigrum acceperit, zonaque pelliceâ, quam ei S. Simplicianus contulerat, accinctus fuerit.

in August.

Ecce à non-
nullis im-
probetur.

Nec me præterit cùm Diui Ambrosij sermonem 92. omnium oculis & calculis subiectum, plurimorum censuram subiisse, adeò ut criticis Parisiensium vnguibus in editione anni 1586. ex Ambrosij operibus expunctus fuerit: vnde nos magis eius auctoritatem tueri decet, cuius olim tanta fuit & est modò, ut Ecclesia Mediolanensis continuo quingentorum annorum decursu, eo sit vsa, cum Ambrosij censuerit, eum ut Ambrosij legerit. Quantum ad ea quibus impulsî Doctores, huic orationi spongiam induxerunt, facile fiet satis. Aiunt enim ibi Augustinum Carthaginensem nuncupari, quod veritati haut conuenit; Tagastensis enim erat Augustinus, non Carthaginensis. At, hæc obiectio, nulla est: † Africanos namque omnes, Romani nullo discrimine Carthaginenses vocitabant: ad hæc Tagastense opidum, vnde oriundus Augustinus, appendix † Carthaginiis fuit.

quibus argu-
mentis.

Responde-
tur.

argumen-
tum secun-
dum.

Esto, in eodem sermone habeatur, Augu-
stinum

stinum diuino instinctu vanos Gentilium cultus reliquisse, cum non pœnitendam, imò pœnitendam, ætatis suæ portionem in paganorum superstitionibus, Gentilium ritibus, erroribus & vanis mundi disciplinis collocasset: quodq; id consilio & hortatu Sancti Simpliciani fecerit. Atqui parentibus Christianis (inquiunt) natus erat Augustinus, & cum materno lacte, prima Religionis Catholicæ elementa imbiberat.

Fatemur omnia; & primùm quidem Sanctum Simplicianum conatus suos adhibuisse, suisque monitis induxisse Augustinum, ut Christo nomen daret: quod confirmat in libris Confess. Augustinus ipse, additque se hoc Magistro prima fidei rudimenta percepisse. Habes ibi præterea alterum Augustini parentem Gentilem fuisse; ad nouennium usque ætatis suæ, Augustinum de rebus ad fidem Christianam spectantibus nunquam egisse; ante annum trigesiumsecundum, quo se inter baptizandos referri voluit, continuo vanis Gentilium superstitionibus implexum, variis eorum ritibus sese addixisse. Quò fit ut rectè in eo sermone dicatur, Augustinum spreto Gentilium ritu, vanaq; eorum doctrinâ, sese sub fidei vexillo collocasse.

responde-
tur.

Gentilis
etiam fuit
Augustinus

Hortatu Sancti Simpliciani, monasticum institutum eligit.

D. Simplicianus monasticam vitam Mediolanum intulit.

quem de vitae delectu consulit August.

En laingst

quid nigra veste & zona significatum.

Porro Henricus ab Alemaniâ in collectaneis, docet Dium Simplicianum, qui intra Romanæditionis terminos Eremitarum methodo Diuorum Pauli & Antonii, in habitu nigro, & cinctorio vesti supposito, conformem vitam agebat; eam vitæ conditionem Mediolanum intulisse: cumq; vitæ & status metamorphosim decerneret Augustinus, eum se consilij capiundi causâ ad Simplicianum contulisse, à quo monitus monasticum statum eligere. Id consilij totis animis amplexatus Augustinus, de seipso in Confessionum libris fatetur, se Simpliciani verba tanquam sagittas acutas aperto pectore excepiisse, & exempla seruorum Dei ab ipso sibi proposita, qui in desertis incultisque locis agebant, tanquam carbones vastatores fuisse, quos ex mortuis sibi, viuos fecerat, eorum qui iam obierant mores suo in pectore suscitando; quos etiam imitatus, assumpto pari habitu, exercuit: cum & atra vestis mundi contemptum significaret, & zona pellicea carnis mortificationem designaret.

His accedit non minoris fidei testimonium:

nium: nam Beatus Posidius, qui & Tagastē *brinflo*
 sis origine & Calamæ Episcopus, ex eorum
 Eremitarum numero fuit, quos Diuus Pater *Diuus Posi-*
 Augustinus in suo monasterio, quod in præ- *dus Augu-*
 dio situm erat, Ecclesiæ propagauerat: sic *stinus.*
 ex Sabellico *part. 2. Ennead. 7. lib. 9.* Aloui-
 fiano, & ipso-met Augustino colligitur *Epi-*
 stola 166. vbi eum collegam suum vocitat: *collegam,*
 denique contra Cresconium *lib. 3. cap. 46.* *hoc est, co-*
piscorum.
romo 7. Posidij nomine interpellat. Ipse
 demum Posidius in Magni Augustini vitâ
cap. 12. fatetur Augustinum, se ex monaste- *in Augst*
 rio & clero assumpsisse, (erat enim tum Po-
 sidius sacerdos) vt Episcopum Calamensem
statueret. Et Genebrardus anno libertatis
 humanæ 433. ait, Posidium in vitæ mona-
 sticæ institutione Augustini coadiutorem
 fuisse: is enim ipse qui ei quadraginta an-
 nis conuixerat, atq; adeò intimiùs nouerat;
 in eius vitâ *cap. 2. ait. Moxque ex intimis cor-* *De Augu-*
 dis medullis ad Deum conuersus Augustinus *stino Posi-*
 omnem quam habebat in sæculo dereliquit: iam *dus.*
 non uxorem, non filios carnis, non diuitias, non
 honores sæculi quarens: sed soli Deo cum suis ser-
 uire statuit, in illo & ex illo pusillo grege esse stu-
 dens, quem Dominus alloquitur dicens: Nolite
 timere pusillus grex, quoniam complacuit patri *Lucæ. 12.*
 vestro dare vobis regnum: vendite quæ posside-
 tis,

tis, & date eleemosynam, &c. Votis enim omnibus expetebat vir Dei, consilium, Matthæi capite vnde uigesimo, explere, ubi dicitur, *Si vis perfectus esse, vende omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, sequere me.* Accedit etiam quod capite tertio habet idem Possidius, Augustinum vnâ cum amicis suis, qui eius vestigiis insistentes, pari se studio conformarant, ad Africam remeasse, & ad praxim B. Simpliciani documēta. Euangelicâq; consilia reduxisse. Atque ita (vt verbo dicam) edoctus Mediolani vitam Eremiticam Magnus Cœnobiarcha Augustinus; eam Centumcellis Apostolico ritu inchoauit, in terrâ patriâ continuauit, ad Hipponem Regium extremum eidem perfectionis gradum addidit.

qui gradus
eius mona-
chismi.

In Augst

§. 7. CAP. I.

Augustinum monachum, & Monachorum institutorem historiis confirmatur.

ET licet in huius veritatis confirmatio-
nem plus quàm satis ea esse debuerint,
quæ ex Augustino allata, quibus Religiosus
fuisse probatur: magistrâ veritatis historiâ,
hoc ipsum tamen illustrari, roborariue po-
test. Itaq; Ægidius à Præsentatione Augu-
stinianæ familiæ augustum lumen, sacræ
Theo-

Magister
Ægidius Lu-
sitanns Do-
ctorum fax.

Theologiæ Doctor, eiusq; inlustris Conimbricæ professor Vesperarius *lib. 2. art. 6.* sui defensorij, tres & triginta historicos idem pronuntiantes enumerat. Pluribus etiam canonizationum bullis, & translationum, Sanctorum eiusdem ordinis, confirmari potest: lectionibus denique secundi nocturni officij Sancti Patris Augustini, cuius auctorem quidam Dium Thomam faciunt, alij verò ipso antiquius arbitrantur: in iis siquidem lectionibus habetur Augustinum religiosam vitæ rationē professum fuisse, huncq; Ordinem, qui Augustinensium dicitur, qualis est modò, qualisue à suâ primâ molatione extitit, instituisse.

Tarfanora 2. *parte historia mundi lib. 6. fol. 207.* hoc etiam historiâ complexus est: nam referens quî Augustinus vnâ cum fratribus suis in Eremo, priusquam ad Ecclesiæ regimen eueheretur, (quod annis ferè quadraginta tenuit) eremiticè vixerit, quodque prima ordinis fratrum Eremitarum initia dederit, sic inquit *Da lui questo ordine degli Eremitani, nacque, che fu così detto dalle Eremo, doue egli prima che fosse Vescono, alcuni anni visse.* hoc est. Ab hoc Augustino prodiit Fratrum Eremitarum institutio, quæ id nominis ab eremo sortita, quam annis aliquot,

*Sic liqz
ad p. m.
sunt enim
omnes re-
centes, an-
tiquis nullis*

*magis p. m.
et p. m.*

fu long.

*monachus
fuit, mona-
chos insti-
tuit ante
Episcopa-
tum.*

priusquam Episcopalem prouinciam subiret, incoluit Augustinus.

*Itinerariū
S. Augustini
nulla vel cer-
te nimis re-
centi auctori-
tate confectū.*
Romam
profiscitur,
ad S. Ceno-
bium defle-
xit.
a. Statio 1^a.

Sacro igitur regenerationis ablutus fon-
te, atque à ceterorum consuetudine atro ve-
stitū & cingulo segregatus, postquam Me-
diolani vnà cum Beato Simpliciano viuere
cœperat; inde Roman cum piâ matre, sociis-
que duodecim recessit, quo in itinere Flo-
rentiam præteriens, ad Sancti Cœnobij Ar-
chiepiscopi ædes, quarum structura lignea,
diuertit: extant hæ etiam nunc, & in homi-
num veneratione. Denique, vt ferunt Ber-
gomenfis anno 833. Petrarcha *lib. 2. De*
b. Statio 2^a. vitâ solitariâ. cap. 14. Sanctus Antoninus lo-
cum Italiae
Eremitis
conuersatur
c. Statio 3^a. co supra citato, & alij; in monte Pisano ali-
quandiu moratus, ac demum Centumcellis
cum monachis Eremitis qui eas deserti par-
tes incolebant, quo maius sui periculum in
eremitico instituto faceret, conuersatus
eorum vitæ genus ad Apostolicum redegit,
regulam eis præscribens: inde postea, eam
quam modò tenet Ecclesia regulam confe-
cit Augustinus, quam, vt primū Innocen-
tius I. approbavit, qui in monte Pisano &
Centumcellis Eremitæ versabantur, actu-
tum receperunt, & multi eorum, qui postea
ex Africae ruinis ad ea loca confugerant; &
ad Innocentij Tertij vsq; tempora perseue-
rarunt,
*qui eius re-
gulam ab
Innocentio
I. approba-
tam recipi-
unt.*
*d. Vnde mi-
Gonsalez
approbat
confirmat ipsa approbatione.*

rarunt, qui supremum Pontificiæ auctoritatis fastigium consecutus, eos fauoribus, privilegiis, indultisq; est prosecutus.

Inerant ibi monasteria duo, * Sancti Pucij vnum, alterum Sanctissimæ Trinitatis, scilicet ob id sic dictum, quòd ibi AUGUSTINO altum sanctissimæ Trinitatis mysterium ingenij sui alueo excipere contendenti, è cælo Angelus apparuerit. Inde congregationes sex prodiere, quarum vna Sanctæ Trinitatis dicta: porro adhuc eorum monasteriorum vestigia quædam & rudera cernuntur: Et Centumcellis in templi ruinis, vbi monasterium Ordinis Eremitarum Sancti Augustini fuerat, Fratrum Augustinensium depictæ effigies.

*Ita fide
maioris aucto-
ritate pferuntur*

*Vbi de Sanctis. Trinitate conie-
ctabundo
Angelus ap-
paruit.*

** Cy
Aug. Sij
Sij. Sij
Sij. Sij
Sij. Sij
Sij. Sij
Sij. Sij*

§. 8. CAP. I.

Vita Eremitica auctores aliter Sancti Paulus primus Eremita, & Antonius Abbas; aliter Sanctus Augustinus.

PORRò autem fundamentum quo graues nonnulli auctores nixi sunt, asserentes vitam Eremiticam, quam insecutus Augustinus, cuius & regulam præscripsit, originem suam à Sanctis Paulo primo Eremitâ, Antonio Abbate & Pacomio duxisse: inde sumptum, quòd ij, Eremitici status primi institu-
tores.

*inuentum
vita Eremiti-*

ticas modū
 perfecit
 Augustinus

tores extiterint, quem Augustinus Aposto-
 licæ perfectioni conformem fecit.

Etenim quoniam in Tusciæ solitudini-
 bus, in monte Pisano, & Centumcellis, Ere-
 mitæ multi primorum istorum Patrum disci-
 puli reperiiebantur è quibus etiam Simpli-
 cianus, qui monasticam disciplinam, quam
 priores isti Eremitæ seruauāt, Augustino tra-
 didit; & quoniam Mediolano in Africā redi-
 ens Augustinus, instituti sui, quod à Simpli-
 ciano acceperat, sectatores Centumcellis of-
 fenderat, ijs sese adiunxit; quos & in Apo-
 stolico viuendi modo instituit: vnde Christi
 Iesu vestigijs insilens, *cæpit facere & docere, vt*
 inquit Posidius in eius vitâ capite quinto.

Vnde illius
 vt perfectæ
 auctor ha-
 betur.

Hinc vitæ Eremiticæ auctores censentur
 illi & Augustinus, qui, eam quam nunc pro-
 fitentur Fratres Augustinenses, Fratribus
 Eremitis qui Mediolani cum Diuo Simpli-
 ciano remanserant, ceterisq; qui Centum-
 cellis, Apostolicis quidem formatam insti-
 tutionibus, seruandam præscripsit. Quo fit
 vt illi hanc viuendi rationem ante Augusti-
 num iniisse, rectè ferantur; nec minùs Au-
 gustinus nouitiam eam fecisse; eo capite;
 quòd vitæ genus Apostolicum, ceu nouum,
 proposuerit: sub quo steterunt Centum-
 celliani, donec (vt inquit Nicolaus ab Ale-
 xandriâ in suis collectaneis) Barbaris, Mau-
 risq;

risq; incurfantibus, cunctaq; horribili infectione vastantibus, Centumcellæ dirutæ: Eremitæ Centumcellis exacti, regrediuntur.
 quo tamen regressi fratres Augustinates, ubi Ludouicus Caroli Magni filius, cum Guidone Galliaë cisalpinæ Marchione, ipsos Italiâ exegit; inibiq; monasterium titulo Sanctæ Seuerę erexerunt, quod anno asserti in libertatem generis humani 1290. Augustinensium Ordo à Nicolao summo Pontifice requisitus, Petro Colono Cardinali tradidit, in quo etiamnum Fratrum notæ cernuntur.

§. 9. CAP. I.

Africam meditatur Augustinus, sed aduerso mari in Sardiniam pellitur.

POSTEAQUAM verò cum iis Eremitis iuxta Apostolorum normam aliquamdiu egisset Augustinus, ipsos relicturus regressū in Africam meditari: immortales verò ipsi Eremitæ gratias, pro tam sacro viuendi ritu ab Augustino sibi relicto, Deo egere; ita refert Fernandus ab Hispaniâ, loco citato. Itaque inde cum matre suâ sanctissimâ, ceterisq; quos sibi in socios assumpserat, ad Ostiam Tyberinam, naui se commissurus, concessit, S. Monychæ obitus, cui se Christus sub pueri specie manifestat.
 ubi pia mater eius Monycha, è viuorum cessit contubernio, cui, priusquam cederet, Christus in visibili specie, (referente Sigisberto)

Mere nu-
ga hie de
S. Monica
ex appen-
dice tom. 10.

mirum de
ea.

In Sardinia
reluctantibus
Euriis per
ecrorem
venit Au-
gust.

berto Japparuit; quod ideo fortasse adstruit,
quia Petrus à Natalibus *lib. 12. cap. 9.* inquit,
quòd cùm Beata Monycha animam ageret,
neq; stomachi nauseantis ac subinde vom-
tantis caussâ, sacro viatico foret refecta, sese
illius amplexibus, decorus formâ puer &
fulgidus implicuerit, ac sic inter suaues, di-
uinolq; complexus, animam Creatori suo
reddiderit; quo effectum est vt eiusdê Diuæ
vox adimpleretur (eodem auctore teste)
quam sacris Cypriano feriis, sacrâ synaxi re-
creanda, supra ipsam elata terram edidit,
scilicet, **EVOLEMVS INCÆLVM FIDELIS:**
quæ omnia commemorat Augustinus sub
finem tomi decimi in matris suæ historiâ.
Huic cum iusta solemni ritu, vnâ cum fratre
suo Nauigio, exoluisset Augustinus, vt ipse-
met inquit *lib. 9. Confess cap. 8.* cum suis pari-
ter comitibus soluit in Africam; verùm ad-
uerso excepti vento in Sardiniam pulsi, ciui-
tati quæ Calliari dicitur, applicuerunt, quod
satiis in partibus notum: errorilq; huius fit
mentio in libro de corrigiâ Clementis VIII.
iussu in lucem edito.

Interea verò donec sedatior afflaret aura,
quò se reciperet Augustinus, oratoriolum
sex passuum longitudinis, & duorum latitu-
dinis in campo erexit: mirum eâ in structura
cùm

cùm trabs quam in tectum exciderant sui angustia non quadraret, idq; Augustino renuntiaissent, intulit; nunquid aliquando in sacrâ pagina lectitastis; si eam fidem & spem habueritis, quâ monti præcipiatis vt in mare feratur, actutum facturum? ac inter verba, trabem ex vnâ parte componente Augustino, ex alterâ verò sociis, non sine miraculo structuræ appositè quadrare visa est.

magna Augustini fides

At cùm ab Augustini è viuis excessu, diruta omnino res Africana, Fratres è mediis infestantium Barbarorum flammis excedere vrgeret: quidam eorum; vt & pleriq; alij in ceteros orbis tractus, in Sardiniam deuenere, ac ponè sacellum, quod memorabile miraculosa trabs effecerat, quodq; diuinitus ad ea vsque tempora conseruatum, monasterium à fundamentis erexerunt. Extat etiam nunc, & ipsa trabs, quam Fratres Augustinenses non sine causâ venerantur; simulq; monumentum, in quo aliquot annis Diui *Patris Augustini* corpus, à Beato Fulgentio, & aliis Episcopis ac Fratribus ex Africâ in Sardiniam translatum, quieuit, prout Beda & Cæsar Baronius scribunt.

in Sardinia propagantur Eremitæ

Adhæc licet dicta trabs annis 1219. ad annum 1609. vsq; steterit, plurimumq; de eâ, infirmorum causâ, qui particulam hu-

mirum de trabe.

quod & de
Seruatoris
nostri cruce
dicitur, &
de Itola S.
Huberti.

iufce trabis è collo pendentes à grauibus le-
uantur morbis, detractum fuerit; nihil tamē
de eā diminutum aduertitur. Proinde tan-
tus est omnium in Diuum Augustinum ani-
mus, trabis huius ac terræ sepulcri ratione,
vt cū sub propugnaculi labentis mole ple-
rique loci illius incolæ, constitissent, cuius
instante ruinâ præfens sibi fatum imminere
videbant, Augustini patrociniū inuoca-
rint: adfuit: & sani, incolumesque periculū
euaſere, quod cuius illarum regionum notis-
ſimum est.

CAP.

CAPVT. II.

*Quomodo AVGVSTINVS ad natale solum
regressus, facultates suas pauperibus
erogavit: qui in nigro habitu zonaq;
pelliceâ, quam in Italiâ monasticam vi-
tam cœpit, deinceps tenuerit: monaste-
rium in quadam solitudine edificavit,
cui, & Religiosis supra centum, qui se ei
adiunxerant, annos ferè tres præsuit.
Quenam præterea Religionis huius ap-
probationes fuerint, & sint.*

ET verò, ut ad Augustinum, à quo di-
gressi, regrediamur; secundum nactus
ventum denuo in Africam soluit, quò,
vnâ cum suis nouæ militiæ commilitonibus
delatus; ut Tagastam, patrium solum, venit,
facultatibus distractis, contractû æs paupe-
ribus erogare, cœnobium apud Hipponem,
ex eo quod supererat, erigere, vbi triennio, ut
inquit Bergomensis, anno Seruatoris Chri-
sti 390. ipse iam professione monachus,
cum duodecim primùm fociis, aliisq; cen-
tum & ampliùs, qui continuò se huic insti-
tuto tradiderant, vitam egit cœnobicam;

12. Colle-
gas primùm
habuit Au-
gustinus.

Auctor

Auctor est ipse Augustinus *sermone. 21. De triplici genere Monachorum.* & habent sacri Ordinis nostri Centuriæ.

cur talis instituti fuerit
Eum sibi statum delegit MAGNVS AVRE-
LIVS, quòd intelligeret potiora Ecclesiæ incrementa è Martyrum Christi crucem ferentium sanguine, dimanare, aut è Religioso Christum insequentiũ statu, qui martyrij vice, penuriam, abiectiõnem, labores, cæteraq; religionis incommoda æquanimiter tolerarent. Quapropter mundo nuntiũ remittens sese in solitudinem recepit. Habetur in Theatro vitæ humanæ *titulo De iis qui vitam Eremiticam sunt amplexati lib. 12.* & in epistolâ Sigisberti ad Macedonium, & Volaterrano *lib. 22. Commentarij in Anthropologiam,* & Æneâ Syluio.

omnium
amor in eũ.

Tantus porrò erat omnium ad Augustinum concursus, aut dicentem audire, aut de suâ salute & fide conferre volentium, ut turbas, animi solitudinem interpellantes declinare cogitans, ad eremum sub solido altoq; compactam dumo confugiens, latuerit: tantus verò suorum ardor in eum fuit, ut ipsum per aspera, auia, & inhospita quæq; secuti, ad radices montis, quo se receperat Augustinus, sua domicilia, caueas, eremosq; compingerent.

In eâ autem solitudine, vt scribit S. Pro-
 sper, & Fernandus ab Hispaniâ, in carne
 Seruatorem nostrum Iesum Christum, pro-
 priis oculis spectare promeruit: Refert in eâ
 visione Christi ad Augustinum verba Ioan-
 nes Mabumeus in Roseto *titulo. 20. alpha-*
beto 47. cuiusmodi ea sunt Magne Pater Au-
gustine filiū Dei hodie in carne videre meruisti.
 Atq; adeò, quod sub his infantiae Ordinis
 nostri primordiis, eremos inhabitaremus,
 ac deinceps hoc institutum continuaueri-
 mus, Eremitæ, teste Coriolano, habemur &
 dicimur.

*Propter hoc
 non videtur
 scribere quod
 Christum
 in carne
 videt. à Ma-
 bumeo citatur.*

*cur nos Ere-
 mitæ?*

§. I. CAP. II.

*Qualis Augustini habitus; quodq; nuditatem
 pedum non sit professus.*

IN eâ porrò solitudine communem vitam
 Augustinus cum fratribus omni seclusâ
 proprietate, egit secundum regulam à san-
 ctis Apostolis constitutam, vt ipse testis est,
sermone. 49. & Posidius in eius vitâ cap. 3.
 ibiq; in ieiuniorum obseruantia, & oratio-
 nis ardore assiduus, scribebat libros, & impe-
 ritos erudiebat, quam vocationem iam in
 Italiâ vnâ cum sociis in Mediolanensi Col-
 legio inchoarat, in Monte Pisano & Cen-
 tumcellis continuârat, vbi (eodem teste

*Augustini
 exercitia.*

*in Italia mo-
 nachus fuit.*

Epistola

De hoc ieiunio
legi locum
cit. & videbis
auctorem nugari
qualis eius
habitus,

calceis ute-
batur.

August. to-
mo. 10.

Epistola 86.) suadente Ambrosio, feriam quartam, sextam, & Sabbatum ieiunio consecrabat. De eius habitu; nec abiectus omnino, ut inquit Posidius *cap. 22.* nec in nimio habitus fuit pretio: nudo non incessit pede, nec fratres qui incederent, instituit; licet id minimè damnarit: nam cum sermone primo de Sanctis in genere dixisset Moisen calceis usum fuisse, addit: *Nam de his calceamentis, quibus calceati ambulamus consolatur me idem ipse Dominus meus. Si enim ipse calceatus non esset, non de illo Ioannes diceret, Non sum dignus soluere corrigiam calceamentorum. Ego, inquit, Euangelium impleo, quia nudo pede ambulo: Tu potes, Ego non possum. Quod simul accepimus, custodiamus &c. Ac sic fit ut ego amem fortitudinem tuam, & tu portes infirmitatem meam.* Ex quo loco aperte constat, quod non sit, nec fuerit instituti Augustiniani, nuditatem pedum profiteri.

Cur ergo
Fulgentius
& Ioannes
nudis pedi-
bus?

Quòd si Sanctos ex Eremitarum familiâ, Fulgentium & Ioannem Bonum eam nuditatem amplexatos inuenerimus, hoc superiorum permissu factitatum iudicemus; qui, ut quibusdam in solitudinem vitæ solitariae causâ, secedendi facultatem concedebant, ita his nudo pede ambulandi, in quibus obseruancia maior, arctiorque elucebat.

Et

Et quamuis è nostris quidam in vnum conuenientes hac nuditate à nobis sese se-
 gregarint : nihilominus, nec nudis pedibus Notantur
Augustin.
nudipedes.
 ambulasse Augustinum, nec huiusmodi Mo-
 nachos instituisse, certissimum : sed quò ma-
 iora virtutum incrementa suscipiebat, eò in
 ieiuniis, vitæq; austeritate continentius pro-
 cedebat. Vnde in Monasterio quod in na-
 tali solo extruxerat, esu carnum abstinebat : Augustini
frugalitas.
 atque eam rebus in omnibus mediocrita-
 tem adhibebat, vt (quemadmodum prius
 tactum est) nec vili nimium veste vteretur,
 nec spectabili. Legumina mensam eius in-
 struebant, carnes rarissimè, atq; tum solum
 cum hospites haberet, aut eius sanctitatis
 famâ pellectus Valerius Hipponensis Epi-
 scopus, eum inuideret : tum enim aliquid
 carnum leguminibus suis addebat.

§. 2. CAP. II.

*Eius Religio Sancti Antistitis Valerij permissis
 approbatur.*

AT qui ex eâ Beati Valerij frequenta-
 tione & consuetudine factum est, vt
 cum monasticæ vitæ genus ab Aurelio Au-
 gustino institutum, perspectum habuisset,
 ipsum, ceu Ordinarius, permittendo solum
 comprobarit, prout receptus mos ferebat
 ab Apo- Consuetu-
do vetus ap-
probandi
nascentia
Collegia.

ab Apostolorum temporibus ad Chalcedonense Concilium usque, sub Leone Primo anno redemptæ naturæ 452. celebratum, nam, ut ait Bartolus *lege 1. ff. De Collegiis illicitis, & lege 3. eiusdem tituli. Collegia misericordiae & quæ ad pietatem respiciunt sunt approbata de iure communi*, quia, ut dicit calus *legis Omne collegium est illicitum, nisi sit permis- sum ab aliquo S. C. vel à Principe*. Itaque non aliter pia eorum temporum collegia & cœnobيا quàm Episcoporum permissione, approbari erant solita: & eum in modum se habuit cum Diui Augustini monasterio Præsul Valerius.

quæ restri-
cta est & in
permuten-
tis libera
auctoritate
posita.

Postea verò in Concilio Chalcedonensi *cap. 4.* decretum est, ut quilibet Episcopus in suâ Diœcesi, quodcunq; nouitium Religiosæ professionis genus suâ auctoritate confirmaret, approbaretq;, sine quâ nullum institui, censeriq; posset; ut patet in decreto *De Religiosis domibus, cap. unico. in. 6. §. Sanè.*

Cur Alex.
4. Augusti-
ni institutū
confirmasse
videatur,

Quod si Alexander Quartus, ut notat Azorius, quendam confirmationis modum rescripto fecerit, hoc supererogatiuè factū putandum est; quoniam Religionis membra, in tot, tamq; varias, à Diui Patris Augustini obitu dispersa congregationes, vitæ etiam laxioris; in vnum corpus coëgerit;

Vnde

vnde non tam confirmasse Religionem,
quàm tot Congregationum vnionem, quã-
vis ab vno eodemq; capite dimanantium,
approbasse censendus est.

CAPVT. III.

*Quomodo Hipponis Regij ad presbyterium
promotus Augustinus. Ac de monaste-
riis quæ ante Episcopatum edificauit;
& lege, quam sibi præscriptam Fratres
continuò seruauere.*

CUm Augustinus in monasterio quod
in natali solo erexerat moraretur, ei
se occasio Hipponem proficiscendi
obtulit, siue vt è familiaribus suis quempiam
adiret, quem monasterio suo & Religioni
lucrifacere optabar, vt ipse sermone vnde-
quingagesimo citato fatetur, & Beatus Po-
sidius in eius vitâ *cap. 3.* siue vt de Fratre quo-
dam Simplicio requireret, qui vindictæ ap-
petens, vt paternam mortem vlcisceretur,
monasterio excefferat: cuius etiam memi-
nit Beatus P. cer Augustinus *sermone 28.*
ad Fratres & lib. 4. De animâ & eius origine.
capitulo. 7. tomo. 7. siue vtraq; de causâ.

Cur Hippo-
nem ierit,
causæ duæ.

notabilis in
Religioso
naturæ im-
petus.

C

Cum

Cùm itaq; Hipponem venisset Augustinus, eiusq; in urbem aduentus Valerio Antistiti, qui auidè eum in suâ vrbe videre desiderabat, innotuisset, eum ibi moram facere compulit; ac importunis populi flagitationibus acquiescens, quòd Parochum desideraret, vt inquit Posidius in vitâ, *cap. 4. & 5.*

Sacerdos
fit Augusti-
nus, & Ec-
clesiastes.

Augustinum sacro presbyterij ordine, sub sacris Pentecostes feriis, iuxta Sigisbertum, cumulauit, eiq; iam presbytero conciones in Ecclesiâ suâ habendi, ceu Pastori, potestatem fecit.

Hortum
dat Valer.
in monast.
structurâ.

Cumq; Magni Augustini institutum beato seni Valerio cognitum foret, vt inquit Posidius, eumq; Fratrum suorum absentiam ægrius ferre intelligeret, ei prædium pone urbis Hipponensis mœnia, quæ modò Barbaris Bona dicitur, assignauit; in eoq; monasterium Augustino, eiusq; quos secum habebat sociis ædificauit. His addit Henricus ab Alemaniâ in eâ quam in membranis conscripsit Augustini historiâ, etiam hac tempestate templi illius rudera, parietesq; monasterij cerni, ac in flumine, quod ipsum & ciuitatem interfuit, mira Deum operari, quòd se ad eius ripam contemplandi studio Augustinus recipere soleret. Idem adfert in suis Collectaneis Nicolaus ab Alexandria:

cuius exstât
vestigia.

mira in al-
luente flu-
mine.

driâ : qui insuper addit, nonnulla eorum quæ ibi contingunt miracula, ideo fieri, quòd eam terram sanctis suis pedibus calcarit Augustinus, ibiq; sacrum fanum & Collegium ædificarit, quod etiam-num Eremitarum appellatur. Vnde si quod brutum animal intra horum parietum septa venerit, ita terræ pedibus fixum hæret, vt sine vi dimoueri nequeat; adeo vt si boues aut oues fuerint, lanam, pellemue solo adfixam relinquere cogantur. Et fide dignus quispiam anno sapientiæ incarnatæ 1602. se monasterij illius cæmenta vidisse, certò mihi adfirmavit.

Et in continente, vbi monasterium.

*Hic dicitur
quod mi-
racula.*

§. I. CAP. III.

*Fit Ecclesiastes, & intra adis sacre ambitum
sibi suisq; monasterium erigit.*

Sacerdotali igitur munere insignitus Augustinus, cum ceu Pastor Catholici gregis, sacello quod in Ecclesiis collegiatis huic ministerio deputari solet, deseruiret, residentiam necessariam prospiciens; aliud monasterium sacello contiguum, intra Cathedralis Ecclesiæ ambitum erexit, sibiq; in rerum peritiâ versatissimos quosq; è suâ Religione, quibus regulam scriptam dederat, quam in Italiâ prius, ceterisq; locis edocti

qua occasione secundum monasterium erigat.

seruabant, adiunxit. Ex Posidio id aperte deducitur, qui capite quinto inquit. *Factus ergo presbyter, monasterium intra Ecclesiam mox instituit. & cepit viuere secundum regulam sub Sanctis Apostolis constitutam. Ut verò intelligatur, non hinc primùm eam vitæ normam egressam, verùm ipsam prius cum monachismo amplexatum Augustinum, addit. quod iam prior ipse fecerat, dum de transmarinis ad suam remeasset.*

Idem colligitur ex Diuo Antonino à Florentiâ, qui tertiâ parte, titulo 24. cap. 14. §. 2.

inquit : *Aliud monasterium in ciuitate con-*

struxit, in quo cum Religiosis viuebat, & regulâ

cis scripsit; & in sacrâ paginâ eruditos ab eo, ad

predicandum populis ordinauit. Ex ipso etiam

Augustino hæc veritas elici potest, ait enim

sermone 49. *De disquisitione & communi vitâ*

clericorū, qui citra controuersiam eius iudi-

catur: Ego, quem (Deo propitio) videtis Episco-

pum vestrū, iuuenis veni ad istam ciuitatem, &

multi vestrum nouerunt. Quarebam ubi consti-

tuerem Monasterium, & viuerem cum Fratri-

bus meis, &c. Veni ad istam ciuitatem propter

videndum amicum, quem putabam me lucrari

posse Deo, ut nobiscum esset in monasterio &c.

Non attuli aliquid, non veni ad hanc Ecclesiam,

nisi cum iis indumentis, quibus illo tempore ve-

stiebar:

Augustini
paupertas.

Aug. de m. d.
S. Antoninus
S. Antoninus
S. Antoninus
S. Antoninus
S. Antoninus

stiebar: Hinc colligitur Augustinum in Episcopatu monachalem habitum non immutasse: Et quia hic disponebam esse in monasterio cum Fratribus, cognito instituto & voluntate meâ beatæ memoriæ senex Valerius, dedit mihi hortum illum in quo nunc est monasterium: cæpi boni propositi fratres colligere, compares meos nihil habentes sicut nihil habebam, imitantes me, ut quomodo ego tenuem paupertatulam meam vendidi, & pauperibus erogavi, sic facerent & illi qui mecum esse voluissent, ut de communi viueremus. Commune autem nobis esset, magnum & uberrimum prædiû ipse Deus. Quæ Augustini citra omnem contentionem verba sufficebant, ut in eam fidem adduceremur, quâ Diuum Aurelium Augustinum monachum fuisse, monachos instituisse, monasteriumq; priusquam Antistitis dignitate illustraretur, condidisse crederemus.

in signe testimonium Augustini.

Ceterum testatur etiam Lælius lib. De Repub. Ecclesiasticâ: titu'o. De Religio. distinct. cap. 2. his verbis. *Augustinus igitur Hipponensis Episcopus, antequam Episcopus esset, prope Hipponensem civitatem monasterium in nemore condidit, cui nunc Eremitarum est nomen.* *2. August.*

Quòue hoc ipsum dilucidius fiat, prosequitur Augustinus: *Perueni ad Episcopatum, vidi necessitatem habere Episcopum exhibere*

eius hospitalitas.

tertium
monasteriū
se ædifi-
casse infi-
nuat.

humanitatem assiduam quibuscumq; venientibus, siue transeuntibus, quod si non fecissem, Episcopus inhumanus dicerer: si autem consuetudo ista in monasterio permissa esset, indecens esset. Et ideo volui habere in ista domo Episcopi mecum monasterium clericorum. Ecce quomodo vivimus: nulli licet in servitute nostrā habere aliquid proprium. &c. De hoc monasterio quod Augustinus Episcopus condidit, in quo se cum suis Canonicis collegit, dicetur infra.

Addit autem ipse sermone quinquagesimo *De vita Clericorum*, Leporium qui ē Canonicis Regularibus fuit, priusquam inter Canonicos referretur, monasterio Fratrum Augustinensium, quod ab Augustino ante Episcopatum in horto erectum fuerat, facultates quas possidebat, intulisse. E quibus Augustini verbis meridianā luce clariūs constat, eum, priusquam Episcopatu præficeretur, cumq; adhuc Religiosus simplex foret, cum Hipponem venisset, Religiosorum monasterium in horto instituisse, postea verò aliud intra parochialis ædis septa; ut videre est in his, vbi Antistiti Augustino, non ē religione visum est, hospitalitatem omnem in monasterio exerceri: quod non affirmatum videtur eius ratione quod in horto extra urbem erat, verū illius quod

Ecclē

Ecclesiæ ambitu continebatur. Vnde addit se de alterius tertij in ipsâ Episcopali domo, pro se suisque Canonicis erectione, constituisse, in quo hospitalitas exerceretur, ne aliorum Religiosorum solitudo & quies interturbaretur. Hæc confirmata reliquit Hieronymus Platus *libro 2. cap. 22.*

Porro Cæsar Baronius *tomo 6. anno salutis humanæ 504. quærit. Vnde monastica institutio fluxit in Africam?* Respondet. *Non ab alio quàm ab ipso Sancto Augustino, qui eamdem ex Romanâ & Mediolanensi Ecclesiâ primitus in Africam inuexit, atq; latissimè propagavit: ut planè intelligas, quam Sanctus Fulgentius professus est regulam, ab ipso S. Augustino derivatam esse, diversiq; ordinis ab eo institutas fuisse classes.*

In Africa
monasticā
disciplinam
plantavit

§. 2. CAP. III.

Monachis suis coeremitis præfinit regulam.

Sed ut ad monasterium redeamus quod intra Ecclesiæ fines constituit, cum Sacerdotio & Pastoralis curâ fungeretur, ad quam, teste Posidio in vitâ capite quarto, totius civitatis calculis assumptus, ideoq; in sacerdotem vnctus: quâ de causâ etiam in suâ regulâ posuit *Præposito obediatur*, quia tum cum eam daret Laicus erat, & multò ma-

In Aug.

vbi conscri-
pserit re-
gulam,

In Augst

gis presbytero tanquam patri: quâ voce, iuxta Primitiâ Ecclesiæ vsum, Superior mona-sterij significatur. Igitur in secundo eorum monasteriorum quæ in Hipponensi ciuitate fundauit, sui monachisini conscripsit regu-

lam, quæ sic incipit, *Ante omnia Fratres charissimi diligatur Deus, deinde proximus &c.*

Aflertores habentur Vincentius Beluacen-sis lib. 19. cap. 44. Coriolanus in defensorio:

Nicolaus verò ab Alexandriâ si nquit, *Augustinus factus presbyter, quia in ciuitate ipsū oportebat manere, iuxta Ecclesiā monasterium instituit, & ibidem secundam prefatam regulam*

In Augst

viuere cæpit, eamq; inibi suis Fratribus con-

* In Augst

scriptam tradidit, vt ex eâ, eiusq; patet ti-

In Augst

tulo, iuxta Bedam & Louaniensem Acade-

miam; sic enim in eius titulo habetur Dei seruis, quod nomen ab Augustino consoda-

eius regula
pontificia
auctoritate
habet vim
legis.

In Augst

lib. 22 cap. 8. De Ciuit. Dei.

Atqui cum eam scripsisset regulam, in eius traditione, Beati Valerij auctoritate,

est & pri.

maria.

In Augst

quam in ideis, vt Præstes Ecclesiasti suo de-

tulerat, vim legis obligantis indidit: con-

currit cap. A Subdiacono. dist. 93. *Eaq; prin-*

ceps omnium earum fuit, quæ in Dei Eccle-

sia ab Apostolorum sæculo fuere, ac perfe-

ctum

etum vitæ Apostolicæ modum tradidêre, & ex ipsa Apostolorum regula educta, quam Diuus Lucas *Act. cap. 4.* literis consignavit.

Ex ea deniq; Sanctus Benedictus plurima sumpfit, quæ nunc regulæ ipsius inserta conspiciuntur: à qua & ceteræ omnes vltimum suæ perfectionis gradum acceperunt, vnde primaria haberur, & in hominum æstimatione, modumq; , præ ceteris quas vidit Ecclesia, omni Ecclesiastico statui conuenientiore tenet. Qua de re supra quadraginta Religiosorum Ordinum classes sub hac merent, *Ilesca teste parte. 1. lib. 2. cap. 8. & Pineda. part. 3. lib. 22. cap. 13 §. 6.* quæ omnes PATREM & CAPVT suum profitentur AVGVSTINVM, quòd hanc regulam concinnavit, quam illius esse admittunt omnes, & talem tradit Ecclesia, & vttalis habetur in *Decret. 12. quest. 1. cap. Non dicatis. & cap. Nolo. & cap. Certè.*

Inde suam eduxit Benedict.

auream tenet mediocritatem.

§. 3. CAP. III.

Triplici regulâ, trium Patriarcharum inlustris orbis, quarum una Augustini perhibetur.

QUòd deniq; ea sit Patriarchæ Augustini regula quam ipse Fratribus suis Eremitis tradiderit, affertur ex Concilio Remensi anno Christi Seruatoris 815. & ex

verè ea fuit Augustini

Causſa 18. *quæſt.* 2. *cap. Pernicioſum.* Quoties etiam huius mentionem à Summis Pontificibus fieri contingit, toties ea Auguſtini nuncupatur; ad cuius normam, quotquot in Africâ Cœnobia feêre, & cetera omnia quæ ex Africæ vaſtatione in reliquas orbis plagas deriuata ſunt, ſeſe direxêre. Nos denique tanti Patris filij Auguſtinales, ab institutionis noſtræ infantia eam profitemur.

Baſilius
monachis
Aſiam inlu-
ſtrauit.

Quemadmodum enim Sanctus Præſul & Doct̃or inluſtris Baſilius Monachis, qui Aſiæ ſolitudinibus continebantur, legem dedit, anno lytri in ſolutionem noſtram Deo perſoluti 372. iuxta Bergomenſem : ita

Auguſtinus
Africam.

ſi *Enig*

Auguſtinus nouos Eremitas in Africa ſuſcitauit anno libertatis humanæ 393. quibus & legem quâ adſtringerentur, præſcripſit.

Benedictus
Europam.

Atverò limpidiſſimum ſanctitatis ſpeculum Diuus Pater Benedictus, Europæos monachos ſub vnâ lege comprehendere voluit, vnde eos in Caſſino monte Italia in vnum coëgit anno Verbi incarnati 500. iuxta eundem ſanè fidum historicum Bergomenſem: ingeniorum porrò capaciſſimum Cæſar Baro-
nius tomo 6. anno Chriſti 494. Diuum Benedictum anno ſalutis quingenteſimo quadrageſimo ſecundo vitâ functum me-

quando Be-
nediſt. diē
obierit.

morat,

morat, cū ætatis suæ annum sexagesimum secundum attigisset.

Vnde diuinā prouidentiā effectum est, vt isti tres monachalis instituti Patriarchæ, orbem tripliciter partiti, vitæ conditionem monachis, Religiosis, & Eremitis cuiuslibet eius plagæ, præscripserint. Triplicis huius regulæ bis meminit mellifluus Bernardus *tractatu De præcepto & dispensatione*, quas ex ordine suæ antiquitatis refert: ait enim *Regula Sanctorum, Basilij, Augustini, & Benedicti.*

§. 4. CAP. III.

Sacris initiandos è peritioribus proponit, è quibus multi ad episcopalia munia assumpti.

CUm igitur monasterium, quod Ecclesiæ Cathedrali contiguum erat, in habitaret Augustinus vnà cum religiosis Alipio & Euodio, aliisq; coëremitis, è politioris literaturæ viris quos secum habebat, prout refert Sanctus Antoninus à Florentiā, Iordanus etiam cum Bergomenſi anno Christi 390. & Beatus Posidius in eius vitâ cap. 11. eos sacris initiandos beato seni Valerio proposuit; nec mora, initiantur, quòd eos eruditio, vitæq; sanctimonia dignos redderer; quodq; in eis capitis & præceptoris sui Augustini.

*Qui Augustinus
sic fuit
eremite
vniuersi.*

Decem pri-
mum ex iis
ad Episco-
patur assu-
pti.

Dr. Langst

gustini, instituti probitas, & doctrinae puritas
eluceret: unde etiam non multo post tem-
pore, decem ex eo numero ad Episcopalis
dignitatis fastigiū provec̃ti fuere. His addit
Posidius quemlibet eorum intra Episcopa-
tus sui fines Fratrum Eremitarum monaste-
ria erexisse, quò factum est, ut per vniuersam
Africam (quæ orbis pars tertia) Augusti-
nensis familia sensim propagaretur.

Dr. Langst

præter Au-
gustinenses
vix vlli ini-
ciabantur.

Porro Cæsar Baronius tomo. 5. anno
Christi 398. quotquot iis temporibus pres-
byteri sacrabantur, ex iis fere fuisse inquit,
quos sanctus Doctor Augustinus instituerat:
constat etiam ex epistola 35. Vbi Nolanus
Antistes Sanctus Paulinus, ad Alipium Ta-
gastensem Episcopum scribens, religiosos
salutat Coëremitas suos, qui in cœnobiis
Carthaginensi, Tagastensi, & Hipponensi
agebant.

Africani
monachi
omnes, Au-
gustinensis,

Adhæc eodem Cæsare teste tomo. 3. anno
Christi 363. & tomo 4. anno 391. & tomo.
quinto anno 396. & sexto, anno 504. & Ge-
nebrardo libro tertio Chronographiæ anno
433. primus qui cœnobicum vitæ genus Mo-
nachosq; in Africam induxit, fuit Augusti-
nus: estq; extra omnem controuersia alea,
Religiosos omnes, quotquot ij in Africâ fu-
ere, aut inde sese in varias orbis plagas transf-
tulere,

tulere, Patri Augustino, eiusq; ordini adscri-
bendos esse. Adstruitur ex eo, quod Diuus
 Benedictus necdum natus esset: Basilius ve-
 rò instituti sui feminibus Asiam fœcun-
 darit.

Facit etiam quod de se Augustinus in-
 quit, scilicet, Petiliani Donatistæ subfanna-
 tioni patuisse, quod hoc vitæ genus, mona-
 chosq; in Africâ innouasset cum hac noui-
 tiâ salutationis formulâ Deo gratias, cuius li-
 cet Beatissima Virgo mater auctor cense-
 atur, eam tamen suis vsurpandam prior de-
 dit Augustinus, à quibus deinceps ceteri
 sunt mutuati.

du' August

B. virgo
 auctor hu-
 ius vocis
 Deo gra-
 tias.

** du' August*

§. 5. CAP. III.

Institutionis nostræ antiquitas proponitur.

ANtiquior ergo ceteris, est nostra insti-
 tutio. quamvis enim (vt habetur in
 sermone Episcopi Fernandi ab Hispaniâ, &
 confirmant Cassaneus *part. 4. Consideratione*
71. Sanctus Antoninus *part. 3. titulo 24. cap.*
14. cum Henrico ab Alemaniâ) Ordo Ere-
 mitarum S. Augustini, à Sancto Paulo primo
 Eremita, & Diuo Antonio qui anno Serua-
 toris 250. exstiterunt, cœperit: ideò est, quia
 à vitâ Eremiticâ; quam illi instituerant, sum-
 psit exordium; vt & Diui Benedicti ordo ab
 Italiæ

origo Au-
 gustinatū.

Vnde Be-
 nedictini?

Italiæ monachis, iuxta Diuum Gregorium
lib. 2. Dialogorum cap. 1. & 3. Ex quo patet
 quid voluerit Sanctus Antoninus, quodq; ex
 eo, aut potius ex typographi errore deduxit
 Nauarrus *tomo 2. de Regularibus. Commentar.*
4. num. 9.

Augustinus
 regularis
 obseruan-
 tiæ auctor.

statim à suo
 baptismo.

Vitæ autem regularis & Apostolicæ au-
 ctor fuit Augustinus: non dissentit Nauarrus
 ipse, nempe Diui AVRELI AVGVSTINI
 temporibus Fratres Eremitas fuisse, qui iuxta
 Doctoris Sancti præscriptum vitam suam
 componerent. Tandem (vt verbo solua-
 mus) vt primum Christo nomen dedit Au-
 gustinus, Apostolicis insistens vestigiis, cum
 nouo vitæ genere monachismum instituit,
 sic Posidius in eius vitâ: ac familiari Religi-
 osorum delectatus consortio, totis animi vi-
 sceribus in Deum ferebatur: omni demum
 sæculari spe demortuâ, spretis honoribus, ac
 consequentem flocci faciens typhum, vni
 Deo & soli cum amicis qui iam in pusillum
 quasi gregem conuenerant (vt dicitur Luc.
 12.) vacare statuebat, sequutus consilium
 Christi Marci. 19. *Si vis perfectus esse, vende
 omnia quæ habes, & da pauperibus, & veni, &
 sequere me, & habebis thesaurum in cælo.* quod
 re ipsâ expleuit Augustinus.

Præterea, vt inquit Lælius *De Religion. dis-*
ting.

*tinēt. cap. 2. Augustinus antequam Episcopus
esset, prope Hipponensem ciuitatem monasterium
in nemore condidit, cui nunc Eremitarum est no- In Augst
men, quod eo uiuo & mortuo post maximè est pro-
pagatum, & ad varias regiones extensum, donec
Innocentius Quartus anno 1247. Eremitas va-
riè sparsos, loco & habitu coniunctos ad Augu-
stini regulam aggregauit. Quod & post Alexan-
der Quartus eius successor, diligenter est exe-
cutus. Iactis itaq; fidei fundamentis ex Pauli
1. Corinth. 3. sententiâ, plenis animis Augu-
stinus ædificare contendens, non ligna, non
foenum, non stipulas; sed aurum, argentum
& lapides pretiosos, Apostolicæ vitæ se tra-
didit, statumq; religiosum vsq; ad nouissimâ Eamq; tota
vita est pro
fessus.
extremi spiritus auram non dimisit: quoniâ,
vt refert Posidius *in eius vitâ cap. 3* 1. vnde Te-
stamentum conderet Christi pauper, non
habebat, licet Antistitis potentiâ emeretur,
& ex Episcopali censu (vt quorundam fert
opinio) quadraginta aureûm nummûm mil-
lia annuè perciperet.*

§. 6. CAP. III.

Ανακεφαλαίωσις precedentium.

AT qui iam vt dicta verbo commemo-
remus: cùm Mediolani, in monte Pi- In Augst
sano, & Centumcellis versaretur Augusti-
nus,

tria mona-
stera ante
Episcopat.
condidit.

Quæ Augustinus

Cur in eo-
rum 3. dica-
tur cœpisse
vivere se-
cund. regul
Aposto-
licam?

nus, ne vel latum vnguem à monasticæ vitæ
instituto recessit : imò vt in patriam rediit,
in eâ monasterium fundauit, & aliud Hip-
ponis Regij eo in horto, quem non medio-
cri encomio efferendus Beatus Præstes Va-
lerius ei contulerat. Factus demum Presby-
ter & Ecclesiastes, vt ait Iordanus *Serm. 130.*
De S. Augustino. tertium intra Ecclesiam æ-
dificauit, vbi, iuxta Posidium, cœpit viuere
secundum regulam sub Sanctis Apostolis
constitutam, quod quidem, pridem ante fe-
cerat, cùm ex Italiâ in patriam terram sele-
reciperet, & in eo ipso cœnobio, quod inibi
condiderat. Propterea tamen hîc Augusti-
num vitæ Apostolicæ rationem inijsse dicit,
quòd, cum in Italiâ, in solo patrio & alibi,
communem vitam sine proprio in castitate
& obedientiâ ageret; necdum formata & in
tabulas redacta erat regula, neque etiam Ec-
clesiasticâ auctoritate stabilita; secus autem
se hîc habuerit.

Viuebat tum prout consuetudo eorum
temporum ferebat : modò vt Prælatus mo-
nachos suos institutis & præceptionibus
formans, modò vt Religiosus laicus cum
suis etiam Laicis : fatetur ipse *lib. 22. De Ci-
uit. Dei. cap. 8.* Receptissimum quippe eâ æ-
tate erat non sacrare monachos ordinibus,

olim non
initiaban-
tur mona-
chi.

vt con.

Vt constat ex *Capitulo A Subdiacono, & ex*
Causa 16. quæst. 1. cap. Generaliter & ex Diuo
Hieronymo Epistola 6.

CAPVT. IV.

Quomodo legem à se conditam monasteriis
suis dederit Augustinus, cærimonias,
vitæq; Apostolicæ normam præscripse-
rit. Quod factum oportuit, ut ab his
quasi fontibus dimanarent cetera.

IN memorato itaq; Ecclesiæ parochialis
 monasterio Sacerdos cum Sacerdotibus
 agere cœpit Augustinus, & sub lege, seu
 regulâ scriptâ, & à Diuo Valerio approbatâ,
 vnâ cum statutis, ordinationibus, omnibus-
 que ad plenarium absolutæ religionis com-
 plementum requisitis. Præterquam enim
 quod triplici votorum nexu stringerentur
 Eremitæ, diuinum cultum publicè exequi,
 missas facere, concionari, pœnitentiæq; sa-
 cramentum Apostolos imitati, plebi admi-
 nistrare: quod haud antea præstiterant, vt
 qui sacris Ordinibus initiati non essent. Ideo
 verò Beatus Posidius inquit, hinc Augusti-
 num Apostolicæ vitæ methodum obser-
 uasse, eamq; omnibus absolutam numeris:

D

quamuis

*In Augst
 Rem Valer
 fut inuener
 ghet, in An
 gustinus di
 Regl. S. v. b.*

*Eremitæ
 Ecclesiasti-
 ca officia
 exequun-
 tur.*

regulam
approbatā
tradidit Au-
gust. in 3.
monast.

quamuis antea Centumcellis in Eremiticis
eorum temporum sinceritate eam iniisset:
vnde propriè & formaliter dici potest, Re-
ligionem quam professi sunt Fratres Augu-
stinenses qui tunc erant, nec non ij qui de-
inceps sunt secuti, & qui extant modò, ab eo
monasterio sua duxisse principia, quod Au-
gustinus Presbyter & Ecclesiastes intra ca-
thedralis ædis terminos constituerat, cuius
etiamnum extat structura.

cur dicatur
regula Cle-
ricorum.

In hunc
modum legitur

Quod si in officio Ecclesiastico sacris illi
feriis assignato, Clericorum regulam con-
scripsisse dicatur, ideo dictum censi de-
bet, quia tum Magni Patris filij & socij, ve-
nerando presbyterij Ordine insigniti erant,
ac postea etiam Canonicis suis illam ipsam
tradiderit: ita vt in eo cœnobio Fratribus
suis regulam vitæq; instituendæ rationem
præscripserit Augustinus, quam continuo
ei insistentes obseruarunt; habitum vnà in-
ditumq; sibi à Diuo Patre nomen confer-
uantes.

§. I. CAP. IV.

Præfatio auctoritatis huius institutionis.

EApropter Abbas Ioachim, fundatoris
huius sacræ Religionis magnitudinem,
feliciaq; principio fundamina voluens ani-
mo,

mo, pneumate quasi raptus entheo in suâ ad Apocalypsin Isagoge, *cap. 20.* hanc Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Religionem in Iuda Iacob Patriarchæ figuratamasseueravit; ac de eâ, eodem libro *cap. 11.* in hanc ferè sententiam est vaticinatus:

Iudas Patriarchæ Iacob figura fuit huius religionis.

Eremitarum Religio surget, quæ noua videbitur, nec tamen est eorum, qui atro vestitu, cinctorio pelliceo supercincti incedunt. Crescet ipsa, verbi Dei prædicatione fulgebit, ac Christi fidem vsq; ad consummationem sæculi aduersus Antichristum propugnabit.

Addit verò vir pius & citra puluerem peritus Pater Henricus ab Vrimariâ, eam esse Diui Patris Augustini Religionem: etenim, vt habetur Ecclesiastic. *cap. 3. Benedictio patris firmat domos filiorum* Deniq; ceu arboris rami à participatâ radicis vi in altum protuberant; sic etiam credi potest eam inesse vim eruditioni ac vitæ sanctimonix, tam Patris Augustini, instituti huius auctoris, quàm filiorum, vt illius potissimum intuitu, diuinæ benedictionis rorem in nouissimos filiorum Augustinianæ Religionis descensurum, probabile videatur, quemadmodum Patriarchæ Iacob benedictio in filium Iudâ & nepotes eius deriuata est.

Nec imbellem feroces progenerant aquilæ columbam.

huic ordi-
ni infensus
Dæmon.

quia Anti-
christo op-
ponendus.

Innuitur
Luther qui
reiecit disci-
plinam pa-
tris sui.

καὶ οὐκ ὁρᾷ,
καὶ οὐκ αἰσθάνεται.

scilicet fra-
cto non pe-
rit navis.

Imò verò acriores ob id forsā Dæmon in eam fecit impetus, quàm in vllam aliam ceterarum Religionum, velut priùs in primum parentem Adamum, dicente Basilio fecerat. Etenim quemadmodum Aurelius Augustinus malleus fuit, qui caninos oblatrantium hæreticorum dentes contudit ac comminuit: tales erunt eius filij Eremitæ Augustinenses, qui in Antichristum aduersi ferentur, ac contra castra metati, fallacis illius animi insidias aperientes, collatis signis de typho eius triumphabunt.

§. 2. CAP. IV.

Quantum sectariis semper aduersa.

ET quamuis ab hac sacrâ plantâ surculus quidam degenerarit, qui ei fictitiè infusus, ceu alter Iudas, aruit: cuiusmodi oculis nostris spectanda venit Germaniæ congregatio, cui nomen *Andrea proles*, quæ virtute bullæ cuiusdam seu scripti Pontificij subreptitiè habiti, à Generalis nostri obedientiâ anno ereptionis humanæ 1505. desciuit, ac sequestrata eiusmodi fructus produxit qui expectari possent ab eo, qui se luci, doctrinæ ac sanctitati subtraheret, quâ semper fulsit Augustini ordo; stetit nihilominus Augustini propago, suum omne robur

bur scriptis & linguâ in hæreses ac Sectarios
disceptando expendens: sicut etiâ in hanc
factiosam congregationem fecit & in factio-
nis totius caput, in Comitijis Generalibus in
quibus Seripandus ille qui Archiepiscopus
Salernus Cardinalis, & in Concilio Triden-
tino Legatus à Latere, in totius Ordinis Ge-
neralem est electus : nam tum vniuersus
Ordo sanctiones, decreta in hanc turbulen-
tam Conuentionem statuit, promulgauit. in
quo hæc sacra Religio radicem succo &
gustu à quâ dimanauit, reddere nunquam
destitit.

Hanc infe-
ctam luem
damnauis
ordo

Hinc qui magnorum virorum erudi-
tione, & vitæ sanctimoniâ, fœcunda huius
sanctæ institutionis primordia mente con-
secutus fuerit, meritò magnos in ea progres-
sus desiderabit. Visum enim est Institutoris
nostri Augustini ætate, Africam omnem
adeò Cœnobiis Eremitarum Sancti Augu-
stini repleri, vt nulla solitudo, quantumuis
inhospita, nullum opidum, nulla ciuitas fo-
ret, quæ non monasterio centum, & ducen-
torum Religiosorum insigniretur: testis ipse
Augustinus serm. 21. et 22. ad Fratres: Diuus
autem Posidius in eius vitâ cap. 31. eum mo-
nasteria plena fratrum & Sanctimonialium
reliquisse testatur.

quantum
incrementi
fecerit in
Africa,

in Augusti in
serm. 21. et 22.
ad fratres
diuus Posidius
cap. 31. eum mo-
nasteria plena
fratrum & Sancti-
monialium
reliquisse testatur.

Varij feruntur Martyres quibus ea claruit,

AT qui cum (vt inquiunt Cæsar Baro-
nius & Genebrardus) monasticum in-
stitutum primus in Africâ suscitârit Augu-
stinus, atq; ea vastissima, vt quæ tertiam or-
bis partem constituat, Fratribus Eremitis
In Augst abundarit; cumq; ij à Diui Patris pectore,
qui eis & literarum, & vitæ disciplinâ auidè
ministrabat, scientiæ & eruditionis lac hau-
serint, ac in hæresæon pestes acerrimi fidei
propugnatores ardentissimè ferrentur: ex-
tra controuersiam est, propè infinitos fuisse
huius sacræ vocationis Religiosos, qui vitæ
integritate & eruditionis sinceritate flore-
rent.

ceteris or-
dinibus cla-
rior Augu-
stinensis.

Hinc non multum à scopo aberrasse vi-
deretur, qui, quòd nostris hominibus tertia
orbis pars occuparetur, hanc Diui Augustini
propaginem, pluribus vitæ sanctitate, & hu-
manarum diuinarumq; rerum peritiâ viris
in signibus fœcundatam quàm ceteros vni-
uersim ordines, claruisse dixerit. Inde est
quòd Beatus Iordanus in libro qui *Vitas*
Fratrium inscribitur, & Henricus ab Alema-
niâ in Apologiâ quam in membranâ post-
quam in Comitibus generalibus Ratisbonæ
habitis

habitis interfuisset, scriptam reliquit, exscripsit Henricus ab Vrimariâ anno exemptionis humanæ 1304. tot Fratrum Augustinianorum monasteria in Africâ fuisse dicant, qui toto pectore in Evangelicæ veritatis defensionem niterentur, ut cum in eam irruptionem facerent Vandali vnâ cum Alanis Barbaris, qui cum Arianâ peste grassantes eam sunt depopulati, præter innumeros, quos variè cruciatos internecioni dederât, bis mille quingentos vocationis Augustinianæ Fratres inusitato tormentorum genere adfectos, martyrio cumularint, prout in Archiuis Romanis in Ephemerides relati videntur; & habentur in libro indulgentiarum corrigiæ, quem anno Christi 1600. Summus Pontifex Clemens Octauus typis committi iussit; præter illos septem insignis notæ & sanctitatis viros, quos referente Baronio *tomo 6. anno Christi 484. §. 101,* & in Martyrologio, Rex Vandalorum post annos circiter quinquaginta à Sancti Patris Augustini obitu, æstuantibus adhuc Africanæ vastationis flammis, secum vinctos duxit Carthaginem, septem scilicet è Cap-sensi monasterio Religiosos, propterea quòd sese hæreticorū errori conformantes iteratò baptizari nollent: ideoq; septē cru-

2500. martyrio coronantur.

septem illustres martyrio confecti, sub Hunnerico Rege.

ces in quadam naui eis erigi Rex imperauit, quibus ipsi manibus ac pedibus confixi, & ad radices infamium arborum lignis aggestis, igneque supposito, in mare propellerentur, ut sic spectante Christianorum turbâ, triste de se spectaculum in mediis flammis exhiberent. Verum lignis etiam aridis ignem non concipientibus, ipsis ceruices fustibus ac remorum fragmentis comminui & in mare præcipites dari iussit. Et ecce diuinæ prouidentiae argumentum: septem illa beata corpora in pelagus hinc inde præcipitata, repente secundo mari in vnum locum sub aspectum Christianorum delata sunt, qui spiritualibus effusi gaudiis ea suscipientes honorificâ sepulturâ donarunt.

Eos autem Martyres septem Augustinianæ institutionis fuisse, non est qui inficiatum eat: testatur victor *lib. 3. de persecut. Vandal. Martyrol. etiam Roman. 17. Augusti.* nam ut ratiocinatur Genebrardus, & ingeniorum amplissimum Cæsar Baronius, iis temporibus Religiosos præter nostros Africa non viderat.

In scintillis hinc inde sparsis. fouetur Ordo Augustini.

Porro nomen Augustinense, & sacra Eremitarum institutio, in iis continuò usque ad Innocentij Tertij tempora conseruata est, qui patriâ exortes in varias sese orbis regiones

nes

nes coniecerant. Quod verò Ecclesia peculiari celebritate nostros Martyres Africanos non prosequatur, ideo fit, quia eorum nomina haberi non potuerunt, vnde in Martyrologio Romano sub numeris centenario, & millenario tantum, fit eorum commemoratio: soli autem supra-dicti septem nominibus suis exprimuntur. Illius enim ætatis Monachi, vt inquiunt Beatus Iordanus & Coriolanus, plus diuinis laudibus celebrandis, cœlestiumq; rerum contemplationi dediti erant, quàm historiis scribendis. Et ea est vnica ratio, cur nullam horum, infinitorumq; aliorum Sanctorum notitiam habeamus, quos hæc felix Religio mille & ducentorum annorum decursu, ex quò Magnus Augustinus eam instituit, ad annum reparationis humanæ 1602. vsq; produxisse potuit.

Si tot Martyres: cur ab Ecclesiâ prætermissi

rationes
cur ignoti
nobis: *Scilicet*
non tantum
propter
sed et
propter
ling. & c.

CAPVT. V.

Quî in Hipponensem Antistitem assumptus Augustinus, & ad communem vitæ normam suos Canonicos redegerit, quibus eam, quam prius Fratribus suis Monachis dederat, regulam tradidit; quiuē Sanctimonialium claustra erexit, quibus etiam vitæ modum præscripsit.

CUm igitur Augustinus in omni vitæ integritate cum Fratribus suis Eremitis in ædis sacre monasterio ageret, in verbî diuini & sacramenti pœnitentiæ administratione continuus, vt refert Sanctus Antoninus à Florentiâ loco supra citato §. 5. & 6. veritus æternæ memoriæ senex Valerius, ne Augustino, titulo Episcopalis dignitatis in aliâ ciuitate ei deferendæ, frustraretur; cum Carthaginensi Primate agere cœpit, inquit Posidius, *cap. 8.* vt se suamq; ætatem iam decrepitam & imbecilem, ac sermonis tarditatem respiceret, prohiberi se ideò cum hæreticis, qui frequentes erant, velitari; proinde in Episcopalis officij coadiutorem

quâ occasione Augustinus Antistes creatus.

iutorem sibi Episcopum sacrare Augustinum. Nec mora : nam tum duo alij Antistites qui visendæ ciuitatis ergo venerant, vt Augustinum Præsulem, simul cum Beato Valerio sacrarent, conuenêre, Megalius nempe Calamensis & Valerianus. *Vide Posidius c. 2. in Augst.*

§. I. CAP. V.

Antistes Augustinus Canonicos Regulares constituit, inter quos & Monachos statuitur differentia.

AT cum non diu post è mortalium consortio ad immortalium assumptus foret Beatus senex Valerius, penes Augustinũ omnis Episcopalis auctoritas mansit : qui cum Pontificiæ sedi adhiberetur, monasterium intra Episcopi domum, sibi suisq; Canonicis ædificandum designauit: quo facto, iis eam vitæ instituendæ legem, in eorum habitu nihil immutans, tradidit, quam Fratribus suis Eremitis præscripserat. Ita ferunt Episcopus Fernandus ab Hispaniâ *serm. 150.* citato à Iordano, quem coram summo Pontifice in Cardinalium confessu habitum dicit: suffragantur Posidius, Antoninus Florentinus §. 2. & ipse Augustinus *serm. 49. & 50.* vbi in hæc verba inquit, *Perueni ad Episcopatum, & ideo volui habere in istâ domo*

Canonico-
rum mona-
sterium
erigit.

*In Augst
in aium
affam.*

In Augst.

domo Episcopi mecum monasterium Clericorum.

Hippone
duo mona-
stera.

Monachus
quid?

Canonicus
quid?

Regulares
vnde?

Manet ergo, vt inquit Baronius *tom. 4. anno Christi 391.* Augustinum Hippone Regio duo monasteria erexisse, Monachorū vnum, alterum Clericorum: verba eius sunt *Diuus Augustinus Hippone duo construxit monasteria, alterum clericorum, alterum Monachorum.* Etenim, vt habetur in *Decretal. De sententiâ excommunic. cap. 2. & Glossa. & cap. Quod ad Dei timorem;* aliud est Monachum esse, qui suo nomine, *solum, adorato-rem, & bellantem* importat, vt inquit Basi- lius & D. Dionysius *De celesti hierarchiâ cap. 6.* idq; nominis ab Apostolorum tem- poribus est sortitus: aliud autem esse Ca- nonicos, qui sic dicti, quòd in communi iu- xta canones Apostolicos, & Concilia, Arc- latense, Taurense secundum & quartum, & Cabilonense septimum, vitam agerent.

Regulares autem sunt nuncupati, quod conformiter ad Magni Patris Augustini re- gulam triplici sese adstringerent voto, ad sæcularium Canonicorum differentiam, qui propriâ quadrâ in suis ædibus viuebant. Imò ex sententiâ Diui Thomæ *2.2. quest. 189 art. 8.* è Regulari statu Canonicus, ad mona- chalem transire potest, dum nullâ leuitate ductus

ductus ad id facultatem impetrarit, ut habetur *cap. Nullus. & cap. Mandamus. 19. quest. 3.* potest fieri Monachus

§. 2. CAP. V.

Sanctus Evangelista Marcus Canonorum Regularium institutor habetur: & quàm celebres illi fuere.

Ceterum licet Augustinus Canonorum Cathedralium coenobium erexerit, iisque vitæ methodum, triumque votorum observantiam præscripserit, ratione cuius Regulares sunt appellati: ac demum eos ad saniores vitæ disciplinam redegerit, adeo ut principio instituisse videatur: antiquior tamen eorum institutio, & à Sancto Marco petenda est, quorum auctor primum fuit Alexandria, teste Genebrardo in Chronographiâ *libro 3. anno Christi. 139.* Ex eo etiam hæc veritas stabiliri potest, quod Augustinus Hippone duo monasteria statuerit, Fratrum unum ceu fundator, alterum Regularium ceu restaurator: consentiunt Sabellicus *lib. 9. Ennead. 9. part. 2.* Bergomensis anno Christi 390. Onufrius noster anno 430. Turrianus in *Confessione Augustiniana, Pineda part. 3. lib. 22. cap. 2, §. 7.* Caribayus *tom. 1. lib. 7 cap. 57.* Theatrum vitæ humanæ *titulo De ordinibus Monachor. lib. 12.* Sanctus Antoninus Mireus etiam lib. de orig. ord. cap. 1. Regularium: restitutor August. non auctor.

Incomium
Regularium.

& Eremitarum.

Antoninus à Florentiâ, Iordanus à Saxoniâ,
 Augustinus Florentinus *lib. 1. cap. 18. historia:*
 Hector Boëtius, Deidanus in Scotorum hi-
 storiâ *lib. 7.* Scriptor anni 1526. scribit au-
 tem in hunc sensum: Aurelius Augusti-
 nus Diui Ambrosij in fide & baptismo filius,
 vitam Clericorum Canoniconum Regula-
 rium instituit, quæ familia breui tempore
 celebris, & multarum Abbatiarum, Princi-
 pum & Regum fauore, nobilis euasit: innu-
 meri ex ea viri prodiere, sanctitate, doctrinâ,
 & Prælaturâ insignes, è quibus triginta
 summum Pontificiæ auctoritatis gradum
 sunt consecuti. Eandem viuendi formam
 profitebantur Eremitæ qui ab Eremo nomē
 acceperunt, quorum auctor ipse Augustinus
 habetur, hi in ciuitatibus commorantur, no-
 menq; ab Augustino habent: huius familiæ
 incrementorum ratio omnes in admiratio-
 nem rapit; vt quæ sæuiente infidelium bar-
 barie (vt deinceps constabit) miris affe-
 cta modis, habeat nihilominus, hoc etiam
 sæculo in Europâ bis mille trecenta mona-
 steria, prout in probatæ fidei auctoribus
 scriptum legitur, præter ea quæ in Africâ,
 vbi primum huius institutionis iacta est sub-
 structio, fuerunt, & quæ modò extant in
 Aethiopiâ alterâ Aegypti parte, quæ, vt ex
 aliorum

aliorum relatu accepimus, multa feruntur. hucusq; fere Deidanus.

In quam sententiam descendit Sabellius: quodque amplius esse videtur, ipse Augustinus *sermone 31. ad Fratres in Eremito*, quem ut Augustini citat Michael de Medina *lib. 1. De continentia sacrorum hominum, cap. 53.* fatetur se, ubi ad Antistitis eminentiam euectus fuit, in Æthiopiam aliasq; regiones annuntiandæ Evangelicæ veritatis causâ descēdisse, quo, desiderij alis, propriâ morte testificandæ veritatis ergo, ferebatur: ne qua videlicet ei heroicarum virtutum deesset.

§. 3. CAP. V.

Vnde primùm Eremita cæperint.

Ordinis igitur Clericorum seu Canonico-
 rum Regularium, qui in *Capitulo*
Quod Dei timorem. & cap. In singulis. §. hoc
ipsum. De statu Monachorum. hoc indigitan-
 tur nomine, institutores fuerunt primùm
 Hierosolymis Apostoli, tum Diuus Marcus
 in Alexandriâ. Qui enim cùm baptizaban-
 tur fideles, omnes suas facultates pedibus
 Apostolorum subijciebant, ut habetur in
 Act. Apostolorum. Crescente verò fidelium
 numero, seipsum in hoc primo fervore cōser-

Sub Apo-
 stolis vita
 fidelium
 regularis
 fuit.

tandem sa-
 cra commu-
 nitas penes

uare

Episcopos
& Clericos
mansit.

origo Ere-
mitarum
à sæculari-
bus piis,

quibus vi-
tæ forma
præscribi-
tur.

uare non valentium, perfectum hoc vitæ ge-
nus penes Episcopos & Clericos solum
fuit: continuo autem ipsi sæculares mona-
chale institutum amplexati, & in Eremis
vastisq; solitudinibus sæcularibus expediti
curis, sine proprio victitare, qui Constan-
tino Magno Imperatore, adeo aucti sunt, vt
plurima monasteria habuerint, licet ad ea
incertâ adhuc viuendi lege conuenissent,
donec concilium Nicenum *cap. 14. 95. &*
76. eis Canones quibus regerentur, habituq;
ab aliis fecernerentur, præscripsit. His
etiam accedit, quod Romanus Pontifex Si-
ricius anno libertatis humanæ 384. ad
Himerium Tarraconensem Episcopum de
reformatione Monachorum, in Hispaniam
scripserit, vt in primo Conciliorum tomo
videre est.

§. 4. CAP. V.

*Gelasius Papa Primus, qui Eremita è nostris
fuisse creditur, Canonicos Regulares Romam
induxit.*

Continuos etiam successus habuit Cle-
ricorum institutio, referente illius quo-
que sæculi Philone Alexandrino *lib. De vitâ
contemplatiuâ*: adfirmant Diuus Hierony-
nimus *Catalogo De Scriptoris Ecclesiasticis.*

cap.

cap. 21. Eusebius *lib. 2. cap. 16. & 17.* Epiphanius *heresi* 29. Dionysius *De cœlesti hierarchiâ. part. 1. 2. & 6. & epistolâ 8.* Cassianus *lib. 2. cap. 5.* Sozomenus *lib. 1. cap. 12.* Dionysius Carthusianus *De vitâ Canoniorum:* Abbas Ioachim in *Apocalyps. cap. 2.*

Hos Diui Augustini Regulares Summus Pontifex Gelasius Primus basilicæ Lateranensi Romæ præfecit, vt notauit Genebrardus anno Christi 498. nec-non valida illa Doctoris Magni literarum monumenta approbauit, vt habetur *Distinct. 15.*

Augustini
opera à Ge-
lasio I com-
probata.

cap. Sancta Romana Ecclesia, Additque eodem loco Genebrardus ipse, hunc Gelasium priusquam supremâ Pontificiæ dignitatis sede sublimaretur Augustini discipulum fuisse, ac vitæ cœnobicæ genus à suo præceptore institutum, ex Africâ Romam induxisse, eamq; literarum lauream consecutum vt vulgari nomine *Scholasticus*, id est, scholarum Magister nuncuparetur: verba eius

Idem dicit
Ioan. Phil-
lipp. de No-
uarrain
chronic. re-
fertur ab
Aubert.
Miræo. lib.
de orig.
ord. c. 1.

sunt. *Ex reliquis discipulorum Diui Augustini fuisse fertur hereticorum acer expugnator, qui ex Africâ propter Vandalias persecutiones Romam se receperit, & genus vitæ monastica à suo præceptore institutum in eadem Lateranensem induxerit.*

Ex quo inferri posse videtur, eum ex nu- Gelasius. I.

E

mero

Eremita
putatur.

mero fuisse eorum quos Magnus Doctor Augustinus Eremitas instituit : cum enim de eo iam Pontifice anno priori mentionem facit, sic inquit. *Canonicos Regulares Ordinis Sancti Augustini Laterani primus collocavit* : quamuis Onufrius noster *lib. De septem Ecclesiis urbis*, idanno Seruatoris 497. accidisse dicat.

§. 5. CAP. V.

Canonicorum Regularium incrementa.

Quot Pon-
tifices, Car-
dinales, &
Beatos ha-
buerint.

quot annis
Ecclesiam
rexerint.

Idem re-
fert Aubert.
Miræus li b.

INde verò ita sese per vniuersum orbem Christianum effudit hic ordo, ac in tantum est propagatus, vt iuxta Volaterranum *lib. 21.* ex eo summi Ecclesiæ Rectores sex & triginta, Purpurati Patres trecenti, Beati in Sanctorum numerum relati septem milia quingenti prodierint. Imò Ticinius in suo *Propugnaculo part. 1. 2. 3. & 14. & part. 5. confirmatione 14.* Pontifices supremos quatuor & quinquaginta, Cardinales mille quingentos sexaginta septem, Beatos Sanctorum albo Ecclesiasticâ auctoritate adscriptos 16200. fuisse, annisque quingentis & sex Ecclesiæ vniuersali præfuisse dicit.

Insuper Onufrius loco citato, Canonicos Regulares Sancti Augustini octingen-
tis

tis annis in æde Lateranensi commoratos, inquit, multosq; ex illis supremi Sacerdotij honore claruisse, donec Bonifacius Papa Octauus anno redditæ libertatis 1300. siue iuxta Genebrardum anno 1294. ijs amotis, canonicos sæculares ibi collocauit.

de orig.
ord. c. 1. &
bulla Eu-
genij IIII.
probat.

Aubert,
Miræus an.
1298. ibid.

Nec immeritò hi Regulares Sancti Augustini nuncupantur, vt docent Vincentius in *Speculo historico lib. 26. cap. 51. & lib. 19. cap. 44.* & in *Doctrinali. cap. 16.* Sanctus Antoninus *historiæ lib. 2. titulo. 15.* Rosetus *lib. De Religione Ecclesiasticâ. titulo. 34.* & Pius Quartus, qui in decisione quæstionis inter Regulares & Benedictinos ortæ, à Sancto Marco primùm institutos esse declarat, restitutos ab Augustino, & ad regularẽ obseruantiam reductos. Licet enim non eos primus fundarit, ita tamen præceptionibus & institutis formauit, ac si alias non forent instituti. His addi potest quod de hac institutione Urbanus Primus: eam scilicet in extremos vsque Ecclesiæ fines nomen suum propagasse.

cit. & lib.
16 Miræus.

idem habet
Raphael
Volaterrã.
lib. 21. com-
ment. &
cit. à Miræo.

Habet hoc
lib. qui di-
citur Fasci-
culus tem-
porum.
ætat. 6. in
vita Alex.
II. refert
Mir. ibid.

§. 6. CAP. V.

Monialium cœnobia excitat Augustinus, & eorum primo sororem suam Diuam Perpetuā præficit.

Vtrique sexui prouidet August.

NEc sat magno Patri Augustino visum est viro-
rum monasteria condidisse, nisi etiam virginibus consuleret: vnde Pontifex factus Sanctimonialium claustrum erexit, cui sororem suam Diuam Perpetuam præfecit, vt ex Posidio in eius vitâ *cap. 26.* colligitur, & ex ipso Augustino in epistolis 189. & 109. ipsis virginibus consignatis, quibus eam regulam inseruit, cui sese conformarēt, ex eâ paucis immutatis concinnatam, quā Fratribus Eremitis dederat, cuius hoc est exordium, *Hæc sunt, quæ vt obseruetis præcipimus in monasterio constitutæ.*

Monialib. dedit Eremitar. regul

& vestem similem.

quale earū velum.

Harum etiam virginum habitus, atri erat coloris, quem cingulo etiam pelliceo præcingebant, iuxta *cap. 11. Concilij 4. Carthagin.* Vbi etiam habetur peplum capitis quo virgines Africanæ utebantur, in mitræ modū surgere, in qua collectos in nodum crines ferebant. Fauet Optatus Mileuitanus Diui Augustini coætaneus *lib. 6. Contra Donatistas:* constat etiam ex Vlpiano *lege 23. ff. De auro & ar-*

& argento legato: purpurei autem erat coloris iuxta *Concil. Toletan. 10. cap. 4. & forum Iulienſe cap. 11.* & in ſacri cruoris memoriã, quem Seruator noſter in cruce pro nobis fuſiſſimè profudit, ſpeciem etiam crucis referebat.

Et egregia
eius ſignifi-
catio.

Ceterum Diui Auguſtini ſoror Perpetua, Præpoſitæ officium, vt Auguſtinus ipſe, & Genebrardus anno Chriſti 433. teſtantur; ſeu (vt hac ætate loquamur) Prioriſſæ munus in primo Monialiũ cœnobio, quod vnquam vidit Africa, habuit: quare meritò eam Monialium Auguſtinenſium matrem appellare poſſemus. Virgo autem & vidua eã ratione fuit, quòd auguſtam nuptiarum diem, extremum deſponſati coniugis fatum præuerterit. De hac Cardinalis Seripandus in Commentario, ſeu potiùs Compendio rerum memorabilium noſtræ Religionis ſic inquit: *Perpetua Sanctiſſima miraculis clauit.* Sabellicus autem *Ennead. 7. lib. 9. part. 2.* eam virginem dictitat, & ſanctis mulieribus, quas hæc inſtitutio protulit, adnumerat: refertur etiam in litaniis eiufdem Ordinis, eiũq; celebritatis annuæ dies, quarto Nonas Auguſti recurrit. Ipſe etiam Auguſtinus *tom. 10.* in Matris ſuæ Monychæ hiſtoriã, eam virginis nomine compellat: Sa-

D. Perpetua
Monialium
mater: cur
virgo & vi-
dua dica-
tur?

bellicus præterea, sacras ei ferias in Vmbriâ celebrari commemorat.

§. 7. CAP. V.

Ανακεφαλαίωσις præcedentium.

COmpendiò tandem dixerim Augustinum Monachum, priusquam in Altissimi Mystam sacraretur, in patrio solo vnũ, ad Hipponem Regium alterum monasterium erigi curasse: ipsum etiam presbyterum, aliud in horto, quartum in æde sacrâ suscitasse: atque cum Antistitis sedi admotus foret, intra Episcopales ædes Canonico- rum, & in ciuitate Monialium exstruxit cœnobia. Ex quo apertè constat D. Patrem Augustinum primam Religionis nostræ basim extitisse: nos habitu eius gloriari, regulam & nomen Augustinense reseruasse. quod è citatis liquet auctoribus, quibus accedunt Bergomensis noster an. Christi 404. Caribayus *tom. 1. li. 7. ca. 57. anno Christi 398.* Pineda & Frater Emmanuel Rodriguez in *in questionib. tom. 1. quest. 1. art. 4.* cum ceteris Scriptoribus libri qui *Flos Sanctorum* inscribitur. Quâ in re etiâ satis esse videretur communis Ecclesiæ consensus, quæ hunc ordinẽ ex institutione Sancti Doctoris Augustini esse, semper tenuit, & vt talẽ appro-
bavit,

Nos ab
August. in
stitutos Ec-
clesiastica
auctoritate
fulcitur.

bauit, confirmauitq; nec-non eum priuilegiis, gratiis & indultis ab anno seruatae naturae 402. vt sentit Onufrius, Summi Pontifices ditauere.

CAPVT. VI.

De confirmatione & continuatione Ordinis Eremitarum Sancti Augustini. deq; variis haereticorum insectationibus, & calamitatibus quas passus est. & qui eum diuina prouidentia in uiris religione & eruditione claris continuo seruarit.

IAm verò, regulam ipsam & Diui Augustini institutionem, si qua fides Chronicis Ordinis nostri, & Illescae lib. 2. cap. 9. Innocentius Primus Pontificatus sui anno secundo approbavit, confirmauitq; ipso reparationis humanae anno quadringentesimo secundo, vt in codices relatū cernitur in archiuis Romanis: cuius confirmationis & modi confirmandi, monachorum etiam, recurrit mentio an. quadringentesimo tertio Concilij quinti Carthaginensis ca. 13. Et in Africano statuitur, quī ex ordine regulandi Monachi: idem decreuerunt Innocentius Primus epistolâ primâ & 2. Zosi-

variae Pontificum approbationes.

Instituto
Augustini
est modera-
men adhi-
bitum à
Conciliis.

Eremitis sit
potestas
prædicandi
Euangel.

mus *epist.* 1. Leo Primus *epist.* 90. *cap.* 31. Ge-
lasius *epist.* 1. *cap.* 13. ipse etiam Augustinus
epist. 76. in cuius vitæ methodo positus est
modus à Concilijs, Veneto *cap.* 5. & 7. anno
salutis humanæ 460. Agathēsi *cap.* 27. anno
530. Aureliano primo c. 21. 22. & 23 an. 512.
Epaunensi anno 517. Aureliano 4. *cap.* 10.
anno 558. quo in Concilio chirographum
subiecit Roricus Lemonicæ in Gallijs Epi-
scopus, in quâ regione, circa annum hunc
558. vt testatur Antonius Monchiacenus de
Mojares *lib.* 2. *cap.* 25. *De celebratione missæ,*
Eremitarū Diui Augustini cœnobiū con-
didit. Accedit præterea Zosimus qui præter
robur quod suâ confirmatione addidit an.
419. verbi diuini per vniuersum orbem præ-
dicandi (dicente Illesca. *cap.* 10. fecit pote-
statem, ob peritiam quam nostri in scientijs
erant consecuti, & vitæ sanctitatem, quâ
tum vigeat ordo; vt qui crySTALLINÆ puri-
tatis fonti vicinior, omnisq; sapientiæ &
eruditionis Sancti Patris Augustini scate-
bræ propior, limpidissimis vitæ eius vnde-
quaque perfectæ, & doctrinæ lymphis ri-
garetur abundantius.

Nec defuerunt in huius instituti confir-
matione Sixtus Tertius anno 432. qui præ-
terea hanc familiam, indultis & priuilegijs
locu.

locupletavit: Leo Primus anno 442. Ge-
lasius Primus anno 492. quem ex illis Ere-
mitis, quos instituit Augustinus, fuisse præ-
missum est. Symmachus anno 499. quo sæ-
culo florebat Diuus Fulgentius, vir vitâ san-
ctissimus, doctrinâ eminentissimus, Ecclesiæ
Doctor insignis, & Eremitarū Augustinen-
sum decus, vt suprâ dictum est, lateq; pro-
bat Cæsar Baronius: quem ideo peculiari ce-
lebritate & cultu prosequimur, quia Patris
sui Augustini corpus Hippone in Sardiniam
transtulisse, omnium consensione fertur.

§. I. CAP. VI.

*Sanctus Columbanus Eremitarum habitum as-
sumit, suumq; Ordinem hostium pondere la-
befactum restituit.*

ANno exemptionis nostræ, vt verior
fert opinio, quingentesimo sexage-
simo secundo, Ioanne Tertio Apostolatus
apicem tenente, Eremitarum Diui Augu-
stini habitum sumpsit in Hyberniam vir san-
ctitate singularis Beatus Columbanus, vnâ
cum socio suo Beato Gallo: & quidem ho-
rum antiquitùs in Canonicis Dei laudibus
commemorationem faciebat Ordo noster:
exstat & eorum memoria ad hæc vsq; tem-
pora in Galliis, vbi eorum effigiata species
in Ordinis habitu visuntur: Florentiæ etiã

Confrater-

mitas S. Co-
lumba. Au-
gustinatis.

in antiquo Augustinensium cœnobio, sub
eorum tutelâ Confraternitas est instituta.

In hostem
humani
generis
caussa defe-
ctionis or-
dinum re-
iicitur.

Porro hic Sanctus Columbanus restitutor Ordinis Eremitici in Galliis habetur, ut alter Diuus Columbanus Ordinis Sancti Benedicti in Italiâ restaurator, fretus fauore Adalbali Quinti Longobardorum Regis: vterq; enim ordo fractus & oppressus à priori feruore defecerat. Ratio autem tantæ calamitatis harum insignium Religionum, ea fuit, quod omnium scelerum scitus artifex Dæmon, perditâ in hominem inuidiâ flagrans, euertendis iis qui positâ sæculari curâ in diuini Numinis amorem expeditiùs delati, acri pœnitentiâ carnem macerabât, ac cælestium rerum contemplationi auidiùs insisteabant, versutiæ suæ machinas, vimq; omnem violentius expedierit. Quare cum Eremitarum Diui Augustini & Benedictinorum Ordines Sanctissimis viris principio celebres forent, in eos quàm maximos potuit Dæmon persecutionum insultus fecit, à quibus ignominia plurimum, ac in suis institutis, contrarietatis ferre videretur; utpote quos naturâ imbecilles & in malum pronos, sacrorum Spiritum vitam in cælibatu, orationibus, malorum tolerantiâ, ac animi

animi firmitudine à quâ diuelli, ceu spiritus puri, non possent, agere contueretur.

Hinc est etiam, vt inquiunt Sozomenus & Nicephorus Ecclesiasticarû historiarum *lib. 2. cap. 20. & lib. 11. cap. 27.* & Paulus Orosius *lib. 7. cap. 33.* quòd Dæmon eorum statim sub ortu infestissimis Tyrannorum odiis, exitium sit molitus : quam in rem Valente Tyranno vsus, vt auctorati sacrorum Ordinum milites, arreptis armis profanæ militiæ nomen darent, auctor fuit, ratus isto ceu præsentissimo medio, hoc religiosum nomen vno tempore deleri posse : cui dein edicto nefario Mauritius Imperator subscribens, insuper vetuit, ne qui sub aquilis meruissent, ad sacrum Religionis habitum adsumerentur, quod vt impium redarguit Diuus Gregorius *lib. 2. Ephemeridum siue Registri.*

Qui ad id potestate seculari vsus, valens Monachos ad bellum vocat.

Mauritius cauet ne milites religionem suscipiant.

Non minùs deinceps huic nomini infestus fuit Constantinus Copronymus Imperator, vt docet Metaphrastes in Diui Nice-tæ vitâ.

Priscillianus porrò hæreticus, vt auctor Seuerus Sulpitius *lib. 2.* adeo insolenter hoc nomen excepit, vt cum sectariis suis monachalem vestem in eâ se conspiciendum præbens, profanarit, quò sic apud Christianos

Priscillianus Monachos reddit odiosos in eorum habitu lasciuens,

falsâ

Decretum
in profanā-
tes sacras
Religionis
vestes.

Manichæo-
rum occasi-
one cautū
est ne ieiū-
nia diebus
Dominicis
seruentur.

falsā opinione delusos, eius auctoritatem minueret. Et hinc est cur Consilium Cæsaraugustanum *cap. 6.* pœnas eis decreuerit, qui sic temerè monachali habitu abuterentur: nec verò in contumeliam religiosi status id cessisse putandum est, sed vt illud infame monstrum Priscillianus improbaretur, sed vt eā habitus consuetudine sublatā, callidè serpens Priscilliani hæresis truncaretur, cui hoc habitus genus tum fauere putabatur: quemadmodum etiam olim vt impium Manichæorum semen euelleretur, ne ieiunia Dominicis diebus obseruarentur, cautum est.

§. 2. CAP. VI.

Graues præterea persecutiones, quas Eremitarum Ordo passus.

gravius ce-
teris Eremi-
tæ excepti.

Porrò quamuis omnes sacros Religio-
forum ordines crebræ Barbarorum in-
fectiones funestarent, præ ceteris tamen
Augustinensem, quia Magni Augustini
obitu totā Africā, Hispaniā, Italiā, Fran-
ciā, sæuis Tyrannorum & hæreticorum
flammis omnes sacri instituti viros abripien-
tibus, patuit funestius. Vigebat enim tum
hic sacer Ordo, ipso-met Augustino te-
ste, *lib. De opere Monachorum. cap. 28.* non
modò

modò in Africâ, verùm-etiam frequens satis in Occidentali plagâ.

Ac prima tempestas quæ in hunc sæuire ^{prima persecutio.} cœpit, Vandalis, Alanis, & Arrianis auctoribus, vt inquit Victor, est excitata, qui Gothorum armis Hispaniâ exacti, coniunctis viribus in Africam irruerunt: ac tum primò Eremitarum nostrorum monasteria diruere; in quæ (cùm nulla aliorum ordinum præterea essent) sæuire crudeliùs, in viros Ecclesiasticâ auctoritate eminentiores animaduvertere, ac potissimùm in cultioris doctrinæ Religiosos, qui monasteriis clauderantur, vt qui obfirmato pectore Arianæ heresi reluctarentur acriùs, eamq; pro concione palàm infirmarent. Egregium huius ^{passi sunt 7. martyres.} rei speculum habes in septem illis Martyribus Christi athletis, de quibus antea, quorum hæc sunt nomina: Liberatus Abbas, Bonifacius Diaconus; Seuerus, & Rusticus Subdiaconi, Rogatus Septimus & Maximus.

In his autem persecutionum ignibus, tres Africæ Tyranni in religiosum hominũ ^{Tyrannidẽ exercentibus, Hunnerico, Genserico, & Trasamundo.} genus nominatissimè rabiem suam exercuerunt, vt ex Victore *lib. 2.* colligitur, nempe Gensericus, Hunnericus, & Trasamundus, qui Africâ quater mille nongentos Eccle-
siæ

fiæ cum optimates tum Catholicos exegit, inter quos fertur Diuus Fulgentius Ecclesiæ Ruspensis Antistes & Eremita Augustinensis, ut fusè probat Cæsar Baronius, præter innumeros alios qui martyrio adfecti, ut recenset Ioannes Damasus Chresoras in additionibus ad Eutropium, donec Iustinianus Maior anno Domini 534. Africam Vandalorum tyrannidi detraxit, & bellicâ fortitudine insignis Belisarius omnino Africâ pepulit, ut ex Iure civili constat *C. De officio Prætoris*, cuius facinoris ergo æternâ memoriâ digni, Belisarius eo ipso anno Cos. est designatus.

quos Africa Iustinianus M. & Belisarius expulerunt,

Ea occasione restituti Eremitæ.

excedere denuo cōguntur.

Quâ rei gerendæ oportunitate, mox in Africâ Augustinensium ordo restitui cœpit, donec eam Mahometes armis occupavit, & Moauias quartus ab eo in Imperio, iteratò delere adgressus est anno salutis humanæ 662. præcipuè verò sacras ædes, ac monasteria euertere. Eâ tempestate ingruente qui se fugâ eripuerant Augustinenses in Hispaniam delati, iis se adiunxerunt qui priùs eas regiones incolebant Augustinensibus, ut fert Abbas Viclacensis.

2. persecutio in Hispania,

Non minùs tamen in Hispaniâ funestas sensere Gothorum Regum faces, qui se iam totos Arianæ sectæ deuouerant. Pace enim
à Regis

à Regis Ataufitemporibus potiti,regnante
 Leouigildo,funereas experiri denuò clades
 compulsi sunt : tum enim ad necem de-
 posci, eorum cœnobia funditùs euerti, in-
 ter quæ celeberrimum titulo Sancti Mar-
 tini opido Carthagenæ vicinum, conuulsũ
 est, auctore est Gregorius Turonensis *lib. De
 gloriâ Confessorum*. Addit Paulus Diaconus
 de Meridâ , quendam Monachum ex iis
 quos Augustinus in Africâ instituerat Nun-
 tum nomine, à quibusdam Arianæ perfidiæ
 rusticis interceptum, ac trucidatum: nouis-
 simè etiam Ambrosius de Morales *lib. 12.
 cap. 65*. ante eam Africæ vastationem anno
 Domini 711. Euthinodum monachum
 Ordinis Eremitici refert, qui facundiâ in-
 gni aduersum Vuitizam Regem palàm di-
 ceret.

Nec in Africâ solùm, verùm- etiam in
 Hispaniâ, cùm Maurorum irruptione vasta-
 retur, cœnobia solo æquata, potissimùm in
 Beticâ regione, Valentiâ & Lusitaniâ, vbi
 primùm nouas nacti sedes Africani nostri
 confederant, quæ regiones etiam Mauris
 Hispaniam occupaturis ianuâ fuere. Atqui
 cùm nostri nullo fluxarum opum præsidio
 fulti pauperem vitam agerent, litro barba-
 ris persoluendo non erant, quò miserandâ
 clade

Non inno-
 centia, fed
 argento, ve-
 nit vita.

miserandū!

clade effectum est, ut omnes penè delerentur, quod secus Benedictinorum Ordini accidit, qui quòd remotiores Hispanicæ ditionis plagas incolentes, ut Gallitiam, Castellam antiquiorem, opum vi nixi, facillè sui redimiam Barbaro penderent, plurima monasteria ab incurfantium hostium rabie vendicarunt; cùm omni hominum memoriâ vnicum Augustinense iuxta Carthagenam Sancti Ginis nomine perstitisse feratur, quod Alunfo Sapiente Rege: anno Domini 1262. cum Murciam recuperavit, repertum est: anno autem 655. totâ Beticâ prouinciâ, nullum aliud Diui Benedicti exstabat præter illud vnicum, quod ad Gades Diuus Fructuosus Bracarensis Episcopus ædificauit.

§. 3. CAP. VI.

Varie Eremitarum expeditiones, quibus reparatus Ordo & profligata hæreses.

CUm in Hispaniâ anno Domini millesimo centesimo Augustiniani nominis memoria penè oblitterata foret, venêre ex Franciâ & Flandriâ Eremitæ, qui eam denuò erectis monasteriis suscitarent. Habuit & Italia, quæ olim domitrix orbis, & eius pars potissima, non pauca instituti huius cœnobia Seruatoris nostri anno quadringentesimo

gentesimo sexagesimo, donec eam Theodoricus Amalus tyrannicè vsurpavit, qui Arianâ infectus labe, infestus in hanc religionem suæ prauitati validiùs obsistentem, ferebatur. Quamobrem monasteria quæ Centumcellis & in omni Tusciâ erant misero excidio profanauit: de quo Gregorius *lib. 4. Dialogor cap 30.* scribit, quòd huius regis animam subito fato correpti, quidam Eremita in ignem Liparitanum, à Dæmonibus iniici viderit, qui solitarius (vt inquit Baptista Alouisianus Rauennensis in *Chronicis Ordinis*) fuit Sanctus Launo Nericus monachus Augustinensis.

3. persecutio in Italia.

quidam Eremita vidit Theodoricum in ignem Liparitanum demergi. breuiar. Rom 27. Maij.

Et paucis retrò annis, vt docet Sigisbertus in *Chronicis*, anno scilicet 436. coacta in Galliis Episcoporum Synodus, aduersus Pelagianam hæresim, quæ Britanniam infecerat, Angliæ insulam, ad quam extirpandam missus, non Germanus Parisiorum Episcopus, vt quidam falsò arbitrati; sed Diuus Germanus Altisiodorësis Episcopus, quem Præstes Beatus Amatus eius prædecessor, quòd diuinitus cum successorem suum in Episcopatu futurum didicisset, Sancti Patris Augustini habitu, cucullo, & cinctorio donauit: subdebantur enim eo tempore Episcopis Monachi. Quamobrem ad

ad profligandam hæresim in Britanniam mittitur S. Germanus Eremita.

S. Lupus
Episcopus
Eremit. Au-
gust.

iter se accingens Diuus Germanus, Sanctū
Lupum octauum Tracalenū præsulem, in-
stituti pariter August. teste Baptistā Aloui-
ziano, in tantæ legationis sociū adsumpsit.

Refellun-
tur qui D.
Benedictū
fuisse di-
cunt ante
August.
quando Be-
nedictini in
Angliam
venerint

Et verò manifestum est, hos non potu-
isse ex iis esse quos Diuus Benedictus insti-
tuit, quod eâ tempestate, nulla adhuc insti-
tuti illius semina fuerint: quoniam, vt in-
quit noster Bergomēsis, & historici omnes,
ordinem suum Diuus Benedictus non insti-
tuit ante annum Domini quingentesimum
trigesimum: nec monachi illi in Angliā an-
te annum quingentesimum nonagesimum
quartum deuenēre, quod fuit, cum Diuus
Gregorius illos in Britanniā misit, Pontifica-
tus sui anno quarto, sic ait Ioannes Diaco-
nus in eius vitâ *lib. 22 cap. 33.* vnde monaste-
ria quæ ante ea tempora, religiosorum ap-
primè peritorum in Angliâ, Scotiâ, & Hi-
berniâ fuerunt, non potuisse esse Ordinis
Benedictinorum constat, quoniam nondū
erat institutus dum hoc Concilium cele-
brabatur; manifestum verò eos viros San-
ctissimos, fuisse ex ordine quē instituit San-
ctus Augustinus in Africâ, ex quo multi po-
litioris literaturæ viri, in diuersis partibus &
regnis fundaturi monasteria, sunt egressi:
ad quod non aduertērūt Tritermius & Sigis-
bertus

bertus in claris viris, cum eos Benedictinos Monachos dixerunt: sicut etiam errauerunt cum Beatum Cæsarium Arelatensem Episcopum monachum à Benedictinis fecerunt, cum certum sit eum Augustinensem fuisse, subsignasseq; in Concilio Carpoteratonensi anno quadringentesimo quadregesimo quarto, & in Arelatensi quod celebratum fuit anno 453. & in Agathensi anno 506. cum necdum natus esset Diuus Benedictus, nisi diu post Concilia duo priora.

Cæsarius
Episcop.
Eremita.

Sed ut ad Sanctos Germanum & Lupum regrediamur, tantum vitam, miraculis, & diuini verbi eloquio, & agendi ratione valuerunt, ut breui tempore omnem eam terram expurgarent, & ad rectam fidem repullulare fecerint, ad suamq; ipsi patriam re peractam redierint. Verum ut inconstans in fide semper ea regio fuit, quod etiam modo oculis usurpamus, duodecim post annos mutatis animis iterum defecit: quare ut hæreseon radices penitus euellerentur, iterum eò regredi Diuum Germanum necessum fuit, assumpto secum Sancto Seuero ex Augustinensium ordine, Episcopo Treuirensi vndetrigesimo. Sic Sigisbertus, Quò verò fides quam plantauerat amplior excreceret, essentq; qui eam tuerentur modò hos auxiliis subleuando, modò illos defendendo, in eam Insulam vir Sanctissimus C

SS. Germani & Lupi
in Britan.
auctoritas.

S. Seuerus
Episcopus
Eremita.

Palladius
& Patritius
Eremitæ, ad
uersus hæ-
reses in Bri-
tanniam
missi.

nem Eremiticum Sancti Patris sui Augustini constituit. Prolapsu deinde temporis hæreticâ demum illuie inualescente, Pontifex Celestinus Primus, in Scotiam Palladium; in Hiberniam, quæ & Irlandia dicitur, Beatum Patritium, vtrumq; Augustinensem delegauit: ita Hector Boetius in Scotorum historiâ *lib. 7.* circa finem: atqui Patricium Augustinensem fuisse memorant historiæ Hibernicæ in eius vitâ, vixit verò annis centum viginti duobus: ita Genebrardus in Chron. anno. 341. eumq; locum qui Patricij purgatorium dicitur, tenuerunt Augustinates. Sepultus verò est Patricius Duni vnâ cum Columbano & quadam virgine, sic habent versus.

Tres sunt in Duno, tumulo tumulantur
in vno: *Brigida, Patricius, atq. Columba pius.*

~~Nempe Columbanus, Brigita, Patricius.~~

Purgatoriū
Patricij in
Anglia.

Iacobus de Voragine Italus Ordinis Sancti Dominici in *lib.* qui *Flos-Sanctorum* dicitur, extare affirmat purgatorium Patricij, quem vt Eremitam pingit, vt omne deponant dubium, qui eum Canonicum Regulatē putauerunt. Cumq; per Hiberniam in Leshmorensiū confinibus hæc Religio proferretur, inter cetera erectum est monasterium celeberrimum Vencorrense nuncupatū, in quo
nongenti

nongenti & ampliùs Augustinates truci- 900. Augu-
stinensium
strages.
dati, qui immanitati bacchantium hæreti-
corum sese subducentes, eò confugerant.

In eo monasterio Diuus Columbanus na- Columba-
nus Eremit.
tione Hibernus, è manibus Congeli viri fan-
ctitate inlustris, Diui Augustini habitũ Ere-
mita futurus adsumpsit: is toti Franciæ, ceu
fax Ecclesiæ fulgida, anno Domini 574. præ-
luxit: nam cum se sat literis, & vitæ monasti-
cæ disciplinâ informatũ aduerteret, de con-
sensu Præpositi sui Congeli acceptâ benedi-
ctione, in Franciam iter direxit; quamuis in
Austriacis & Burgundiæ partibus, in quibus
summâ imperij tenebat Sigisbertus, reman-
ferit; qui ei desertum Eremitis aptissimum,
Bosagum nomine, adscripsit, in quo cum so-
cio Diuo Gallo, ceterisq; qui se ei adiunxe- & D. Gal-
lus.
rant, vitam instituit, indeq; multorum mo-
nasteriorum Pater effectus est, vt ex Surio
tomo 6. cap. 4. colligitur.

Fuit igitur Sanctus Columbanus vnâ cum
collegâ suo Diuo Gallo ex Eremiticâ Ma-
gni Augustini familiâ: tales eos Francia, tales
Hispania, tales & Germania habuit: quodq;
amplius est, in Congregationis Lombardiæ
constitutionibus Ordinis Eremitarum San-
cti Augustini, solemnis ei dies notatur. Con-
firmari autem hoc ipsum ex eo potest, quòd

Diui Benedicti regulam professi non repellantur, quin potius Surius in vitâ Philiberti & Sancti Eustachij inquit, quod cum Philibertus de eligendâ vitæ ratione deliberaret, Diuorū Benedicti & Columbani constitutiones viderit, quas hic Magni Augustini regulæ adiecerat, vt factitatum etiam à Diuo Dominico, aliisque legimus, quò quisq; sequacium eum arctissimè rigore seruaret, quem Institutorū quilibet addidisset & sequeretur, Ex quo manifestum est aliud Columbani, aliud Benedicti institutum fuisse, præsertim cum duæ tantum essent regulæ. Roborabitur etiam hæc sententia ex Adeo-dati vitâ : & si quid hac in re omnes erroris tenebras excutere valeat, est, quod duo fuerint Columbani (vt præmissum est) Augustinas vnus, alter Benedictinas.

§. 4. CAP. VI.

Nouæ in eum Ordinem calamitates, & noui in eas Eremitarum animi.

NOui turbines, nouæq; calamitates hūc Ordine funestant. Anno enim libertatis nostræ octingentesimo tricesimo tertio, à septentrionali plagâ egressi Marcomani seu Nortmandi, gens barbara & athea, adeo vt ne idolo quidem thura adolerent; omne autē suum studiū ad furta & latrocinia

Marcomanorum persecutio.

nia conuerterant: qui Gallatiam, Belgium & Germaniā depopulati, deprædatiꝑ; in oris Oceani qui Gallias adluit, conſtiterunt: inde verò ita immaniter bacchati ſunt, vt poſt hominum memoriam nulla immanior barbaries, truculentiorꝑ; audita fuerit. Deſæuere in primis in ſacras basilicas, in Religioſorum & Monialiũ clauſtra, vt ex Belgij, Galliaꝑ; historiis liquet. Eam calamitatem deplorat Maguſtiacenſe Concilium *ca.* 9. anno Chriſti 888. amplius enim quàm trecenta Auguſtinienſium monaſteria in Galliis & Germaniâ eâ tempeſtate conuulſa ſunt. Eodem bacchante Boreâ conciderunt celeberrima duo, qualia nunquam habuere reliqui Ordines, quorum fidem hitoriæ faciũt, ea Auguſtinienſibus adſcribentes, Lyrienſe ſcilicet, & Luxouienſe. Eâ demum in perſecutione tanta Religioſorum Auguſtinienſium ſtrages edita eſt, vt ſupra decem millia in fugam verſi occubuerint. Pertinax autem ea fuit ad añum nongenteſimum vſq; quò factum eſt vt Auguſtinales erectis animis ſtare nequiuerint, vſq; dum in Galliis & Germaniâ reparator accederet Diuus Guilielmus, de quo latiùs in continuatione cõfirmationum, ab eâ quam Pontifex Symmachus (vt dictum eſt) fecit.

plurima
monaſteria
ſuſtulit.

& Religioſo-
forũ 10000

D. Fulgen-
tius Augu-
stini reli-
quias trans-
tulit ex
Africa.

Tandem, ut his coronidem addamus, mi-
rum videri debet, inquit Sabellicus *Ennead.*
7. lib. 9. post tot, tantasque ruinas, post tot im-
mani cæde bacchantium hostium clades,
tanta incrementa Eremitarum Ordinem
suscepisse, quanta temporū lapsu visa sunt,
& modò videntur: scilicet ut Patrem filij re-
ferant, & membra se Capitis sui probent.
Augustinus enim dum viuis adnumeraretur,
graues hæreticorum & infidelium insultus
sustinuit: quo rebus humanis exempto, non
minùs sacræ eius reliquiæ hostium telis im-
peti cœperunt, quas, ne protererentur, Di-
uus Fulgentius Africanus Ruspensis Epi-
scopus secum referens cum centum quin-
quaginta alijs Episcopis, ex Africâ in Sardi-
niam relegatus Tralamundo tyrannidem
exercente, iuxta Sabellicum *Enne. 8. lib. 2.*
Vandalorum, Alanorum & Arianorum sub-
traxit furia: inde verò eas transtulit, cum
annis ducentis quinquaginta in Africâ quie-
uissent, ut auctor est Sabellicus ipse *Enne. 8.*
lib. 7. Licet Cæsar Baronius Annalium tom.
6 anno Christi 504. §. 74. & 35. & 38. cum
dixisset magnum Augustinum vitæ mona-
sticæ conditionem in Africam inuexisse, cu-
ius regulam ab ipso Augustino derivatam San-
ctus Fulgentius est professus, dicat Fulgentiū
cum

cum ducentis viginti ampliùs Episcopis Africâ proscriptum, eumq; qui eo rerum turbine Hipponensis Antistes habebatur, cum pluribus presbyteris Religiosis, clàm Africâ, Diui Patris Augustini corpus exportasse, vnaq; cum Fulgentio, ceterisq; quibus se adiunxerat, in Sardiniam transtulisse.

Nec verò sacrum hoc depositum perpetuò Sardinia habuit: nam inde à Luithprando Rege, Maurorum impietatem declinante, Ticinum, quæ nunc est Papia, translatum est, quod nos Augustinenses Eremitæ, ceu hæreditario iure, vtpote qui tanti Patris filij, possidemus: qui licet toties patriâ extorres, fidei & Ecclesiæ Catholicæ patrocinati, infestis hæreticorum armis iugulum præbuere, adeo vt excisi omnino putarentur; hac ætate nihilominus firmo stāt pede, in eaq; sunt apud homines existimatione, vt celeberrimæ totius Ecclesiæ Religioni, auctoritate, eruditione & sanctitate (quod meritis Magni Augustini tribuendum est) coæquari posse videantur.

2. transfe-
runtur sa-
cræ illæ re-
liquiæ.

CAPUT. VII.

*De continuo Augustinensium progressu:
eorum, rerumq; ad eos pertinentium
confirmatione, indultis Pontificijs sta-
bilita.*

EA res summorum Pontificum gratia-
am conciliaffe visa est, vnde propen-
so in hanc Religionem animo suis
confirmationibus stabilierunt: ac præter
memoratos eam confirmarunt Bonifacius
Tertius anno Domini 607. Gregorius II.
anno 729. Leo III. anno 796. Benedictus
III. anno 860. Ioannes XII. anno 960. Gre-
gorius V. anno 993. Ioannes XIX. anno
1003. Leo IX. anno 1005. Alexander II.
anno 1068. Paschalis II. anno 1101. & Ana-
stasius IV. anno 1154. quem Bergomensis
anno Christi 390. & 1157. & Genebrardus
lib. 4. anno 1154. primum fuisse dicunt qui
Eremitas Augustinenses è solitudinibus ad
ciuitates euocarit, vt Parisiis videre est, qui-
uenobis seu veris Mendicantibus, ab Afri-
cæ vastatione, emendicandi fecit potesta-
tem, hoc postulante Diuo Guilielmo, cuius
sacrum corpus Philippus II. mediante reli-
gioso

mendican-
di potestas
à sede Apo-
stolica.

gioso è nostris Augustinensibus impetratum, Escuriali regiæ inferri curavit.

§. I. CAP. VII.

*Diuus Guilielmus Eremita Augustinensis, suiq;
Ordinis restaurator perhibetur.*

POrro hic exemplaris pœnitentiæ vir Diuus Guilielmus, Aquitaniæ Ducatu, Pictaviæ Comitatu nobilis, ac Philippi III. Hispaniarum Monarchæ Catholicissimi auus decimus. septimus, vt probat Caribayus in fine historiæ Regum Hispaniæ, in illustrationibus, qui etiam eum Diuum Guilielmum Patrem Eremitarum Sancti Augustini fuisse commemorat, non eò dixit quò quidam eum detorquere sunt conati, eum scilicet institutorem nostrum fuisse: verum nil aliud hoc modo loquendi significatum voluit, quàm quod Religiosus fuerit ex Ordine Eremitarum Sancti Augustini, phrasi Cantabricâ: sic auctor ipse viuâ est mihi voce interpretatus: fuit enim hic Sanctus (teste Petro de Natalibus in additionibus ad *lib. 12. cap. 2.*) Ordinis Sancti Augustini, eiusq; rei diploma autographum Romæ habemus: quam rem efficacissimè etiam, & ex professo probat Guilielmus Causalcantini Italus *li. vitæ S. Guilelmi* quem superioribus annis edidit. *ca. 23. & sequent.*

D. Guilielmus qui Pater Eremitarum dicatur,

Guili-

actis eius
pœnitentia
in Eremo.

Guilielmus igitur sæculari potentiâ, eaq; amplissimâ fretus, cùm Ecclesiam hostilibus signis adgressus, infestasset; ideoq; in se reuersus, nudis pedibus Hierosolymam petens asperrimâ pœnitudine sese correxisset, ac quandam sacræ telluris solitudinem, in ieiuniorum obseruantia & orationum feruore assiduus, loricâ ad carnes ferreâ indutus, catenâ cinctus, solum in lectum sternens habitasset; cùm hæc omnia strenuè patrafset, addit Theobaldus Cantuariensis Episcopus Diui Guilielmi coætaneus, in eâ historiâ quam de ipso contexuit, Sanctum Guilielmum in Tusciam venisse, seseque in horridam Pisanæ solitudinis speluncam abdidisse, quæ Liualia dicebatur, ubi (inquit) *complures Eremitæ Religiosi quos Sanctus Augustinus instituerat, morabantur, à quibus regulam & mores Diui Augustini amplexando, nigroq; habitu indutus perfectus Christi seruus esse cepit.* id quod Pontifex etiam sacro ei horarum Canoniarum obsequio inferuit, Theobaldus ergo Diuum Guilielmum Eremitarum Sancti Augustini habitum assumpsisse dicit, anno scilicet 1160. in eâ eremo quæ Liualia dicitur, quam etiam primis suæ conuersionis annis incoluit Augustinus.

Factus igitur Eremita Augustinas, ut
etiam

etiam docet Bergomensis anno Domini 1157. & constat ex Annalibus Summorum Pontificum Romanorum; refert P. us, in historiarum compendio, & Petrus de Natalibus in Sanctoralibus *cap. 2.* in additionibus: Azorius in institutionibus moralibus. Sabellic. *part. 2. Ennead. 7. li. 9.* & nos Romæ eius rei diploma habemus: Factus, inquam, ex Eremitarum Augustinensium Collegio, etsi non latis constet an presbyter fuerit, constat tamen, quod quemadmodum Sanctus Otho Muscius labantem Diui Benedicti ordinem in monasterio Cluniacensi reparauit, ita Guilielmus (vt loco citato Genebrardus) in Gallia eiusque solitudinibus, Diui Patris Augustini iacens institutū crexerit: quod ex cœnobio, quod Parisiis à fundamentis submouit, liquidò constat. & hæc senescentis ac penè demortui ordinis restitutio tanta fuit, vt quemadmodum olim Benedictini, Sanctæ Iustinæ monachi, & Franciscani Bernardini appellabantur, ita nos vulgari nomine Guilmitæ diceremur, donec Innocentius III. & Alexander IV. (vt testes sunt Antoninus à Florentiâ, Genebrard. annal. tomo 4. anno Domini 1154. & Bergomensis) nos priori nomine Augustinenses vocari mandarunt.

D. Guil.
ordinis sui
restitutor.

hinc Guili-
elmitarum
dictus.

§. 2. CAP. VII.

*Magni Augustini meritis iugis continuatio
huius Ordinis tribuenda.*

EX quo igitur Beatus Pater Augustinus
in suis quatuor prioribus Sacerdotij an-
nis priusquam Antistes fieret, vt inquit Cæ-
sar Baronius Annal. tom. 4. anno Christi
391. numero 25. primam instituti nostri ba-
sim posuit, quod anno 393. accidisse, Bergo-
mensi placet: nisi malis id quod Caribayus
tom. primo, lib. 7. cap. 27. anno scilicet 398.
primam eam basim constitutam: ex quo,
inquam, prima institutionis nostræ funda-
mina iacta fuere, ad annum 1215. vsq; Inno-
centio III. Pontifice, ex illo demum, ad
nostrum vsq; sæculum, semper stetit, vixit,
floruit hæc noua Eremitarum constructio,
quod infra videbitur, & graui virorum no-
minatissimorum auctoritate contestabi-
mur: inter quos habetur Reuerendissimus
Generalis noster Frater Hieronymus Seri-
pandus Neapolitanus in Centuriarum pro-
logo, vbi adfert Cardinalem Ægidium de
Viterbio, qui etiam supremam in Ordine
nostro auctoritatem est consecutus, sibi as-
seuerasse,

seuerasse, Viterbij se in cœnobio nostro codicem vidisse, qui de vitâ heroicisq; Religiosorum nostrorum facinoribus insciberetur, quæ octingentorum annorum decursu, à suâ quam Augustinus fecit institutione, dicti Eremitæ patrarant in solitudinibus commorantes: & huius libri auctorem fuisse Reuerendum Patrem Marianum Genestansensem Sacræ Theologiæ Doctorem, & sui lumen sæculi; qui diligentia & sedulitate insigni, vnâ & constitutiones, ordinationesq; quibus totis illis octingentis annis regebantur Eremitæ, in eum codicem retulerat, qui cum Italiæ fato apud nostros Viterbij asseruaretur, cùm auctoris morte, tum communibus Italiæ incendijs concrematus interiit.

Exustis Italiæ biblio-
thecis priorum sæculorum memoria periit.

Sed vt ad institutum redeamus, floruisse nos ex Diuo Antonino colligitur, qui tertiâ parte historiæ *titulo 24. cap. 14. §. 3.* inquit: quod quemadmodum huius Religionis auctor fuit Augustinus, ita suis meritis effecerit, ne cum crebris Tyrannorum infestaretur odijs, penitus conuelleretur: vnde effectum est, vt persecutionum abrepta flatibus, atque hinc inde dispersa felicitis huius sationis semina in vastis solitudinibus repullularent, vbi vigilantia & virtute sancto-

nunquam
extincta
fuerit insti-
tutionis
nostræ semi-
na,

rum quorundam Religiosorum ab Africæ excidio, id est, ab anno 440. ad annum 1215. usque, conseruata, qui nudo cordis adfectu, vitæ ac morum integritatem profitebatur. Ecce Antonini verba. *Hoc unum certum est, quòd illa sancta propago Sancti Augustini, non omnino extincta fuit, sed aliquibus bonis Fratribus in quadam sanctâ simplicitate viuentibus perdurauit usque ad annum Domini 1215.*

Qui insuper addit, verisimile esse Summos illorum sæculorum Pontifices, eum Ordinem multis priuilegijs auxisse: vnicum se vidisse ait Innocentij Tertij, quo Ordini Sancti Augustini locum, quem ad Secenam habebat, titulo sancti Antonij de Ardigneta nuncupatum, confirmabat. Quod quidem testimonium, magni ponderis auctoritatisque esse, aduertendum est.

CAP.

CAPVT. VIII.

*Vt Lateranense Concilium Eremitarum
 Diui Augustini ordinem ab exoletis tē-
 poribus confirmatum declarauit : &
 qui in eo Seraphicus Pater Franciscus
 Assisiensis solemnem professionem emi-
 serit.*

EA de re, vt ad Conciliorum, Summo-
 rumque Ecclesiæ Rectorum auctori-
 tatem veniamus : Beatus vir Antoni-
 nus à Florentiâ loco citato *cap. 13.* inquit,
 Innocentium Tertium Pontificem Maxi-
 mum in Lateranensi Concilio (quod hoc
 Pontifice habebatur) mandasse, Magni Pa-
 tris Augustini ordinem, in Summorū Pon-
 tificum Ephemerides referri, absque vlllo
 alio solemni ritu aut cæremoniâ; ne videli-
 cet nouissimè eum ceu nouitium confir-
 mare videretur, vtpote qui multis retro sæ-
 culis inueteratæ consuetudinis more ab Ec-
 clesiâ confirmatus abunde foret, tantumq;
 in Pontificios codices, id iure nouo exigen-
 te, putaretur referendus: quod in hunc mo-
 dum declarauit, confirmauitq; Gregorius

Pontifex
 in tabulas
 referri iu-
 bet Augu-
 stini Ordi-
 nem.

quare con-
firmatum
iam censuit.

X. in Concilio Lugduni habito anno 1273. Expressè etiam habetur in Sexto. *De religiosis domib. cap. unico. §. Sanè.* verba sunt *Ceterum Eremitarum Sancti Augustini ordinem, cuius institutio Concilium Generale præcessit, in solido statu volumus permanere.* Et quia Sinistrum huius periodi sensum plurimi fecere, pro, *in solido, in suo, aut in solito* dicentes, inquit Azorius; Bonifacius VIII. & Ioannes XXI. *in solido*, dicendum esse declararunt, quòd aliàs solemni Pontificum auctoritate, firma stabilisque eius comprobatio foret instituta.

secusest de
ordinibus
DD. Do-

Quod si denique certum est, ut hic habetur, & verissimè, hanc Religionem ante Concilium generale institutam, quod anno Domini 1215. celebratum fuit, dicatq; Concilium se velle eam in solido statu, in quo priùs erat, permanere: nec illius concilij Patribus, vlla alia publica aut solemnis approbatio requiri videbatur, ut quæ non necessaria foret, præter eam solemnem generalemque significationem, quâ, ceu sat comprobata, confirmataq; in Antistitum Ephemerides redigenda iudicabatur: sequitur apertè eam multis ante sæculis debitis cum ritibus confirmatâ, comprobatamq; fuisse: quod non sic cum Diuorum Dominici & Francisci

Francisci Ordinibus actum est : nam licet eos dictum Concilium approbarit, non tamen confirmavit, nec Codicibus, sicut Augustinensem, inscribi iussit. Postea tamen Honorius III. anno Domini 1216. Beati Domini institutum, qui è Canonicis Regularibus Diui Augustini fuit, confirmasse fertur. Diuiverò Francisci, quod teste Casaneo *part. 4. consideratione 69.* enatum est anno orbis restituti 1206. idem Honorius anno Domini 1223. confirmavit.

Franciscus autem, vt placet Bergomeni, anno Domini 1199. primùm Ordinis Eremitarum Diui Augustini regulam sub Sanctissimo viro Ioanne Bono ex Eremitarum Augustinensium Ordine, quem per Italiam ruentem erexit, professus est: extat Mantuæ huiusce rei codex authenticus, vbi sacræ eius reliquiæ quiescunt. Bergomensis verba sunt. *Franciscus Seraphicus Italus natione ex Assisio Vmbriorum ciuitate ortus, Diui Ioannis Boni magni Eremitæ discipulus, vir utique diuinus, ac Ordinis Minorum Pater & Dux, hoc anno terrena omnino despiciens, Christum in omni vitâ secutus est. Hic quippe cum religionis habitum à Beato Ioanne Bono prædicto suscepisset, & in manibus eius professionis*

minici &
Francisci.

S. Francisci
primi institutio Eremitica.

votum sub regulâ Beati Augustini emisisset, ut hoc etiam tabellarij chirographo authenticò comprobatur, & aliquandiu pedibus calceatus, ac corrigiâ cinctus incessisset, sententiæ Dominicæ memor dicentis: Qui venit ad me & non renuntiat omnibus quæ possidet non potest meus esse discipulus: Atq; illud quod discipulus, eos ad prædicandum mittens, præcepit, ut nec aurum, nec argentum possideant, &c. abiectis omnibus tunicam incultam & contemptibilem fune præcinctam induens, novum mox ordinem constituit.

Accedunt Baptista Ignatius *lib. 4. cap. 4.* & *lib. 2. cap. 8.* Sabellicus *Enneade 9. lib. 6.* Vincentius Beluacensis *lib. 3. cap. 98.* Morisius *lib. De religionib. cap. 7.* Polydorus Virgilius *lib. 7. cap. 4. De rerum inuentionib.* Illefcas in vitâ Innocentij III. Villegas, cum reliquis omnibus, qui librum Flos-Sanctorum scribunt; Franciscum Assisio oriundû Religiosum Augustinensem fuisse, eamque religionem antiquam, & iam ante comprobata, communi stylo persequitur. Atque ita esse significauit Iacobus Sehicis in iudicio contradictorio, vbi ceu legatus Pontificis, sic se habere declarauit, cuius sententia in Ephemerides Balearis insulæ Episcopi, quæ Mallorca dicitur, relata est: eius etiam
 exemplar

exemplar authenticum, ac fidei exscriptū stylo habetur Valentiaē, in Eremitarum Augustinenſium cœnobio. Declarat inſuper, propterea Diui Auguſtini Ordinem Beati Franciſci Ordini præire debere.

Cur Augu-
ſtinenſes
præcedant.
Franciſca-
nos.

Huius tamen præiſionis aliam rationem aſſignat *Casaneus conſiderat*. 71. quòd nimirū Eremitarum Ordo ab Auguſtino inſtitutus, qui antiquior, digniorque eſt; atque is qui dignioris lauream fuerit conſecutus, licet etiam vno eodemq; ſit tempore, præferendus eſt, iuxta Gloſſam *leg. 2. ff. De albo inſcrib.* & iuxta id quod habetur in *l. Reſtituenda. C. De aduoc. diuers. iudic.* & in *cap. Per tuas. De maio. & obed.* Denique etiam quia Eccleſia Romana, prius Auguſtinum, eiſque facta & opera comprobata habuit, quàm Franciſcum, vt conſtat *ex cap. Sancta Romana Eccleſia. 25. diſt.* Romanus enim Pontifex Ge-laſius anno exempti generis humani 490. ea approbavit.

Iam verò quod Ioannes Bonus ex Eremitarum Auguſtinenſium ſerie fuerit, docet Petrus de Natalibus in additionibus ad *lib. 12. cap. 6.* & nos Romæ eiſce rei autographum habemus. Manet igitur ex dictis Auguſtinenſes Dominicanis & Franciſcanis præferendos.

D. Ioannes
Bonus Au-
guſtinenſis.

Et ut ad Franciscum regrediamur, Henricus ab Alemaniâ, in eâ quam in membranis reliquit historiâ, inquit: *Tempore Innocentij Tertij fuit Frater Ioannes de Celâ, circa quod tempus Beatus Franciscus cum Fratribus Sancti Augustini habitavit; & quidam asserunt quod fuit Frater dicti ordinis Sancti Iacobi de Aquavivâ iuxta Pisas, ut ex eius vitâ colligitur, ubi legitur, quod Beatus Franciscus habitum Eremiticum deferens, baculum manu gestans pedibus calceatus, & corrigia cinctus, cum Fratribus Eremitis Sancti Augustini devotè incessit: Concludit autem quod relictis omnibus solus ad nemus confugit.* Quo in nemore fieri potuit, ut mons Aluerni fuerit, ubi Divus Franciscus Christi Servatoris stigmata recepit; unde in hunc fere modum prosequitur Henricus, quod cum pestilentia inter animalia grassaretur, divinitus cuidam Dei famulo significatum fuerit, ut se ad eum locum, in quo cum Eremitis Sancti Augustini Franciscus morabatur, conferret, impetraretq; ut sibi Divi Francisci pedes manusque abluere permitteretur, quo facto aquâ lotionis animalia conspergeret, & conspersa sanarentur; nec mora, fecit, & curata sunt. Hæc omnia ad Dei gloriam & honorem, Magniq; Patris Augustini

mirum de
Sancto Frā-
cisco.

stini referuntur: cū enim in eo & sapientia & humilitas ex æquo certarent, vt inquit Iordanus, eū Deus eo honore dignari voluit, vt ex eius Ordine humillimus Franciscus, cui per antonomasiam id nominis tribuitur, prodiret.

§. I. CAP. VIII.

Mira de Diui Augustini corde, in quo Christi stigmata, quæ Franciscus in corpore.

Tanta autem æterni Numinis ardore flagrabat Augustinus, vt cor eius iaculis diuini amoris petatum ac vulneratum, quod de seipso in Confessionum libris fatetur, Christi stigmata expresserit, quā de re corrumpi nunquam potuit. Mouet admirationem quod in antiquissimā historiā manusc. reperitur, habeturq; in multis alijs: scilicet, quod cū Diuus Sigisbertus Lugduni Gallorū Episcopus cognoscendi studio flagraret, quid ex Magni Augustini corde, quod ita ardentem in Deum ferebatur, factum esset: dormienti Angelus in crystallino vase reconditū Augustini cor, recentibus adhuc notis integrum, sanumq; ostendit, dicens. En cor Augustini, noluit enim Deus id corrumpi, quod tantum in eius amorem exarsit: cumq; euigilasset Episcop⁹ Deo gratias agēs, sanctū

cor D. Augustini incorruptum.

ab Angelo demonstratur.

illud cor in Ecclesiam Lugdunensem intulit, ibiq; conspiciendum erat anno reformationis naturæ 951. teste Iordano de Saxoniâ Serrariense in quodam sermone quem de Sancto Patre Augustino habuit. Quoties verò in eius præsentia, Sanctissimæ Trinitatis nomen proferebatur, ipsum in vase moveri, palpitare, salireq; videbatur: totis deniq; ijs annis quibus eâ in basilicâ asseruabatur, hæreticorum nullus templum ingredi ausus fuit, quod si quis temerariè irrumpere nitebatur, ante fani valuas subito correptus fato interibat. Hinc sub ea tempora cordis imago sculpta ferebatur, sub cuius cuspide aliquot hæretici exanimes prostrati iacebant.

non tulit
præsenties
Hæreticos.

Inlustrissimæ ac sanctissimæ Antistitis testimonium.

Nec prætereundum quod ex relatu Reuerendissimi ac illustrissimi Domini Archiepiscopi Bracarensis habeo, Fratris Augustini de Iesu & Castro, Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, Primatis sanè fide digni: qui cùm ex Pontificis mandato Monachij Bauariæ ciuitate, in Eremitarum Diui Augustini cœnobio visitationem institueret, inter ceteras Sanctorum reliquias, cor è ferro acini lapillum magnitudine referens, in argenteâ capsulâ asseruatum, quæ sub pluribus clauibus firmabatur se vidisse adfirmavit;

firmavit; quod aureæ sphærulæ inclusum chartulâ circumvoluebatur cui inscriptum *Cor tactum vero cordi Sancti Augustini, ferru propter nimiam eius constantiam, & aureum propter inflammata eius charitatem.*

Complacuit procul dubio sibi maxime Deus in Diui Augustini corde, quando quidem cum adeo celebrem in suâ Ecclesiâ esse, totq; viis & rationibus, in ipsis etiam saxis honorari voluit: vnde videmus quod ex eo tempore, quo nostri Diuæ Catharinæ de Badaya monasterium erexerunt, eo loci in ipso colle, lapilli perfectam cordis figuram habentes, legantur, impressis notis quinque, seu lineis decussatim implexis, vulnerum formam referentibus, ac Diuæ Catharinæ rotam exprimentibus, vidi ego, licet huiusce mysterij recondita sit significatio, prout adfirmat Rosetus in sermone quodam de conuersione Sancti Doctoris Augustini.

Lapilli cordis figuram reddunt, iuxta monasterium Augustinum, quos etiam vidi, & collegi.

Augustinum etiam quinque vulnerum Christi stigmata in corde suo impressa habuisse, adfirmant Sanctus Vincentius Ferrera, & Diuus Bonaventura: Reuerendus etiam Pater Frater Ioannes ab Angelis, in triumphis amoris Dei *part. 1. cap. 11.* eam Diui Bonaventuræ opinionem fuisse dicit,

Habuit & Christi stigmata cor D. August.

vt Augustinus vulnerum notas habuerit, licet admodum arcanas: quas si habuit, appositè admodum quadrare videtur, vt Patrem referat sua proles, quamuis Seraphicus Pater Franciscus, qui Augustini proles citra omnem controuersia aut opinionis aleam, quinque vulnerum Christi notas in suo sancto corpore visibiles habuerit, vt scilicet noui Christi athletæ, quos instituturus erat, quoru in suo duce cernerent, imitarenturq; haberent: & ipse eos, quâ voce Apostolus Corinthios libere adhortari posset, *Imitatores mei estote, sicut ego Christi.*

§. 2. CAP. VIII.

Fratrum Minorum institutio vnde cœpta.

quid Franciscum mouerit vt nouum ordinem institueret.

AVfloratus iam professionis Augustinianæ miles Franciscus, altiori afflatus spiritu didicit se Illustrissimæ, Augustissimæque Religionis caput futurum, mediantebus Christi verbis quæ ex Euangelio Marci & Lucæ 10. audierat, vbi præcipit discipulis suis, ne possideant aurum neque argentum, non peram in viâ, neque duas tunicas, neque calceamenta, neque virgam: qua voce instructus Franciscus, vt inquit

inquit Nicolaus ab Alexandria *cap. 9.* Collectaneorum huius Ordinis, Reuerendum Patrem Fratrem Bandinum Priorem monasterij Sancti Saluatoris, quod Sylualacus dicitur, Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, Secenis adiit, durius aliud vitæ genus ineundi facultatem rogaturus; quamuis etiam tum, teste Petrarchâ *lib. 1. tractatu 3. cap. 11. & 12. De vitâ solitariâ*, in solitudine ageret.

quo etiam
in monaste-
rio Syluala-
cus habita-
uit D. Fran-
ciscus.
sic Aub. Mi-
raus lib. de
orig. rel.
cap. 2.

Eâ igitur libertate acceptâ Franciscus aliud institutum initurus, positus baculo, cingulo & calceis, vestem suam in vilio-
rem rudioris panni commutauit, eamque fune supercinxit: ita ferunt Beatus Bouauentura in eius vitâ, Sanctus Antoninus à Florentiâ *parte 3. tit. 24. cap. 2.* Gonzaga & Pineda *part. 3. lib. 22. cap. 23. §. 2.* & Vincentius Gallus historiæ *cap. 98.* qui omnes in eam abeunt sententiam, vt Franciscus Eremita fuerit, ac cinctorio pelliceo, calceis & baculo vsus, quo ritu tum Fratres Augustinenses dignoscebantur. Abiecit calceos, & asperiores sumit vestem, in acrioris pœnitentiæ argumentum: cingulum in funem vertit, ex humilitate, vt qui se indignum existimaret, qui rem ita sanctam, totque refertam mysterijs gestaret, quâ tot, tamq; solemnes

vilio-
rem
vestem ad-
sumit.

zonam in
funem vertit.

eadem ha-
bitus eius
species, &
Augusti-
nensium.

cuius pon-
tificio de-
creto fit di-
stinctio.

Augustini
regulam
retinet, &
auget.

sub Inno-
cent. III. &
Honor. III.
confirma-
tam dicit
Miræus lib.
de orig.
Ord. ad
Lector.

solemnnes sancti vſi priùs fuerant. At quia nil in formâ & colore habitus Auguſtinenſium Franciſcus immutarat, qui è naturali bidentium nigrarum lanâ erat, ac nullo imbutâ colore, ideoq; haut facilè Auguſtinenses à Franciſcanis dignoſcerentur, Alexander IV. per breue Apoſtolicum datum anno Verbi incarnati 1256. mandauit, vt Auguſtinales atriori colore ſuam veſtem imbuerent, baculisque vterentur; quod eâ ætate ad praxim redactum eſt. Huius breuis Apoſtolici mentionem facit petrus à Nigraualle: exſtat autem Ticini in archiuio, & apud Franciſcanos Bononiæ.

Inſtituit igitur Seraphicus Pater Fratrum Minorum ordinem, & quidem ſub Diui Patris Auguſtini regulâ, vt notat Caribayus *tomo 2. lib. 12. cap. 47.* quam quia nouis additis præceptis non nihil immutarat, Honorius III. vix adduci potuit vt eam confirmaret: confirmauit nihilominus tandem, vnâ & Religionem ipſam, vt priùs Diui Domini Ordinem confirmarat; Concilium enim Lugdunense, Sanctorum Franciſci & Domini inſtituta approbauit tantum vt rem bonam, ac Reip. vtilem, nil vltra: at verò Diui Auguſtini Ordinem approbatum & confirmatum habuit, & declarauit, prout ipſo

ipso Augustini sæculo fuerat : id quod supra probatum est: tum enim & in sacris concionibus habendis, & in sacramenti pœnitentiæ administratione, in ipsis etiam ciuitatibus occupabantur Fratres Augustinenses, vt notauit Sanctus Antoninus Archiepiscopus Florentinus §.3.4.5. & 6. Quapropter Innocentius IV, & Alexander IV. circa annum Domini 1244. & 1255. labantem hunc ordinem restitutori (qua dere postea latiùs) voluerunt eum ad institutionis suæ radices, quarum fator Augustinus, reuocari.

§. 3. CAP. VIII.

Qui veram Beatissimæ virginis effigiem Romæ habeamus. Est & Sancta Clara de monte Falco Augustinensis.

ET quoniam tanto mentis adfectu Magnus Augustinus in Beatissimam Virginem matrem ferebatur, vt in eius cultum deuotus omnino videretur, Gregorius IX. Pontifex Maximus, año Dei incarnati 1227. in reciproci quasi amoris *μνημόσυνον* Beatissimæ Virginis Mariæ de Populo effigiem, quam Diuus Lucas depinxerat, nobis tradidit; & eam modò Romæ habemus.

Aliquot post annos Deus optimus maximus

Sacra Clara
Pontifice
iudice, est
Augustinen-
sis.

passionis
Christi insi-
gnia in cor-
de gesta-
bat.

ximus huius se Religionis memorem præ-
buit, cuius obliuisci non potest, in magnum
illius Patrem Augustinum intendens. Sum-
mus enim Præstes Nicolaus Quintus, vt pla-
citum est Bergomeni nostro, anno Domi-
ni 1299. Sanctam Claram de Monte Falco
monialem, Ordini nostro adiudicauit, sa-
cras ei horas disposuit, & in Sacello mona-
sterij Sanctæ crucis de Monte Falco, eiusdē
ordinis, vbi corpus eius quiescit, Missæ sacri-
ficiū celebrauit. Fidem etiam facit idem
Pontifex, se huius Beatæ apertum cor vidis-
se, & in eo passionis Christi insignia diuini-
tus insculpta & quasi prominentem crucifi-
xum: nec non etiam tres scrupulos seu la-
pillos eiusdē coloris & ponderis, quos felli
detractos adseruabant; ex quibus vnus alte-
ri compositus æquale reddebat pondus, &
vnicus binos alios, & bini ex illis vnicum
grauitate æquabant; quod factum censi
debet in memoriā singularis illius adfectus
& religionis erga sanctissimam Triadem,
quemadmodū ipsa, reuelatione factā, testi-
ficata est.

Eam denique Ordinis Sancti Augusti-
ni fuisse confirmauit Roman⁹ Pontifex Ioan-
nes XXII. cū in Breuib⁹ quæ super exami-
nandā eius vitā & miraculis dedit, monialem
Augusti-

Augustinensem nuncupavit. hæcego Bre-
uia vidi. Idem confirmant Sabellicus *Enne.*
7. lib. 9. Reuerendus Pater Salazar *discursu*
quinto super Credo. Ludouicus Granatensis
Symboli part. 2. cap. 27. §. 7. Et in Centurijs
Ordinis nostri habetur extare adhuc eius
corpus integrum & formosum, quod etiam-
num in habitu nigro, & Diui Augustini zo-
nâ cinctum videre est, insuper etiam eius
cruorem in lagenulâ ita recentem ac tum
fuit, cùm è naribus Beatæ animam Christo
reddentis effluxit.

visitur in
Augustin.
habitu.

In memorato præterea monasterio ha-
bemus diploma Gregorij XIII. in quo
eam Monialem Ordinis Sancti Augustini
fuisse perhibetur, fitq; nobis potestas eam
obliterandi, vbi sine habitu Sancti Augusti-
ni depictam deprehenderimus. Nouissimè
autem nobis per Bullam aliam concessum
est: vt eam, ceu Ordinis Magni Augustini,
peculiari officij Ecclesiastici obseruantia
celebremus.

sine quo,
eam oblite-
rare possu-
mus.

CAP.

CAPVT. IX.

*Vt summi Romanæ Ecclesiæ Antistites
continuò Fratres Eremitas veros Ma-
gni Augustini filios esse declararunt:
qui ut talibus, sacrum eius corpus no-
bis tradiderunt, corpus etiam Beatæ
matris eius Monychæ. Quodq; eo sub
nomine à mille ampliùs annis in Hispa-
niâ agimus.*

Regulariũ
contentio
de Augusti-
ni corpore.

BEatus Antoninus *part. 3. cap. 24. §. 4.*
refert, vt Romanus Pontifex Ioannes
XXII. nobis sacrum Diui Aurelij
Augustini corpus, quod in nostrâ etiam
nunc est potestate, tradiderit, contentiosâ
prius lite quam nobis Canonici Regulares
hac super re pridem intentarant, resolutâ:
verba Pontificis hoc magnum nobis depo-
situm reddentis habes ex Breui Apostolico
anni 1326. *Lamentabile enim videbatur pro-
prios filios paterno sepulchro priuari, ideoq; se
nobis Fratribus Augustinensibus illud tra-
dere inquit ceu veris heredibus & legitimis
filijs, additq; nos vt tales vniri debere tanquã
membra*

membra capiti, discipulos Magistro, & filios Patri suo; vnimur autem quoniã diu Capitis nostri corpus Ticini possidem⁹. Est ibi quod animos hominũ mirabiliter afficiat actutũ sepulchro hæ sacræ reliquiæ conditæ fuerunt, perpetuò salientis infirmis aquæ fons emanare cœpit, quem vt bibẽre, à suis morbis curantur, scilicet vt hac re iugis eius sapientiæ & eruditionis fluxus signaretur.

fons erupit vbi repositæ Augustini reliquiæ.

Idem Pontifex Diui Nicolai Tolentina-
tis Canonizationem inchoauit; qui Diuus
æquẽ dum inter vitã functos censeretur, ac
dum viuus adnumeraretur, peruigil cata-
scopus, & assiduus Ecclesiæ propugnator
fuit; animarum purgatorij carceribus man-
cipatarum assertor, stellati effigies cæli, præ-
sentissimum ac generale tam mari, quàm
terrâ afflictorum leuamen & medicina,
quemadmodum in sacro ei Horarum officio
canit Ecclesia, clamat quotidiana toto or-
be Christiano experientia, & quæ peculia-
riter in Aragoniã, Ecyã, & Cordubæ habe-
tur, vbi ipso vnico anno exempti generis
humani millesimo sexcentesimo secundo,
mira centum & quindecim est operatus;
qualificata sunt ea omnia, & ab Ordinario,
peritioribusq; Cordubensibus approbata:
quorum etiam fidem ampliorem facit li-

Nicolaus Tolentinas quantus.

bellus, qui de his mirabilibus conscriptus extat. Eâ de re Pontifices, Sanctum mira operantem appellitant: aut fortè etiam, quia crebrò admodum stupenda patrat.

Mira de
eius effigie.

Suffragatur Genebrardus in Chronologia, inquit enim, anno restitutionis nostræ millesimo quingentesimo nonagesimo secundo, Decembris die 24. visâ Beati Nicolai Tolentinatis imaginem, quam Romæ nostri in æde sacrâ Beatissimæ Virginis de populo pictam adseruant, in adstantium omnium conspectu sanguinem sudasse.

Idem adfert
Mercurius
Gallo-Bel-
gicus.

Quâ occasi-
one eremita
fuerit.

Iosephus Pamphilus in Chronicis Ordinis, Diuum Nicolaum Tolentinatem, ante vnionem Congregationum factâ ab Alexandro IV. anno salutis 1266. habitum sumpsisse cõmemorat, cuius conuersionis causa fuisse creditur Augustinensis quispiam ex ijs quos Beatus Pater Augustinus instituit, quem pro concione de mundi contemptu dicentem audierat.

Causa cur
& B Monachæ
corpus habeamus.

Tandem Martinus Quintus reconciliationis nostræ anno 1427. cum nobis Diuæ Monachæ corpus, quod penes nostros est Romæ, traderet, addit in suis tabulis seu bullis, quòd ex Hostiensi ciuitate Romam transferri curarit, vbi mille & viginti annis quieuerat, illudq; in monasterio S. Augustini

stini deponi iusserit: & inter cætera quæ adfert in causam, cur nobis ipsum reddiderit, inquit fuisse, præsertim quia corpus ipsius Ordinis funditoris in quadã Ecclesiâ Papiensi dicti Ordinis venerabiliter reconditum exiit; additq; Nos autem vestro Ordini Fratrum Eremitarum Sancti Augustini, tanquam veris matris Monachæ heredibus concessimus sanctissimas eius reliquias. Eoque titulo, habitu, regulâ, & appellatione Fratrum Ordinis Eremitarum Sancti Augustini, & filiorum eius, semper nos indigitavit Ecclesiâ, talesque ex ipsis institutionis nostræ cunabulis continuo fuimus.

Hæc verba non in sunt diplomati.

§. I. CAP. IX.

Qui honores nostris in sacro palatio delati.

NEque tantum nos filiorum Magni Augustini nomine Ecclesia significatos voluit, verumetiam ut tales amplissimis honoribus in sacro palatio est profecuta: ab anno enim reconciliatæ naturæ 1319. ut ex Centurijs nostris constabit, ordo Eremitarum Augustinensium tria in eo munera habet, *ideo scilicet quia herorum filij noxæ* Sacristæ, Confessarij & Bibliothecarij Pontificis, quæ tria Ioannes XXII. contulit Reuerendo Patri Magistro fratri Ioanni Lemouicensi: postea verò, Innocent-

nocentio VI. & Clemente VI. ad eadem officia assumptus est Raymundus Episcopus Foriliuiensis & Apamariensis. Urbano V. & VI. Gregorio item XI. successit Ame- lius à Brenaco, qui postea Antistes Senogal- liensis, Archiepiscopus Tarentinus, & Pa- triarcha Gradenfis fuit. Bonifacio IX. & Innocentio VII. iisdem muneribus insigni- tus fuit Reuerendus Pater Frater Petrus Asalbito, Episcopus Olorensis, Condouen- sis, & Eletensis. Eugenio IV. & Nicolao V. ad eadem electus fuit Rodulphus Episco- pus Castelli. Pio II. & Paulo II. eadem obi- uit Reuerendus Pater Magister Frater Io- annes de Ciuita Castelli, eiusdem ciuitatis Episcopus, & postea Massensis, quo Patre vitâ functo, in sacristæ officio secutus est Clericus quidam, qui & Sancti Sebastiani Abbas, & eodem anno diem obiit: tum de- nuo ad eadem officia electus est ex ordine nostro Reuerendus Pater Magister Frater Augustinus de Ciuita Castelli, Alexandro etiam VI. Pontifice: quo naturalem fati conditionem implente, Pontifex in sacra- rij custodem Episcopum Massensem qui non erat instituti nostri habere voluit, at hic etiam statim cessit è vitâ.* tum verò Alexan- der VI. anno reparationis humanæ 1492.

* *Michiel de ...* hac

hac super re tabulas condidit (illas ego habeo) quibus illa munera nostro Ordini futuris temporibus adiudicauit, præsertim cùm ea ab immemoratis iam temporibus haberit.

§. 2. CAP. IX.

Vnde in Hispaniâ hic Ordo propagari cœperit.

IN Hispaniâ Fratrum Eremitarum Sancti Augustini appellationem & nomen etiã continuauimus ab anno Dei incarnati 382. eo enim sæculo, & anno 596. vt inquit Vaseus, Beatus Paulinus Antistes Nolanus nouellâ Eremitarum Augustinensium plantatione in Gallijs constitutâ, Barcenonâ nos in Hispaniam induxit, id quod præterea affirmat Antonius Monchiacenus Demochares *lib. 2. cap. 25. De celebratione Missæ.* Insuper addit Vaseus, Beatos Ambrosium & Augustinum, Paulinum iam sacris initiatum Barcenonam misisse, & vt ex concilio Tarraconensi capitulo vndecimo colligitur, in quo Monachorum fit mentio, atqui, eâ ætate, anno scilicet quingentesimo decimo sexto qui in Monasteriis vitam communem agerent, nulli præter Augustinenses esse potuerunt, de quibus etiam Concilium,

D. Paulinus
Eremitas
in Hispaniam
induxit

qui Barcenonam à
D. D. Ambrosio &
Augustino
missus.

Romanus
sive an Bur-
degalenſis
fuerit D.
Paulinus.

Et quamuis Beatus Antistes Paulinus Romanus credatur, ex nobiliſſimâ Anicio-
rum Senatorum familiâ oriundus, vt canit Prudentius Poëta Catholicus lib. 1. Burde-
galæ nihilominus Aquitaniæ ciuitate natus est, vt ex Aufonij epistolâ 20. deducitur, & ex Ambrosij 36. vbi Paulinũ facultates suas distraxiſſe ait, erogasseq; pauperibus, quò liberior monasticæ vitæ genus amplectere-
tur, eâ autem oportunitate quâ rerum sua-
rum distrahendarum cauſſâ Burdegalas ve-
nit, in Gallias primũ, inde verò eum in Hispaniam tranſiſſe: quamuis Cæſar Baro-
nius Tom. 4. anno 394. dicat eum Romæ oriundum, facultates autem suas in Aquita-
niâ poſſediſſe; niſi fortè malè notatam diui Ambrosij Epistolam dicendum eſſet.

D. Paulinus
Eremita
factus an-
nos natus
40.

Ad hæc idẽ Baronius Annalium Tom. 5. anno Chriſti 395. Num. 36. Paulinum ex Ere-
mitarum numero quos Auguſtinus inſtituit fuiſſe commemorat, qui vt in ſacris Ordini-
bus conſtitutus fuit, Diui Ambrosij ſacella-
nus, & Auguſtini diſcipulus effectus eſt, cu-
ius Eremiticæ inſtitutionis habitum annos natus quadraginta ſumpſit, vt ex Auguſtino colligitur Epistolâ 31. 34. & 35. cuius etiam vxor Tereſia pari animo monialis effecta eſt, vt idem teſtatur Cæſar Baronius Tom. 4.

Et vxor
eius Tereſia
monialis.

anno

anno Christi 394. Similiter fecere Pinianus, & vxor eius Menalia Iunior, in duobus monasterijs quę in Tagastensi opido erexerunt, Eremitarum Augustinensium vnum octoginta Monachorum, alterum Monialium centum & triginta etiam Augustinensium, vt habet Cęsar Baronius Annalium Tom 5. anno Christi 409. Num. 16. & Petrus de Natalibus lib. 9. cap. 45.

Pinianus
etiam, &
vxor eius
Menalia,
Et mona-
steria eri-
gunt.

§ 3. CAP. IX.

Celeberrima referuntur huius ordinis monasteria, quantumq; nominatissimis viris claruerint.

SVb idem tempus non multò post Magni Augustini obitum, submotum est monasterium Lirinienſe in Gallijs, ex quo insignis notæ, sanctitatis & doctrinæ viri prodiere; fundatores habuit Sanctos Caprasium & Honoratum. Eo in monasterio anno gratiæ 490. Beatus Porcarius vnà cum quingentis alijs Monachis, martyrio adfectus est, cum Gothi Arianâ labe infecti Gallias in suam ditionem pertraherent.

Lirinienſe
monasteriũ
Augustinen.

Excitarunt
DD. Ca-
prasius &
Honoratus.

In quo 500.
Monachi
Eremitæ
martyrio
adfecti.

Celebres
viri ex eo
prodire.

Ex eo cœnobio fuere Sanctus Maximus Rhegiensis Episcopus, S. Hilarius Episcopus Arelatensis, Sanctus Lopes Episcopus Tricassinus, Sanctus Lupus Antistes Lugdunensis, S. Cęsarius Episcopus Arelatensis, S.

Ægidius & vincentius Lirinenſes , Fauſtus & Antonius , teſte Eucherio Lugdunenſi Epifcopo, & Eremitâ Auguſtinenſe.

Et Aub.
Miræus lib.
de orig. ord
S. Auguſt.
c. 2. probat
ex Hieron.
Bon-ſei-
gneur: &
Thoma Se-
nen. anno
600.

Donatus
Eremita
valentiam
venit.

Eutropius
Epifcopus
Donati disci-
pulus.

De quodam
Donato vide
epiſtolam 76.
S. Auguſtini.

Morifius autem *li. De origine Religionum.*

monaſterium Ilicetenſe iuxta Senas noſtro-
rum Eremitarum fuiſſe probat, anno orbis
reſtituti quingenteſimo. Caribayus præte-

rea *tomo 1. lib 8. Capitulo 20. De Gothis.* Do-

natum miræ Sanctitatis & eruditionis virum
claruiſſe inquit anno quingenteſimo ſexa-

geſimo nono, qui cum aliis fere Septuagin-

ta ſui inſtituti viris, id eſt, Auguſtinenſibus

Eremitis , inſultantes in Africâ Vandalos

declinans , eò venerat: factusq; eſt, Abbas

monaſterij Seruitani quod Xatiuæ in Valen-

tix regno erexerat, ſubſidia ferente piâ ma-

tronâ Mincheâ, ſive Miniceâ Beatus autem

Iſidorus *lib. de viris illuſtrib.* Eutropium va-

lentix Epifcopum Sancti Donati discipu-

lum fuiſſe ait. Sanctus Ildefonſus Archiepi-

ſcopus Toletanus , in additionibus ad librũ

Sancti Iſidori de viris illuſtribus, citaturq; à

Garciâ de Loayſâ in Collectionibus Conci-

liorum folio 767. hunc Diuum Donatum

Sancti cuiuſdam Eremitæ diſcipulum in

Africâ fuiſſe inquit : primumq; qui Mona-

chos Eremitas, ſub regulâ & triplici votorũ

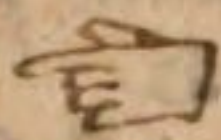
obſer-

obſervantiâ merentes, in Hiſpaniam Afri-
câ vaſtatâ induxerit.

Idem ſentiunt Reuerendus Pater Maria-
na *lib. 4. cap. 11.* Ambroſius de Morales *tomo*
2. lib. 11 cap. 60. & 70. cum Vaſeo anno 569.
Pineda & Ambroſio Coriolano, qui hos
Eremitas Otdinis Sancti Auguſtini fuiſſe,
in hitoriis ſuis aſſerunt. Ildefonſi autem
verba ſunt huiusmodi: *Donatus ex profef-*
sione & opere monachus, cuiusdam Eremitæ fer-
tur in Africâ fuiſſe diſcipulus. Hic violentias
barbararum gentium imminere conſpiciens; atq;
ouilis diſſipationem, & gregis Monachorum pe-
ricula pertimeſcens, fere cum ſeptuaginta Mo-
nachis, copioſiſq; librorum codicibus nauali ve-
hiculo in Hiſpaniam commigravit, qui ab inlu-
ſtri, religioſaq; feminâ Mincheâ, ſubſidijs ac re-
rum operibus ſubminiſtratis Seruitanum mona-
ſterium viſus eſt conſtruxiſſe. Iſte prior in Hiſpa-
niam monaſtica obſervantia uſum & regulam
dicitur adduxiſſe. Vnde legitimè inferri
poſſe videtur, hunc Beatum virum Dona-
tum Africæ ruinas pertimeſcentem ante
Auguſtini beatam dormitionem, inde in
Hiſpaniam reſceſſiſſe: neq; verò penitus res
Africana deleta eſt, niſi poſt Donati è viuſ
exceſſum. Adhæc Donatum nonniſi Ere-
mitam Auguſtinenſem eſſe potuiſſe ma-

Ildefonſi
Episc. testi-
monium.

*Mirum, cuſ
recentiores
illi hos Au-
guſtiniana
diſcipline
tribuant, que
non S. Il-
defonſus, qui
vniſ eſſet
in ſar omniſ.*

ante Augu-
ſtini obi-
tum Dona-
tus venit in
Hiſpaniam.

H 5

nifeltum

*Quomodo Donatus iſte ante D. Auguſtini obitum, qui
ſecundum Bellarminum ex D. Leoſpero incidit in anno 433.)
in Hiſpaniam venire potuit anno Dni 569?*

nifestum est, quandoquidem præterea nulli totâ Africâ haberentur.

Et quia Beatus Ildefonsus ordinem temporum prætermisit, non est habenda eorum ratio qui Beatum Donatum dicunt sæculi, quingentorum annorum, quod coincidit cum anno Christi quadringentesimo sexagesimo secundo; sed anni tantum quo vitâ functus est Augustinus, scilicet (iuxta Bergomensem) quadringentesimi tricesimi septimi, nec multò ante Donatus in Hispaniam commigrarat.

Maximus Valentiaë Episcopus, cuius meminit B. Isidorus lib. *De viris illustribus*, quẽ Tritemius & Vaseus anno sexcẽtesimo decimo floruisse dicunt, librum de rebus gestis Gothorum in Hispaniâ conscripsit, qui quidem manuscriptus exstat, vbi habet in hæc fere verba: ætate quingentorum nonaginta trium, qui annus est Christi quingentesimus

Eremitarũ
in Hispaniã
antiquitas
probat. *

quinquagesimus quintus, *Reædificatur ab Athanagildo monasterium Cislæ Sanctæ Crucis Ordinis Sancti Augustini* (est id in Toletano regno, quod Hieronymiani modò occupant) quod si reædificarit, rectè inferri posse videtur, prioribus antè sæculis illud fratrum Augustinensium fuisse. Huius porro monasterij Sanctæ Crucis Cislæ, Prior Abbas fuit

Diuus

* Hæc videntur ab auctore ficta.

in mente Prior
Abbas.

Diuus Artuagus Gothus, testatur ipse in quadam Epistolâ ad Beatũ Isidorum Hispalensem Episcopũ in hæc verba. *Reuerendissimo Domino Isidoro Episcopo Hispalensi Frater Artuagus Monachus Prior Abbas Sanctæ Crucis salutem, &c.* Huius etiam meminerunt Seripandus, Coriolanus & Pamphilus: tandem concludens Epistolam, inquit: *Cislâ, sæculo sexcentesimo vicesimo secundo, qui est annus Christi 584. Artuagus cognomento Gothus ex Ordine Sancti Augustini.*

*Hunc Pamphilus Her-
tinodum Go-
thum, non
Artuagum
vocat, & po-
nit 600 an-
nis post hæc
tempora*

era 622.

Nec est quod quenquam moueat, si Præpositi nostri, & Priores & Abbates nuncupentur, quibus nominibus Patres sunt significati, quãuis in regulâ Presbyteri, aut Præpositi vocitentur, ipso enim Augustini sæculo Abbates dicebantur, vt placet Victori Africano in Historiâ Vandalicâ, & Eugypio in vitâ Sancti Seuerini: in vitâ etiam Sancti Fulgentij, auctori illius. Ipsa autem temporum vicissitudo, increbrescente Religio-
num varietate, diuersa earum superiori-
bus indidit nomina: vnde Beatus Antoninus à Florentiâ *Part. 3. Titulo 23. Cap. 4. §. 3.* Ordinis Dominicanorum Generalem, Abbatem dictum fuisse inquit, & Pintia Benedictini suum præpositũ Priorem vocarunt, quẽ ex instituto Abbatẽ appellare debent,
hoc

*Diuersa
præposito-
rum nomi-
na, cum
tẽpore nata
& sublata.*

hoc ipsum inter Canonicos Regulares factitatum est: ac proinde Artuagus Eremita Augustinensis, se priorem Abbatem insinuat. *Si fuisset Episcopus, scripsisset aliq. Ego Artu-*
agus Episcopus Pontifex

Huiusce Diuæ Crucis cœnobij recurrit mentio in Concilio Toletano vndecimo, in quo, & in sequentibus, tertio & quinto decimo subscripsit monasterij illius Abbas quidam; nomine Absalon. Fuit & nobis in Toletano agro (Solanillam vocant) monasterium circa annum 1260. inde verò in modernam stationem deuenimus.

Rex Luitprandus nobis monasterium condit anno 721.

Vnde probat

ex voto.

Genuæ Italiæ opido Luitprandus Rex anno orbis restituti septingentesimo vicesimo primo, nostris Religiosis monasterium à fundamentis suscitauit: huius structuræ ea ratio adfertur, quòd cum Ticinum Diui Aurelij Augustini corpus transferendum foret, nullâ vi humanâ loco dimoueri potuit, quin prius Rex ad monasterij erectionem, vbicunque sacræ illæ reliquæ quiescerent, se voto adstrinxisset.

etiam in Angliâ floruius.

Achelnotus Cantuariæ Episcopus (vt ad Angliam deflectamus) anno libertatis 1402. vt ex regionis illius constat historiis, ingenti nummorum vi, alterum è Sancti Augustini brachiis in Angliam asportaturus obtinuit. Canutus verò florentissimi quon-

quondam regni illius Monarcha, pro suo in
Diuum Patrem Augustinum adfectu, multa
Fratrum Augustinensium monasteria re-
stauravit, nonnulla etiam ædificauit. Hinc
infert Azorius nos ab anno millesimo quin-
quagesimo nono, imò multis ante retrò
temporibus, monasterium Londini Anglo-
rum habuisse.

Caribayus *tomo 2. cap. 12. lib. 21.* vnà
cum Pamphilo, anno millesimo centesi-
mo sexagesimo octauo, venerabilem il-
lam Seruatoris in cruce fixi statuam Fratres
Augustinenses Burgis Hispaniæ opido, pos-
sedisse asseuerat; id quod etiam ex Sancti
Iuliani vitâ constat, & ex antiquis illius San-
cti Conuentus literarum monumentis: ad-
firmat insuper Azorius lib. suarum institu-
tionum moralium. De Salmanticensi verò
Fratrum Augustinensium monasterio, ere-
ctum inquit, anno millesimo ducentesimo
secundo; quamuis nil certi eâ de re adferri
queat. *hæc vltima verba satis refutant nugonem*

Burgis Ca-
stella Chri-
sti confixi
effigiem
miracula
patrantem
habent Ere-
mitæ ab
anno 1168.

Salmaticense
cenobium
erectum
anno 1202.

Adhæc in Decretali *Qui clerici. cap. Insi-
nuante.* quæ est Innocentij Tertij, sub quo
habitu est Concilium Lateranense anno
millesimo ducentesimo decimo quinto, ha-
betur, etiam tum eo Pontifice Eremitas Au-
gustinenses Hispaniâ inhabitasse. Ipse met
etiam

etiam Pontifex Innocentius III. Epistolarum libro secundo, Archiepiscopos Vlyssipponensem, & Conimbricensem, scripto monuit, vt quandam mulierem habitum Diui Patris Augustini resumere cogerent, quòd, cùm castitatis votum in manibus Eremitæ Augustinensis emisisset, ipsum proiecerat. Præterea libro primo se cuidam Ordinis Eremitarum D. Augustini Priori scripsisse inquit, vt Archiepiscopum Cantuariæ excommunicatum declararet, quia excommunicationis fulmine alium eiusdem Ordinis Priorem percusserat, ne ad supremam Sedem appellaret, impediens.

§ 4. CAP. IX.

Ordinis Eremitarum antiquitas amplius declaratur.

Habitu & regulâ magno P. Augustino cõformantur.

HInc verò vna veritas alterâ roboratur: manifestumq; est hunc Ordinem antiquissimum (sic ait Frater Manuel Rodriguez, quæstionarij *Tomo 2. parte 3. articulo. 4.*) quique Fratrum Eremitarum, eorum qui modo sunt, censetur, eundem esse quem Diuus Augustinus instituit: Zonam etiam & habitum eorum, similem esse omnino ei, quo Magnus Pater Augustinus ante & post Episcopale munus, vsus fuisse creditur, vt

ex

ex sermone quadregesimo nono colligitur, vbi ipse Augustinus *Veni ad hanc Ecclesiam cum illis indumentis, quibus illo tempore vestiebar.* Ideo autem ita frequens fit huius sermonis mentio, quòd solus omne de hac Religione dubium, ex tumultuariâ & non intentâ eius lectione ortû, propulsare valeat.

Beata denique Brigitta in suis reuelationibus libro tertio *cap. 18.* à Turrecrematâ, alijsque doctissimis viris, ex Basiliensis Concilij commissione approbatis; inquit, vitam regularem egisse Augustinum priusquam ei Episcopalis prouincia deferretur: nec non etiam eâ susceptâ. atqui, iuxta Diuum Thomam 2. 2. quæst. 186. art. 1. Vita regularis & religiosa, per antonomasiam ea intelligitur, quam Fratres agunt.

Ex eo præterea id ipsum confirmari potest, vt inquit Bergomensis, anno millesimo ducentesimo quinquagesimo quinto, & Beatus Antoninus Florentinus locis suprâ citatis; quòd Summus Pontifex Alexander IV. cui Magnus Pater Augustinus in communi nobis habitu & cingulo apparuit, flaccido vultu & corpore, auctoritate Apostolicâ declararit, familiam quæ Eremitarum Augustinensium nuncupatur, eam esse quam Sanctus Augustinus

Augustinus.
ab Alexand.
4. visus in
nostro ha-
bitu.

stinus instituit; nec non etiam Diuo Patri in habitu conformari. Ita confirmavit breuiarium Cardinalis Quignonii, Pij V. & Sixti V. in quo mandatur vt Ecclesia canonicas ideo laudes offerret sub Diui Nicolai Tolentinatis patrocinium, Fratris eius ordinis quem Augustinus instituerat: quo vitâ functo, vastatâ Africâ, vbi ipsum fundarat, in diuersos orbis tractus fugati Augustinenses sese receperunt, alij in Hispaniam, in Galliam alij, pleriq; in Indiam, in Æthiopiam multi, ad montem Pisanum, aliasq; orbis plagas transeuntes.

Augustinen-
ses ex Æ-
thiopia Ro-
mam veni-
unt.

Hinc superioribus etiam temporibus Alexandro Sexto Pontifice, vt testis Sabellicus *Enneade 7. lib. 9.* quidam Eremitæ Augustinenses ex Æthiopia superiori, eâ quæ supra Ægyptum est, Romam venire, qui monasteriorum Eremitarum Sancti Augustini, tantum esse numerum ijs in regionibus affirmabant, vt numerari non possent, tum propter illius orbis plagæ vastitatem, cum etiam propter eorum multitudinem: sese barbarorum rabiei Africam funere & flammis delentium subduxisse, in Libyam primùm, inde in Æthiopiam commigrasse.

Quanquam verò prolapsu temporis, ex
eâ

eâ dispersione, à priori suâ disciplinâ hæc institutio declinarit, perstitit tamen in essentialibus ad Innocentium III. vsque: suffragantur Panuinus in Ecclesiasticâ Historiâ, Sabellicus loco citato, Bohëmius in tractatu de orbis partibus: Pineda *parte 3. Lib. 22. Cap. 22. §. 7. & Cap. 23. §. 4.* Pius autem Pontifex, & Azorius in suis instructionibus *Lib. 12. Cap. 23.* Eremitarum Augustinensium monasteria in Occidente fuisse inquiunt, multis annis ante Innocentium Tertium, & Lateranense Concilium.

Accidentalibus religionis mutatis, mansere essentialia.

CAPVT X.

Qui Fratrum Eremitarum nomen, quos B. P. Augustinus instituit, in eo Ordine, unâ cum habitu, cinctorio, quo idem Magnus Pater usus, regulâ demum ac viuendi modo quem illis tradidit, vsque ad unionem, reseruatum fuerit; & ab eâ unione vsque adhuc.

ET si antiquitatis suæ ratione, tanta temporum interueniente vicissitudine, Diui Augustini Ordo in congregationes distributus fuerit, nihilominus tamen fratrum Eremitarum Sancti Augustini nomen

Vnio con-
gregationū
Alexandro
4. facta.

& appellationem nunquam dimisere: & ad eorum normam quos Pater Augustinus instituerat directæ, sub eius regulâ & habitu militantes, sese eorum legibus, & moribus formare studuerunt. Cùm autem ea Religio remitti videretur, atq; à legibus, habitu, & institutionis suæ rigore defecisset, quo tum viguit maximè, cum Magnum Augustinum pro Capite seu Directore habebat, quod superius adducta flaccidi corporis visio significabat: Pontifex Alexander IV. grauissimis censuris adhibitis præcepit, vt quotquot Fratrum Eremitarum Sancti Augustini Congregationes forent, quæ sese nouis ritibus & appellationibus diuiserant, eæ in vnum coirent. Licet enim vniuersim omnes sub Diui Augustini regulâ militarent, diuersa tamen pro se quæque fortiebantur nomina, nam vnæ Britinenses, Guilhelmitæ alteræ, aliæ S. Ioannis Boni, de pœnitentiæ Iesu Christi aliæ, & aliæ de flagellis, varijsq; nominibus nuncupabantur.

Atqui cùm omnes vnicum caput & Patrem Augustinum haberent, regulam vnâ, vestem pullam amplis manicis suo cum cinctorio, iuxta Magni Patris Augustini fundatoris vsum & ordinationem, simili omnes veste vti debere Pōtifex declarauit, voluitq;

vt

vt collectim omnes in vnum descendentes, Generalem vnum, seu Caput haberent. Quo factum est vt post eam adunationem Bononiæ in Generalem electus fuerit Reuerendissimus Pater Frater Lanfrancus Sepulchanus de Sareta Mediolanēsis, anno salutis millesimo ducentesimo quinquagesimo sexto, iuxta annales: & Azorium *Lib. 12. Cap. 23. institut. moral.* Henricum de Vri-mariâ, qui eius notitiam habuit, & Henricum ab Alemaniâ in Historiâ quâ in membranâ est profecutus; qui insuper ait, quòd licet Scriptorum incuriâ, tantâ temporum interueniente intercapedine, quinam huiusce Religionis ab Augustini temporibus anno 442. Pastores & capita fuerint, ignorentur, scitur tamē ex autographis authenticis, & Patrum antiquorum relationibus, quòd Alexandro Tertio Pontifice anno 1190. Frater Ioannes de Speluncâ, ante eam adunationem totius Religionis caput extiterit: Innocentio III. Frater Ioannes de Cellâ, & alij: post eam verò vnionem ex Ecclesiæ decreto Ordini præfuit Lanfrancus, à quo duodecim alios literis & Sanctitate eminentes ad sua vsque tempora ponit.

Post vnionem Lanfrancus Generalis creatur.

§. 1. CAP. X.

Quâ auctoritate habitu albo utamur.

Pontificiâ
auctoritate
habitu albo
utimur.

Votum Au-
gustinensiū

V Sum vestis albæ inde habemus; quòd in reuerentiam puritatis Beatissimæ matris Dei, procurante Congregatione Beatiss. virginis de Secenâ, Alexander IV. in eundem finem à Clemente VIII. citatus, per breue Apostolicum, habitu albo domi vtendi nobis potestatem fecerit: quam Benedictus XI. tollere voluit, vnde vniuersus Ordo se Beatæ virgini Gratiarum in Sancti Augustini Cœnobio Perusino, voto adstrinxit, & eâ nocte priusquam sententiam daret Pontifex defunctus est. Clemens autem VIII. in aliâ cum Dominicanis controuersiâ definitiuam sententiam dedit, quâ liberè domi veste albâ utamur, nosq; Fratres Ordinis Eremitarum S. Augustini interpellat; sententiâ datâ Tusculi die 2. Octob. anno 1603. §. 2. cap. decimi.

§. 2. CAP. X.

Mendicantes dicimur, & in prioris obseruantia rigore ponitur modus.

C Vm ergo iam in vnum conuenissent Beatiilli Patres, vt inquit Sanctus Antoninus §. 7. in Eomitij Generalibus Ratisbonæ

tiſ bonæ habitis, ſanxerūt vt ea vitæ norma,
 in quâ Diuus Pater Auguſtinus ſuos primos
 coëremitas inſtituerat, ad primum pedem Reſtituitur
vita Eremi-
tica D. Au-
guſtini.
 reuocaretur, quare eſum carniū, annui
 cenſus & hæreditatū poſſeſſionem, hor-
 tū excipientes, interdixerunt: veſtes vt in
 comuni haberentur, eleemoſynis victita-
 retur, conſtituerunt: huic viuendi methodo
 reſtitutæ, quam ſuis præſcripſerat Auguſti-
 nus, paruere tum omnes, vnâ etiam acce-
 dente Eccleſiæ confirmatione, & eâ, quam
 in maiorem vnionis Congregationum fir-
 mitatem in ſcriptis fecit Eugenius I V.

Eſt & ea Religio Mendicantium, vt pro- Mendicātes
dicimur.
 bat Azorius loco citato, & *Gloſſ. in cap. Ex
 eo verbo Mendicantes, De exceſſibus Prælat.
 in 6. & in Gloſſ. in cap. Quorundam. De
 electione in 6. verbo, Mendicantes. & in cap. 1.
 De religioſis domibus in 6.* Et Leo Primus,
 Eremitarum Sancti Patris noſtri Auguſtini
 titulum nobis præfixit. Teſte autem me-
 morato Henrico ab Alemaniâ in tractatu
 ſuprà citato, de iure comuni hoc habet Et Eremitæ
 Religio noſtra, vt Ordo Eremitarum Sancti
 Auguſtini dicatur; huic enim ſoli is titulus
 tribuitur in Decretis, quoties eorum fit
 mentio qui Diui Auguſtini regulam proſi-
 tentur.

Iam verò quod ab Augustini Magni sæculo, ea Religio Mendicantium nomen habere potuerit, ex Cassaneo deducitur in Catalogo Gloriæ mundi *part. 4. considerat. 71.* ubi inquit; *Et quod isti Eremitæ Sancti Augustini sint mendicantes, est textus.* Et ibi DD. *in Cap. unic. § Ceterum De religiosis domib. in 6.* Ex Ludouico Romano in *Considerat. 235. & ex quadam consuetudine, & præscriptione longissimâ.* De iure etiam est communi Eremitarum esse ordinem, quia soli illi eo nomine intelliguntur.

Annui census permitti

Et quamuis hac ætate annui redditus nobis in communi permittantur, non continuo mendicantium aut Eremitarum nominis iacturam facimus, iuxta legem. *Si domus. ff. De seruitutibus urbanorum prædiorum: & Cap. Ex tuarum. De auctoritate & usu pallij.* Tales enim nos habet capitul. *Quorundam, De electione.* Concilium etiam Tridentinum *sessio. 25. Cap. 3.* huiusmodi Census possessionem in communi concedit.

Rigori eremitico moderamen adhibitum.

Adhæc ut, Reuerendissimus Pater Frater Hieronymus Neapolitanus in prologo constitutionum Illustrissimi Seripandi notauit, grauissimi ac eruditissimi Patres, Thomas de Argentinâ, Gregorius ab Armino, Ægidius

Ægidius Viterbiensis, Marianus Genezanus, vnà cum Ægidio Romano, Ambrosio Coriolano, & Anselmo de Monte falco, Summorum Pontificum auctoritate, Ratisbonenses constitutiones temperarunt, quibus multa addidere, & detraxere multa, tum ob temporum & climatum varietatem, cùm etiam quia illa prima statuta, habitantibus ad huc in Eremo fratribus sancta fuerunt, quorum moderatio, euocatis ab Alexandro IV. ad vrbes, facta est. Qui quidem Pontifex anno seruatae naturæ millesimo ducentesimo sexagesimo primo, in Purpuratorum Patrum numerum adsciuit ex Eremitarum Sancti Augustini Ordine Fratrem Anche-rium Francum, quem Petrus Rodulfus Bonifianensis, in Fratrum Conuentualium Historiâ, in monasterio Ciuitatensi Theologiæ operam dedisse inquit, vna cum Diuis Thoma Aquinate, & Bonauenturâ ex Diui Francisci Ordine, qui etiam postea anno 1274. ad Cardinalatum assumptus est.

§. 3. CAP. X.

*Varia Diui Augustini apparitiones, & quales
ea fuerint.*

ET quo firmiùs roboretur eum fuisse
Diui Patris Augustini habitum & cin-
etorium,

Augustinus
visus est in
nostro ha-
bitu ab In-
nocent. 4-

etorium, quo nos instituti illius fratres uti-
mur: in eo etiam apparuit Innocentio
Quarto Pontifici Maximo, ut testis est Di-
uus Antoninus, qui breuia Apostolica ad id
nobis concessit anno 1244. ut monasteria
erigere possemus, ac Prælati plenam in sub-
ditos auctoritatem haberent: vniuersa insu-
per ferè Priuilegia, immunitates, exemptio-
nesq; dedit, quibus sacra nostra Religio gau-
det, quam protegēdam sumpsit, & deinceps
sub sedis Apostolicæ Diui Petri protectione
& tutelâ esse voluit, præcepitq; ut Ordo Ere-
mitarum S. Augustini vocaretur.

Et à Tole-
tano popu-
lo.

Ticini demum ac Toleti bis in eadem
veste apparuit, vniuerso spectante populo &
admirante: semel cum terrâ sublimiorem
eum viderunt, coram se locustas quæ Tole-
tanam ditionem vastabant fugantem, quas
omnes visus est palàm in profluentem mer-
gendas pellere: ac denuò ibidem, cum Beati
Augustinus & Stephanus sepulturæ benefi-
cium Gonfalo Ruyz Toletano, ab adstante
populo visi sunt impendere, prout illius
opidi incolis notissimum est, qui ex veste &
zonâ quâ Augustinenses uti videbantur,
Augustinum esse dignouerunt: cum quâ
etiam eum depingit Ecclesia, & recogno-
scit, historiæq; asserunt: ex omni etiam ho-
minum

Habitus
conformi-
tas com-
probata.

minum memoriâ , ex lege & scito publico, in eâ depictus exstat Mediolani, Venetijs, & locis alijs compluribus.

Ex dictis sequitur non mediocrem ignorantia notam contracturum , qui diceret Beatum Augustinum nigrâ veste non vsum; nec sine temeritate assereret eum nō supercinctum fuisse zonâ coriaceâ. Induebatur enim veste nigrâ Augustinus Philosophorum Atheniensium more, priusquam sacrâ baptismatis lymphâ perfunderetur , quâ perfusus, ad instar bene adfecti Christiani, pœnitentisq̃ue Religiosi, eremiticâ vestem attri etiam coloris, in monte Pilano, quò profectus erat, gestare cæpit: sic fert Petrarcha *Lib. 2 Cap. 5. Tractatu 3. De vitâ solitariâ.* Hoc enim colore passim grauitatem virilem, mundi que contemptum profitebantur, vt ipse subindicat ater color, iuxta Eusebium Cæsariensem *Lib. 8. Cap. 21.* Diuum Hieronymum Epistola 16. & 26. & in vitâ Sanctæ Marcellæ, in libro etiam de Scriptoribus Ecclesiasticis *Cap. 33.* Cassianum *Lib. 1.* Petrum Venerabilem *Lib. 5. Cap. 16.* qui etiam Diuos Martinum & Paulinum habitum nigrum gestasse inquit.

Hinc est quòd in *Lib. Decretalium*, Basilienfes, Augustinenses & Benedictini, mo-

Et antebaptismum nigrâ veste utebatur Augustinus

Quid color ater significet.

nachi nigri nuncupentur, quamuis Diuus Gregorius in quodam Concilio quod ipse coëgit, eo nomine solos Benedictinos vocitarit: primi etiam Eremitæ pallium pro pectore innexum gestabant, capitaq; eorum & humeri cucullione seu capucio nigro tegebantur: sic placet Diuo Anselmo *Lib. de Similitudinib. Cap. 92.* Iordano *lib. 1. Cap. 14.* De vitis Fratrum, & Eusebio: & hoc colore atro vfos fuisse Eremitas quos Diuus Augustinus instituit, fatetur Sabellicus *Enneade 7. lib. 9.* qui, & ipso Sanctissimo Doctore & Præsule viuento, hos Eremitas deserta incoluisse, ideoq; hoc nomine indigetari, eam qua utebantur vestem, simul & capucium atri coloris, ac supercinctos cinctorio pelliceo cum fibula ex osse nigro, capitibus rasos fuisse docet: quæ habitus species, nostræ non absimilis, omni loco & tempore illis propria fuit, ex quo à Vandalis Africâ pulsi fuere.

Apparuit in habitu nostro August. D. Nicolao Tolentinati

In eo ipso præterea habitu manifestauit se Beatissimus Pater Augustinus cum Beatissimâ Virgine, Diuo Nicolao Tolentinati, cùm ei panem in febrium quibus afflictabatur medicinam dedit, vt testis est Sanctus Antoninus *Part. 3. Titulo 24. Cap. 10. §. 2. & 5.* Iordanus *Lib. 2. Cap. 13.* Vbi Diuus Nicolaus Augu-

De habitu nihil omnino habet S. Antoninus.

Augustinum Patris sui nomine compellat.

Addit Signinus Antistes Iosephus Pamphilus in Chronicis folio 69. quòd cùm Marchio Mantuanus, Liguribus, & Duce Mediolanensi Galeaso bello vrgentibus premeretur, priusquam signa conferret, Diui Augustini patrocinium inuocarit, & Et Marchi-
 vt testis Bergomensis in Apologiâ, sacris oni Man-
 Augustino ferijs, duplicem victoriam ex tuano.
 hoste reportauit, cui etiam toties apparuit Augustinus in veste nigrâ, zonâ succinctus, in Episcopalis vestis apparatu, capucio desuper imposito, & mitrâ, quâ in specie eius imaginem depingi, diemq; ei sacrum decreuit. Qui cùm quotannis oblaturus magnâ suorum stipatus cateruâ, fratrum Augustinensium monasterium accederet, ægrius ferentes Canonici Regulares, quòd deserui viderentur, cùm non æquè illos accederet, hac de re apud ipsum conquesti sunt, cui querimoniæ satisfaciens respondit, se ideo nostros adire, quòd hi fratres sint Sancti Augustini filij, in quorum habitu bis mihi apparuit, inquit, non in vestro. In eo ipso Nec non
 etiam Pe-
 etiam habitu sese ostendit Petrarchæ, vt trarchæ,
 ipse-met ait in *Libro De Secreto*.

Temerarium esse dicere Augustinum non gestasse cinctorium è byrsâ factum, ex
 com-

Confraternitas Centuratorum, cui nouissime indulgentias concessit. Paulus V.

communi Ecclesie consensu probari potest, quæ huiusmodi cingulum pro Augustini zonâ habuit, quam, vt talem, compluribus alijs religionibus quæ eam ferunt, concessit: ac in Diui Patris honorem & nominis illius reuerentiam, ei Pontifices indulgentias & Priuilegia concesserunt, vsque adeo vt Confraternitates super eam erexerint: sic fecit Gregorius XIII. Et Leo X. Iulius etiam II. quarti Ordinis Sancti Augustini religiosum declarât eum Confratrem, qui ipsum solum S. Augustini cingulum gestarit, in tantum, vt omnibus bonis spiritualibus quibus gaudent Religiosi, participare valeat.

Quæ zonæ significatio.

Tandem Alexander IV. Diuum Augustinum hanc sanctam zonam gestasse declarauit; & vt dictum est, semper cum eâ, velut parte principali habitus sui monachalis, sese manifestauit: nam vt dicit Cassianus *Lib. 1. Cap. 1.* & ex sacrâ paginâ colligitur, zona semper in signum religionis, mortificationis ac pœnitentiæ adhibita fuit, sumpta enim est in pelliū memoriam, quibus Deus Adamum inuestiuit; quam in significationem vsi sunt Elias, Diuus Ioannes Baptista, Beatissima virgo, Apostoli, ac omnes Eremitæ cultores, vt latè probatum relinquimus in libro Confraternitatis Centuratorum: quorum omnium

omnium in nomine, vt potio- rem habitus sui partem; eam assumpsit Augustinus, quem propterea illius Dominum facit Ecclesia, quâ mediante, sanctisq; qui eam gestarunt interuenientibus, plurima stupenda fecit Deus, vt in eius libro habetur.

Quin forte etiam Augustinus, eam habitus & zonę formam, ab ordinariâ Beatissimę Virginis Marię veste accepit: apparuit enim Beatę Monychę (teste Bergomensi in eius vitâ) Beatissima virgo, in eâ habitus nigri forma, zonâ supercincta coriaceâ, dicens, Filia, en vestem quam gestaui, hanc vt gestes volo, quam visionem Monycha filio suo significauit. At illa actutũ se eo amictu, zonâque superinduit, quâ vestis formâ vsa est ipsa & Sancta Perpetua eius filia, alięque moniales quę cum eâ conuenerant. Fidem huiusce rei facit, quòd certissimum Beatissimam virginem, vestibus è lanâ nigrâ albę permixtâ vsam fuisse, & cingulo, qui grauis, religiosusq; habitus censebatur. Vnde fieri potuit, vt huiusmodi rationibus motus, eam habitus speciem zonamq; sibi suisq; filiis delegerit Augustinus, quam nos à primâ nostrâ institutione cum nominis appellatione tenuimus, nec interrupta aliquando, aut abolita fuit.

Habitus sui formam à B. Virgine accepisse creditur.

Beatę virginis apparitio.

Quin.

Ordinis
Eremitici
fecunditas.

Quinimò suâ diuinâ prouidentiâ , ex Magni Patris Augustini meritis, hâc sacram Religionem illustrauit Deus, ceu stellas solis radijs: & fœcundo gratiæ suæ rore mediantē, in eâ excitauit Concionatores excellentissimos , & omni literaturâ insignes viros, qui, ceu furculi radicē à quâ procedunt referrent. Et quia, iuxta Doctorem Gentium Paulum , radix sancta sanctos habet ramos: ita eam viris sanctissimis, & miraculorum gloriâ insignibus locupletauit Deus: habet enim supra centum qui in Sanctorum numerum sunt relati, & innumeros ferè Beatos, qui referēdi, vt in eorum catalogo clarè videbitur; & in Centuriatorū libro habētur.

Ioannes
Saguntinus
eremita.

Nostro etiam sæculo fertilis illius radicis fructus experimur: Salmanticæ enim Beati Ioannis Saguntini corpus habemus, quem multis coruscum miraculis, ipsa ciuitas, cum Academiâ in Patronum suum tutelarem delegit; nos etiam natalem eius diem celebramus, qui primū in Diui Bartholomæi illustrissimo, antiquissimoq; Collegio collega, vniuersitatis sacræ paginæ professor, vt inquit Marieta, ac postea Eremita Augustinensis fuit.

Est & Valentia in Sancto Augustino corpus Prælati vnde quaque absolutissimi, & in
pau-

pauperes charitatis inauditæ Fratris Thomæ à Villa-nova Archiepiscopi, qui cùm maioris Collegij Complutensis Collegialis, & Sacræ Theologiæ in eadem Academiâ professor fuisset, postea Eremita Augustinensis factus est. Noui ipse noui tantæ sanctitatis Religiosos, vt in morte suâ ciuitates & opida, in quibus vitâ fangebantur, planè commouerint, quò sibi honos & reuerentia, ceu sanctis, deferretur: è quibus prodeant Reuerendus Pater Oroasco, qui Madritenses omnes in sui amorem & reuerentiam concitauit; Pater Logragnus qui Duennates, Pater Porterus, qui Toletanos: Pater Hieronymus Ortiz, qui Pintiam omnem: & in Indijs tres nominatissimi, cum plerisque alijs, de quibus in Historiâ.

F I N I S.

C E N S V R A.

Hanc Institutionis Eremitarum S. Augustini Epitomen, ex Hispanico in Latinum idioma fideliter translata, ut piam & deuotam; ita dignam iudico, quæ ad Religiosi istius ordinis antiquitatem, & celebritatem passim diuulgandam, prælo committatur.

LAVRENTIVS BEYERLINCK
S. Theol. Licent. Canon. & Censor Antuerp.

González de Critana, Juan.

Epitome Historica Vitae Monasticae Magni Antistitis Augustini

Antverpia 1613

V.ss. 86

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10787647-6